НАРОДНА
АРМІЯ
19 січня, 2017
#3 (5483)

УКРАЇНСЬКІ ЮРИСТИ ВИСУНУЛИ РОСІЇ ПЕРШІ РАХУНКИ ЗА ВІЙНУ НА ДОНБАСІ

За дорученням Глави держави Міністерство закордонних справ України передало позов у Міжнародний суд ООН у Гаазі

стор. 15



Диспетчерська вежа Міжнародного аеропорту «Донецьк» імені Сергія Прокоф'єва. Жовтень, 2014 р.

ДАП: ЦИТАДЕЛЬ НЕСКОРЕНИХ

ТАМ, ДЕ НЕ ВИТРИМАЛИ МЕТАЛ І БЕТОН, ВИСТОЯЛИ НАШІ МУЖНІ ВОЇНИ...

242 ДНІ — ЦЕ НА ТИЖДЕНЬ МЕНШЕ, АНІЖ ГЕРОЇЧНА ОБОРОНА СЕВАСТОПОЛЯ ВІД ФАШИСТСЬКИХ ЗАГАРБНИКІВ ПІД ЧАС ДРУГОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ, І ЗНАЧНО ДОВШЕ ЗА ОБОРОНУ БРЕСТСЬКОЇ ФОРТЕЦІ. САМЕ СТІЛЬКИ ТРИМАЛИСЯ НАШІ МУЖНІ ЗАХИСНИКИ ДОНЕЦЬКОГО АЕРОПОРТУ, ВПИСАВШИ СЛАВЕТНУ СТОРІНКУ В УКРАЇНСЬКУ НОВІТНЮ ІСТОРІЮ

стор. 4-6

«НАШІ В ЛОГВИНОВОМУ. ПРОСЯТЬ ВИТЯГТИ... «РИБА», ОКРІМ ТЕБЕ, — НІКОМУ...»

Той день для «Риби» видався кепським. Власне, не тільки для нього: вся його бита-перебита в боях механізована бригада досі пам'ятає бій неподалік Дебальцевого 12 лютого 2015 року

стор. 7

ПРИЗОВ ВИПУСКНИКІВ ВІЙСЬКОВИХ КАФЕДР: ПАНІКУВАТИ НЕ ВАРТО. НАВПАКИ, ДЛЯ БАГАТЬОХ ЦЕ СПОСІБ ПІДНЯТИСЯ НА «СОЦІАЛЬНОМУ ЛІФТІ»

У Генеральному штабі прогнозують конкуренцію між офіцерами запасу за можливість служити на запропонованих умовах. Адже система призову надає їм солідний соціальний пакет, який є конкурентним на ринку праці

стор. 8

СПЕРШУ ПОТРІБНО ТРЕНУВАТИСЯ НА ДРОВАХ, А ВЖЕ ПОТІМ — НА МІНАХ,

або Як українські сапери опановують сучасну техніку



Сапери неймовірно ризикують, і їх недарма вважають представниками військ переднього краю. Примітно, що ця місія майже однаково небезпечна як на «нулях», так і на цілком мирному терені

стор. 10

«СМАЧНА» РЕФОРМА НА СОЛДАТСЬКІЙ КУХНІ

Наприкінці минулого року уряд ухвалив революційну постанову щодо питань закупівель продуктів харчування Міністерством оборони. 2017 року передбачено, що принаймні 25% військовослужбовців уже харчуватимуться за новою системою…

стор. 11

ЦЯ СНАЙПЕРСЬКА ГВИНТІВКА МАЄ ПРИЦІЛЬНУ ДАЛЬНІСТЬ СТРІЛЬБИ 2 КМ



За стандартами НАТО, снайперська гвинтівка має забезпечувати кучність не більше як одна кутова хвилина, або 1 МОА. Гвинтівка вітчизняних зброярів STL-016 забезпечує кучність менше як 0,5 МОА

стор. 13

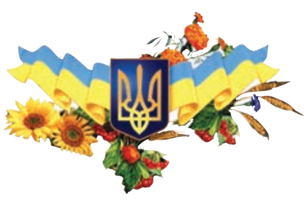
ЯК НЕ СТАТИ ЖЕРТВОЮ РОСІЙСЬКОЇ ПРОПАГАНДИ,



або Як перетворити Інтернет на детектор брехні

стор. 14

«ВІДНИНІ ВОЄДИНО ЗЛИВАЮТЬСЯ ЧАСТИНИ ЄДИНОЇ УКРАЇНИ»



22 січня 1919 року на Михайлівській площі в Києві було проголошено об'єднання Української Народної Республіки та Західноукраїнської Народної Республіки

стор. 19

«А ТОЙ ТРЕТІЙ ПРАЗНИК — СВЯТЕ ВОДОХРЕЩЕ»



Сьогодні всі християни святкують третє велике свято різдвяного циклу — Водохреще, або Богоявлення

стор. 22

КИТАЙ ПІДТРИМУЄ ВИБІР УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ



Президент України Петро Порошенко та глава Китайської Народної Республіки Сі Цзіньпін

У рамках участі у Всесвітньому економічному форумі в Давосі Президент України Петро Порошенко провів зустріч із главою Китайської Народної Республіки Сі Цзіньпіном

«Ми зацікавлені в розширенні політичної та економічної співпраці між Україною та Китаєм», — заявив Президент нашої держави.

Було підкреслено, що українсько-китайські відносини мають стратегічний характер і базуються на принципах взаємної поваги до суверенітету й територіальної цілісності обох країн, повідомляє прес-служба глави нашої держави.

Сі Цзіньпін підкреслив, що Китай підтримує територіальну цілісність і суверенітет України та вибір української народу.

Петро Порошенко висловив сподівання, що Китай сприятиме мирному врегулюванню ситуації на Донбасі, припиненню російської агресії проти України та відновленню територіальної цілісності України включно з Кримом.

Було досягнуто домовленості стосовно продовження взаємодії обох країн заради підтримання миру та стабільності як на регіональному, так і на глобальному рівнях, також і в рамках Ради Безпеки ООН. Глави обох держав висловилися за активізацію економічної співпраці між Україною та КНР. Було домовлено провести 2017 року засідання Українсько-китайської міжурядової комісії зі співробітництва.

Президент України зазначив, що Україна зацікавлена брати активну участь у реалізації ініціативи Китаю «Один пояс, один шлях» і має для цього значний потенціал. Глава КНР запросив українську делегацію взяти участь у цьому проекті.

Лідери обох держав домовилися активізувати політичний діалог на найвищому рівні. Сторони домовилися про обмін візитами, терміни яких буде погоджено дипломатичними каналами.

ПРЕЗИДЕНТ УКРАЇНИ: «НАТО — ЄДИНИЙ ЕФЕКТИВНИЙ БЕЗПЕКОВИЙ МЕХАНІЗМ У СВІТІ»

Петро Порошенко в інтерв'ю телеканалу Bloomberg зазначив, що світ потребує Північноатлантичного альянсу.

«Коли Росія анексувала Крим і почала агресію на Сході моєї країни, Росія повністю зруйнувала поствоєнну світову систему, яка базувалася на Раді Безпеки ООН. І НАТО залишилося єдиним ефективним безпековим механізмом у світі», — наголосив глава держави.

Президент підкреслив, що Альянс важливий не лише для країн-членів, а й для глобальної безпеки.

«САНКЦІЇ МАЮТЬ ДІЯТИ, ПОКИ РОСІЙСЬКІ ВІЙСЬКА НЕ ПОКИНУТЬ УКРАЇНСЬКУ ТЕРИТОРІЮ»

Президент Петро Порошенко акцентував увагу на тому, що санкції проти Росії є питанням глобальної безпеки.

«Якщо буде дозволено будь-кому починати агресію проти суверенної, незалежної країни лише за її бажання реформуватися, побудувати демократію й боротися за свободу, то це питання цінностей, а не санкцій», — сказав Президент. Глава держави нагадав про Будапештський меморандум, коли низка країн гарантувала Україні її суверенітет і територіальну цілісність за відмову від ядерної зброї.

Глава держави також наголосив, що Україна потребує трансатлантичної єдності та солідарності.

УКРАЇНСЬКА АРМІЯ ОТРИМАЄ 200 ТИСЯЧ ЄВРО МАТЕРІАЛЬНО-ТЕХНІЧНОЇ ДОПОМОГИ ВІД ПОРТУГАЛІЇ

КОШТИ БУДЕ СПРЯМОВАНО НА ЗАКУПІВЛЮ ОСНАЩЕННЯ ТА ОЗБРОЄННЯ НЕЛЕТАЛЬНОГО ХАРАКТЕРУ

Про це рішення повідомив міністр національної оборони Португалії Хосе Альберто Азередо Лопес під час двосторонньої зустрічі з Міністром оборони України генералом армії України Степаном Полтораком.

У рамках офіційного візиту в Португальську Республіку Міністр оборони України обговорив зі своїм португальським колегою питання розширення співробітництва. Мова йшла про підготовку меморандуму про оборонно-технічне співробітництво як додаток до чинної Угоди про співробітництво у військовій сфері між Україною та Португалією.

Підписання зазначеного документа дасть змогу значно посилити співробітництво в оборонно-технічній сфері, зокрема у виробництві продукції подвійного призначення.



Міністр оборони України генерал армії України Степан Полторак та міністр національної оборони Португалії Хосе Альберто Азередо Лопес

— Португалія послідовно підтримує Україну в прагненні до збереження територіальної цілісності й не визнає анексію Криму, — сказав Хосе Лопес. — Водночас ми розуміємо, що не існує альтернативи у вирішенні конфлікту на Донбасі, окрім як шляхом політичного й дипломатичного діалогу сторін.

Особливу увагу на зустрічі глави оборонних відомств приділили обговоренню питання співробітництва в галузі військової медицини та реабілітації українських військовослужбовців, які зазнали поранення під час антитерористичної операції на Сході України. Зокрема, було досягнуто домовленості про налагодження обміну досвідом між військовими лікарями. Також було домовлено, що Португалія прийме на лікування й реабілітацію поранених учасників АТО.

РАДА ЗАПРОВАДИЛА ДЕНЬ УКРАЇНСЬКОГО ДОБРОВОЛЬЦЯ

Верховна Рада України ухвалила Постанову про встановлення Дня українського добровольця, який відзначатимуть щороку 14 березня



У пояснювальній записці до документа сказано, що після фактичної анексії військами Російської Федерації Кримського півострова в березні 2014 року та під час активних проросійських мітингів на південно-східних територіях України добровольці із Самооборони Майдану вирушили на військовий полігон для військової підготовки з метою подальшої участі у воєнних діях.

14 березня 2014 року понад 500 бійців Самооборони Майдану прибули на полігон у Нові Петрівці Київської області, і з них було сформовано перший добровольчий батальйон Національної гвардії.

13 квітня 2014 року Рада національної безпеки та оборони України оголосила про проведення антитерористичної операції в східних регіонах України.

«Саме завдяки учасникам добровольчих батальйонів та формувань, які активно створювалися і вирушали в зону воєнного конфлікту, вдалося створити справжню боєздатну армію й не допустити просування ворога далі материковою Україною», — наголошено в пояснювальній записці до постанови.

Підготував Вадим КОВАЛЬОВ

ОГОЛОШЕННЯ

Інформацію КЕВ м. Львова про конкурсний відбір суб'єктів оцінної діяльності з метою визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати:

— для укладання договору оренди нерухомого військового майна, що перебуває на балансі КЕВ м. Львова

№ з/п	Опис об'єкта оцінювання	Площа, кв. м	Адреса об'єкта оцінювання	Запланована дата оцінювання
1	Частина нежитлових приміщень у військовому містечку № 6	100,2	Львівська обл., Пустомитівський р-н, с. Липники (с. Солонка)	31.12.2016

Назва й місце розташування органу, що проводить конкурс: КЕВ м. Львова, адреса: 79007, м. Львів, вул. Батуринська, 2.

Основні умови конкурсу

У конкурсі беруть участь суб'єкти оцінної діяльності, які отримали сертифікат суб'єкта оцінної діяльності, мають чинне кваліфікаційне свідоцтво оцінювача за відповідними напрямами оцінювання майна та спеціалізаціями в межах таких напрямів, мають свідоцтво про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності, та у визначений термін надали необхідні документи.

Кінцевий термін приймання документів на конкурс

Конкурсні пропозиції подають в окремому конверті з написом «На конкурс», запечатаному печаткою учасника конкурсу. Кінцевий термін приймання документів на конкурс — за 4 робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно). Конкурс буде проведено о 10.00 через 14 календарних днів після публікації повідомлення в газеті в КЕВ м. Львова за адресою: 79007, м. Львів, вул. Батуринська, 2.

Телефон для довідок: (0322) 55–74-80.

Для участі в конкурсі учасник подає на розгляд конкурсної комісії такі документи:

1. Копії документів, що подають у складі конкурсної документації, завіряють позначкою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

2. Документацію подають у запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться, та включає в себе: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оцінної діяльності за встановленою формою; копії установчих документів суб'єкта оцінної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оцінної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

3. Конкурсну пропозицію подають в окремо запечатаному конверті з позначкою «Конкурсна пропозиція», і вона має містити пропозиції щодо ціни виконання робіт, калькуляції витрат, пов'язаних із виконанням робіт, а також термін виконання робіт.

***

Військова академія (м. Одеса) оголошує конкурс на заміщення вакантних посад

1. Старший викладач ВНЗ кафедри іноземних мов факультету підготовки спеціалістів військової розвідки та спеціального призначення, штатна категорія — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 5136 грн.

2. Викладач ВНЗ кафедри іноземних мов факультету підготовки спеціалістів військової розвідки та спеціального призначення, штатна категорія — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 4464 грн.

3. Доцент кафедри автотехнічного забезпечення факультету підготовки спеціалістів матеріально-технічного забезпечення (0,5 ставки), штатна категорія — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 5472 грн.

4. Старший викладач ВНЗ кафедри автотехнічного забезпечення факультету підготовки спеціалістів матеріально-технічного забезпечення (0,25 ставки), штатна категорія — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 5136 грн.

5. Викладач кафедри тактики та загальновійськових дисциплін, ШПК — «майор», посадовий оклад — 1180–1250 грн.

6. Викладач ВНЗ кафедри гуманітарних та соціально-економічних дисциплін (0,5 ставки), штатна категорія — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 4464 грн.

Кваліфікаційні вимоги до посади доцента: особи, які мають досвід учасника бойових дій, ступінь вищої освіти «магістр» (для військовослужбовців) або особи, які мають учене звання доцента (старшого наукового співробітника, старшого дослідника) чи науковий ступінь, досвід науково-педагогічної роботи п'ять років, або старший викладач без наукового ступеня й вченого звання, який має не менше як десять років стажу науково-педагогічної роботи.

Кваліфікаційні вимоги до посади старшого викладача: особи, які мають досвід учасника бойових дій, ступінь вищої освіти «магістр» (для військовослужбовців) або особи, які мають досвід військової служби на посадах за фахом, ступінь вищої освіти «магістр», або особи, які мають учене звання доцента (старшого наукового співробітника) чи науковий ступінь, або викладач без наявності наукового ступеня й вченого звання, який має не менше як п'ять років стажу науково-педагогічної роботи та видані навчально-методичні посібники, наукові праці.

Кваліфікаційні вимоги до посади викладача: особи, які мають досвід учасника бойових дій, ступінь вищої освіти «магістр» (для військовослужбовців) або особи, які мають досвід військової служби на посадах за фахом, ступінь вищої освіти «магістр», або особи, які мають ступінь вищої освіти «магістр».

Для участі в конкурсі надсилають такі документи: рапорт, який подають за командою (заяву); автобіографію; копії документів про вищу освіту, кваліфікацію, копії документів про науковий ступінь, копії документів про вчене звання; службову характеристику; копії паспорта й трудової книжки (для працівників); завірену копію службової картки (для військовослужбовців); медичну характеристику (для військовослужбовців); листок з обліку кадрів (для працівників); довідку про проходження військової служби (для військовослужбовців); витяг із Резерву кандидатів для просування по службі (для військовослужбовців); список наукових праць (винаходів); письмову згоду.

Термін подання документів — до 19.02.2017.

Довідкова інформація за телефоном: (0482) 631-475.

Документи надсилають на адресу: 65009, м. Одеса-09, вул. Фонтанська дорога, 10, голові конкурсної комісії Військової академії.

ПОНАД ТИСЯЧУ РЕЗЕРВІСТІВ ВИКЛИКАЛИ НА ЗБОРИ

На одному з полігонів у Харківській області розпочалися навчальні збори з резервістами оперативного резерву. Протягом 30 діб резервісти мають удосконалити навички з тактичної, медичної, інженерної та вогневої підготовки, а також виконати програму фахової підготовки, бойового злагодження в складі рот, батальйонів і бригади під час відповідних навчань і тренувань.

До проведення зборів залучають понад 1000 резервістів оперативного резерву з усіх регіонів України.

З урахуванням уже набутого досвіду заздалегідь підготовлено для прийому резервістів оперативного резерву польовий табір, обладнаний для комфортного проживання особового складу: розгорнуто польові їдальні, лазні, заготовлено запас вугілля, дров, повідомляє з Харкова наш кореспондент.

— У Харківській області ми призвали до механізованої бригади понад 200 осіб. Усі вони мають бойовий досвід АТО. Більшість «запасників» із розумінням поставилася до цього мобілізаційного заходу, — зауважив військовий комісар Харківського обласного військкомату полковник Юрій Калгушкін.

Збори відбуватимуться двома етапами. Спершу офіцери й сержанти пройдуть двотижневі курси з перепідготовки та підвищення кваліфікації на базі військових навчальних закладів. Опісля воїни-резервісти здійснять марш на Чернігівщину до загальновійськового полігону. Там вони в складі штатних підрозділів пройдуть етапи бойового злагодження. Фіналом навчальних зборів резервістів стане тактичне навчання з бойовою стрільбою.

За проведенням навчальних зборів із резервістами оперативного резерву стежать і надають методичну допомогу командуванню бригади фахівці науково-дослідних інститутів оборонного відомства.

За словами полковника Юрія Калгушкіна, цього року на Харківщині планують провести ще п'ять навчальних зборів із військовозобов'язаними. Нагадаю, що на час зборів за резервістами зберігають їхнє постійне робоче місце.

Заступник начальника відділу впровадження служби в резерві мобілізаційного управління Головного управління персоналу Генерального штабу ЗС України полковник Дмитро Ларін, коментуючи для нашої газети ці збори, наголосив:

— Цьогоріч такі збори відбуватимуться регулярно. Щомісяця одна, а то й дві бригади Збройних Сил України збиратимуть резервістів для підтримання на належному рівні їхніх навичок та проведення бойового злагодження.





КОМАНДУВАЧ ВМС ЗС УКРАЇНИ ВІЦЕ-АДМІРАЛ ІГОР ВОРОНЧЕНКО:



— 2017 рік визначено в Збройних Силах України роком Військово-Морських Сил. Пріоритетними завданнями є соціальний захист військових моряків, розвиток інфраструктури, відновлення пунктів базування та військових містечок, а також технічного стану корабельного складу.

«БАРС» ЧЕКАЄ НА ДЕРЖАВНІ ВИПРОБУВАННЯ

У лютому розпочнуться державні випробування тактичного броньованого автомобіля типу «Барс». За їх результатами буде ухвалено рішення стосовно можливості закупівлі цієї техніки для Збройних Сил України. Про це повідомила під час брифінгу в Українському кризовому медіа-центрі начальник Управління комунікацій та преси МО України полковник Оксана Гаврилюк.

За її словами, минулого року державні підприємства передали Міністерству оборони України понад 154 тис. одиниць боєприпасів різного призначення та близько 14,5 тис. одиниць озброєння й військової техніки, обладнання та майна. Зокрема, майже 1300 одиниць ракетно-артилерійського озброєння, близько 600 засобів розвідки та спостереження, майже 70 одиниць бронетанкового озброєння й техніки, понад 400 одиниць автомобільної техніки, літаки, вертольоти, безпілотні авіаційні комплекси, радіолокаційні станції тощо. Прийнято на озброєння 20 одиниць ОВТ.

Цього року відповідно до державного оборонного замовлення заплановано закупівлю та постачання в Збройні Сили України понад 3,5 млн одиниць боєприпасів і набоїв різного призначення та майже 12 тис. одиниць озброєння, військової техніки, обладнання та майна.



Тактичний броньований автомобіль типу «Барс»

УХВАЛЕНО ЗАКОНОПРОЕКТ ПРО АВТОМОБІЛЬНІ ДОРОГИ ОБОРОННОГО ЗНАЧЕННЯ

Верховна Рада в першому читанні ухвалила законопроект «Про внесення змін до Закону України «Про автомобільні дороги» щодо автомобільних доріг оборонного значення».

У законопроекті запропоновано доповнити Закон України «Про автомобільні дороги» новою статтею — 51, у якій визначено поняття «автомобільні дороги оборонного значення» й порядок віднесення автомобільних доріг до автомобільних доріг оборонного значення та їх використання, повідомляє Інформаційне управління Апарату Верховної Ради України.

Як повідомлено в пояснювальній записці до документа, необхідність цього законопроекту зумовлена тим, що законодавчо в державі не визначено поняття «автомобільні дороги оборонного значення» (АДОЗ) і не визначено органи, уповноважені затверджувати перелік АДОЗ, порядок їх використання, будівництва, реконструкції, ремонту, утримання в умовах правового режиму воєнного стану, здійснення заходів із технічного прикриття як у мирний, так і воєнний час.

Також у пояснювальній записці зауважено, що автомобільними дорогами оборонного значення є автомобільні дороги, необхідні для забезпечення оборони та безпеки України, сполучення військових та інших спеціальних об'єктів, призначених в умовах воєнного часу для військових перевезень, евакуації населення, перевезень, пов'язаних з евакуацією вантажів, а також для народногосподарських перевезень.

Порядок використання автомобільної дороги оборонного значення й перелік автомобільних доріг оборонного значення затверджує Кабінет Міністрів.

Підготував Вадим КОВАЛЬОВ

ВЕТЕРАНИ АТО ГОТУЮТЬСЯ ДО СПОРТИВНИХ ЗМАГАНЬ «ІГРИ НЕСКОРЕНИХ»

У Міністерстві оборони України триває робота з підготовки та участі української команди в міжнародних спортивних змаганнях «Ігри Нескорених» — Invictus Games.

Це міжнародні спортивні змагання для військовослужбовців і ветеранів військової служби з обмеженими фізичними можливостями, набутими під час виконання службових обов'язків. Участь у змаганнях беруть команди країн-членів і стратегічних партнерів Альянсу, повідомляє сайт МО України.

Цього року «Ігри Нескорених» відбудуться у вересні в канадському місті Торонто. Представники України братимуть участь у змаганнях зі стрільби з лука, легкої атлетики, веслування на тренажерах, пауерліфтингу, плавання та велоспорту.

На сьогодні опрацьовано 186 заявок від кандидатів для участі в Іграх, серед них 26 — від військовослужбовців Збройних Сил України.

У період із 20 січня по 4 лютого на трьох навчально-спортивних базах спортивних закладів Міністерства оборони України відбудеться тестування кандидатів із метою відбору для участі в змаганнях, а саме:

21 січня — на Навчально-спортивній базі літніх видів спорту у Львові;

28 січня — у Центральному спортивному клубі Збройних Сил України в Києві;

4 лютого — у 9-му Спортивному клубі в Одесі.

Наразі Міністерство оборони спільно з Національним комітетом спорту інвалідів України та Координаційним центром Invictus Games в Україні опрацювало план підготовки до змагань. Вирішують питання фінансування, медичного та функціонального забезпечення.

Кабінет Міністрів України створив робочу групу з питань організації та забезпечення участі української команди в міжнародних спортивних змаганнях під головуванням Віце-прем'єр-міністра з питань європейської та євроатлантичної інтеграції. До складу робочої групи входять представники Міністерства оборони України.

НА ОЗБРОЄННЯ ВІЙСЬКА ПРИЙНЯТО НОВУ ПАРАШУТНУ СИСТЕМУ «ДЕДАЛ»

Парашутна система може бути використана для базової повітрянодесантної підготовки, професійних тренувань і бойової підготовки.

Наказом Міністерства оборони України на озброєння Збройних Сил країни прийнято комплект десантної парашутної системи «Дедал». Про це повідомила під час брифінгу в Українському кризовому медіа-центрі начальник Управління комунікацій та преси Міністерства оборони України полковник Оксана Гаврилюк.

Десантну парашутну систему «Дедал» призначено для навчально-тренувальних, бойових та інших видів стрибків із парашутом окремих осіб або груп із повним штатним озброєнням і спорядженням парашутистів-десантників усіх спеціальностей із військово-транспортних літаків і вертольотів.

Максимальна висота застосування десантної парашутної системи — 8 км, площа купола — 83 кв. м, мінімальна висота десантування — 100 м, вертикальна швидкість зниження парашутиста — не більше як 5 м/сек.

ДАП: ЦИТАДЕЛЬ НЕСКОРЕНИХ

ТАМ, ДЕ НЕ ВИТРИМАЛИ МЕТАЛ І БЕТОН, ВИСТОЯЛИ НАШІ МУЖНІ ВОЇНИ...



Фото Сергія ЛОЙКА

Тривалий час аеропорт був найгарячішою точкою на карті АТО

Воєнна історія ДАПу розпочалася в ніч на 26 травня 2014 року, коли на територію аеропорту вдерлися приблизно 80 добре озброєних бойовиків «ДНР». Близько 7-ї ранку до терористів прибуло підкріплення — переважно з числа кадировців. Кіровоградським спецпризначенцям, які на той час охороняли внутрішній периметр аеропорту, висунули вимогу — вийти з території летовища. Відчуваючи кількісну перевагу, бойовики поводилися зухвало та самовпевнено. Але керівництво АТО мало іншу думку щодо виниклої ситуації.

Невдовзі в аеропорту висадився десант українських військових, які витіснили бойовиків із низки будівель аеропорту, зайняли периметр і диспетчерські вежі. А близько 11-ї години в новому терміналі ДАПу пролунав перший постріл українського снайпера — він ліквідував бойовика, який намагався підбити з ПЗРК винищувач ЗС України. Тоді ж українська сторона висунула терористам ультиматум — залишити аеропорт до 13-ї години.

Бойовики проігнорували вимогу й невдовзі пожалкували про це: операція з визволення стратегічного об'єкта вступила в активну фазу. Терористи зазнали чималих втрат і відступили. А сам аеропорт практично відразу перетворився на найгарячішу точку на карті АТО.

Незважаючи на Мінські угоди, терористи регулярно штурмували донецький аеропорт, проте українські військові успішно їх відбивали. Тоді ж народилась легенда про «кіборгів». І першими українських бійців так почали називати саме бойовики за надлюдську стійкість в обороні. До бойовиків долучалися кадрові російські військові, зокрема спецпризначенці ГРУ, але й вони не могли суттєво вплинути на хід оборони ДАПу з боку українців.

Фінальна фаза протистояння в аеропорту розпочалася 13 січня 2015 року. Після масованих артилерійських і танкових обстрілів із боку терористів завалилася диспетчерська вежа аеропорту, яка в народі стала символом його оборони. У тактичному плані вежа, яка височіла над місцевістю, мала велике значення: з неї коригували вогонь української артилерії. Знали про це також бойовики, тому після її зруйнування вони висунули «кіборгам» ультиматум: або залишити аеропорт, або загинути. «Ми не збираємося відступати», — відповіли українці. Відтоді зіткнення в аеропорту вже не вщухали майже ні на годину, а до донецького летовища було прикуто увагу всієї країни. Так у січні 2015-го ДАП став темою номер один.

Прес-центр АТО на той час нагадував гарячий цех. Телефонні дзвінки лунали мало не щохвилини: «Прокоментуйте…», «Як там наші…». Пам'ятаю день 15 січня. Ординська навала штурмує «кіборгів». Наші за підтримки артилерії відбиваються. Якоїсь миті я помилково набрав не той номер телефона. Після гудків у слухавці стали чутні часті постріли, а потім я почув спокійний голос:

— Здрастуйте, я зараз перебуваю в новому терміналі, трохи зайнятий, зателефонуйте пізніше.

Не втримався, щоб не поставити запитання:

— Друже, тут Лайфньюз показує, що вони вже взяли термінал...

— Нехай утруться! Ми ще живі... Вибачте, я зайнятий.

Номер був незнайомий. Не пам'ятаю, за яких обставин я набирав його раніше, тому не знав, хто був той хлопчина, який він на вигляд. Мабуть, у нього відкрите обличчя, приємна гарна усмішка. Можу тільки гадати. Але я знав напевно: він людина неймовірної витримки та сили волі… А його голос, несподівано чистий і спокійний, я не забуду ніколи. «Нехай утруться, ми ще живі…»

Того дня українці відбили атаки бойовиків, однак увечері телефон хлопчини не відповідав. Не відповідав він і наступного дня. Я досі вірю, що він був просто розряджений…

19 січня бойовики підірвали другий поверх нового термінала, а в ніч на 22 січня, скориставшись коротким перемир'ям для вивезення вбитих і поранених, тихцем замінували будівлю та зруйнували її остаточно. Від неї залишився тільки каркас, тож обороняти було більше нічого. Тільки тоді українські військові відійшли до навколишніх населених пунктів, де продовжують утримувати позиції й донині.

Роман ТУРОВЕЦЬ

«ЯКБИ ЩОСЬ ПІШЛО НЕ ТАК, ВІД НАС УСІХ ТАМ БИ ЛИШИВСЯ ТІЛЬКИ ПОРОХ, НАВІТЬ НА АНАЛІЗ ДНК НІЧОГО Б НЕ ЗІБРАЛИ…»

ПРО ЗАЗДАЛЕГІДЬ РЕТЕЛЬНО СПЛАНОВАНУ ОПЕРАЦІЮ З ПІДРИВУ ЗЛІТНОЇ СМУГИ В ДАПі РОЗПОВІДАЄ ЇЇ ГОЛОВНИЙ ВИКОНАВЕЦЬ ІЗ ПОЗИВНИМ «ХУДОЖНИК»

Цими днями минає друга річниця завершення героїчної оборони Донецького аеропорту. І ми знову згадуємо всіх тих, котрі протягом 242 діб боронили летовище, — полеглих і живих бійців 3-го полку спецпризначення, піхотинців та артилеристів 93-ї бригади, десантників із Миколаєва, Житомира, Львова, танкістів з Гончарівська, вояків добровольчих формувань, усіх тих, кого в одну мужню когорту об'єднало найменування «кіборги».

Згадаймо й військових інженерів, саперів із полку оперативного забезпечення, які в останні години боїв за ДАП здійснили подвиг, подробиці якого досі не надто розголошують…

20 січня летовище здригнулося внаслідок п'яти неймовірно потужних вибухів. Їхня сила була такою, що вибухову хвилю відчули навіть ті, що перебували за кілька кілометрів від злітної смуги. Вибухи були такими сильними, що спантеличили всіх: і оборонців аеропорту, і бойовиків. І доки з величезних вирв, які утворилися на злітній смузі, вивітрювався їдкий дим, на кілька хвилин над ДАПом запанувала тиша. Всі намагалися з'ясувати: що сталося, де та що рвонуло.

Підрив злітної смуги аеропорту — це карколомна, неймовірно зухвала операція, здійснена групою військових інженерів, яку очолював офіцер із позивним «Художник».

До виконання цього завдання вони готувалися довго. «Художника» в район аеропорту викликали ще в грудні 2014 року. Разом з іншим старшим офіцером підполковник мав прорахувати, як пошкодити смугу аеропорту на випадок, якщо надійде команда завдати злітці такої шкоди, аби жоден літак не зміг на неї приземлитися.

Протягом місяця «Художник» вивчав місцевість та інженерні комунікації в районі летовища, готував пропозиції стосовно плану операції. Побував у Пісках, Водяному, Тоненькому, на метеовежі, висоті, тракторному стані, словом, скрізь, де стояли наші хлопці. Виїжджав на місця з розвідкою, іноді доводилося повзти по-пластунськи, іноді — пересуватися перебіжками до злітної смуги.

— Після кожного розвідвиходу все побачене я занотовував, робив замальовки, записував дані, здійснював розрахунки, — згадує про підготовку до операції офіцер. — За цю мою «творчість» мене й назвали «Художником».

Зрештою інженери вирішили розділити 4000 метрів смуги на п'ять відрізків і в кожному з них здійснити підрив. У цілому на той час, коли ситуація в аеропорту стала критичною, операцію з підриву злітної смуги вже було сплановано, і її здійснення призначили на ранок 20 січня.

Працювати на злітці мали близько двох із половиною десятків бійців, з-поміж них п'ятеро офіцерів із Центру розмінування та Центрального управління інженерного забезпечення. Кожен із них чудово розумів, який неймовірний ризик чекає попереду. Щоб доправити до місця закладення п'ять потужних зарядів вибухівки й встановити їх на прострілюваній звідусіль території, потрібно мати велику мужність і сталеві нерви...

Однак уранці розпочати виконання завдання сапери не змогли: злітну смугу аеропорту сепаратисти поливали таким шквальним вогнем із «Градів», що будь-яка спроба заїхати на неї однозначно дорівнювала б самогубству. Тож операцію розпочали пізніше, коли ворожий обстріл трохи вщух.

До злітки вирушило п'ять машин, за кожною — причеп із вибухівкою. Потужність кожного пристрою дорівнювала 1,5 тонни в тротиловому еквіваленті. Виїжджали двома шляхами: три групи на ЗІЛах із Пісків, іще дві — на МТ-ЛБ, перпендикулярно до смуги — з боку метеовежі.

Виїзд саперів на смугу прикривали танкісти: з позицій поблизу метеовежі захисники термінала та загін добровольців на двох БТРах.

— Це були, мабуть, найнапруженіші півтори години в моєму житті, — згадує «Художник». — Якби щось пішло не так, від нас усіх там би лишився тільки порох, навіть на аналіз ДНК нічого б не зібрали. Зрештою ми зробили так, що смуга більше не може функціонувати. Пристрої здетонували через 20–25 хвилин після того, як ми залишили злітку та вже доїхали до Водяного.

Пізніше в одному з офіційних повідомлень військового відомства про цей подвиг військових інженерів буде лише сухе зведення: «…у результаті підриву злітної смуги на ній утворилися вирви розміром 3–5 метрів та глибиною 2 метри кожна. Відстань між ними — 700 метрів.Ураховуючи, що довжина смуги становить 4000 метрів, ширина — 60, а товщина бетонного покриття — 1 метр, такі пошкодження дійсно не дозволяють застосовувати її за призначенням».

Минуло два роки. На злітну смугу ДАПу, як і раніше, не сідають літаки з російською «гуманітаркою». Тож разом з іншими «кіборгами» вшануймо й військових інженерів, чиї імена поки що називати передчасно.

Іван СТУПАК

ТАТО ПОВЕРНУВСЯ… У НАЗВІ ВУЛИЦІ



Злата Зулінська разом із мамою Катериною кладуть квіти до меморіалу загиблим воїнам АТО

СЕРГІЙ ЗУЛІНСЬКИЙ ВОЮВАВ НА НАЙНЕБЕЗПЕЧНІШИХ ДІЛЯНКАХ ФРОНТУ. ЗАГИНУВ В ОСТАННЬОМУ БОЮ ЗА ДОНЕЦЬКИЙ АЕРОПОРТ

Маленька Златочка так і не навчилася прощатись. Їй важко зрозуміти, чому на фото, яке вона так любить цілувати, висить чорна стрічка, а мати плаче щоночі. Татко приїде. Він же обіцяв… Мине небагато часу, і дівчинка з гордістю гулятиме вулицею, яку названо на честь її батька. А поки що їй просто хочеться вигукнути: «Татку, пішли гратися!» Ця маленька дівчинка бачитиме свого батька лише на фото… У військовій формі, щасливо всміхненого. Два роки тому Сергій Зулінський загинув в останньому бою за донецький аеропорт. Хлопці потрапили під обстріл, коли їхали забирати поранених

— У мене одразу були погані передчуття, — розповідає Катерина Зулінська, дружина загиблого воїна. — Коли прийшла повістка, донька тільки но народилася. Та хіба ж Сергія зупиниш? Він був хоробрим і дуже патріотично налаштованим. Чоловік воював на пекельних ділянках фронту, а я тим часом сивіла з новинами й мріяла про той день, коли закінчиться війна і він повернеться.

Новий, 2015 рік назавжди запам'ятається Катерині як найщасливіший період. Це був їхній перший Новий рік разом із донечкою, а Сергію вдалось на кілька днів приїхати в мирну Вінницю. Здавалося, так буде завжди, а війна — це просто жахливий сон.

— Чоловік зателефонував мені 20 грудня, сказав, що в них ротація. 26 грудня він був удома. Ми запросили друзів, батьків. Хотіли, щоб перед поверненням на війну Сергій встиг усіх побачити. Від фронтових історій, які розповідав чоловік, волосся дибки ставало. Ці дні є для мене дуже цінними й дорогими. Я навіть на крок не хотіла його відпускати, постійно розмовляла. Неначе відчувала, що більше не матиму змоги обняти коханого.

Тим часом у донецькому аеропорту було справжнє пекло. Молодій дружині від однієї думки про це ставало погано, але Сергій не показував хвилювань.

— Він знав, що хлопцям потрібна допомога, про себе навіть не думав. 16 січня обійняв мене з донечкою й вирушив на Схід. І майже одразу в термінал. Востаннє я чула рідний голос 19 січня, випадково додзвонилась на кілька хвилин. Чоловік попросив не хвилюватися, коли зв'язку не буде, пообіцяв, що все буде добре, сказав, що любить нас. Зв'язок із коханим пропав уже наступного дня, 20 січня. А я все сподівалася, що він просто загубив телефон…

Бійців, які були в донецькому аеропорту, всі називали «кіборгами».

— Але ж Сергій не робот, він — людина, і запасного життя в нього немає. Тож 20 січня не витримала й вирішила набрати його номер телефона. На диво, пішли гудки. Я ще й розізлилась. Як це так! Я хвилююсь, а він мені не дзвонить. Хтось узяв слухавку, почав говорити. Я одразу зрозуміла, що це не Сергій. Зв'язок був украй поганий, розібрати, що кажуть на тому кінці, було практично нереально. Я встигла тільки почути: «Он больше не вернется». Обдзвонила бійців, які були разом із моїм чоловіком. Зв'язку із жодним воїном не було, телефони було вимкнено.

«СЕРГІЙ — НЕ РОБОТ, ВІН — ЛЮДИНА, І ЗАПАСНОГО ЖИТТЯ У НЬОГО НЕМАЄ»

Аферисти захотіли нажитися на чужому горі. Катерині телефонували невідомі й вимагали гроші за розмову з коханим. Згорьована жінка була ладна віддати все, що завгодно, аби тільки почути, що він живий. Та пізніше волонтери повідомили Катерині, що в одного із загиблих воїнів знайшли документи й фото донечки…

Анастасія ОЛЕХНОВИЧ

P.S. *На честь Сергія Зулінського у Вінниці назвали вулицю, одну з найдовших. Саме на цій вулиці герой народився, тут він ходив до школи й ставав Людиною.*

«ЯКЩО ВДАЛОСЯ ВИЖИТИ, ПОВИНЕН ДОПОМАГАТИ ВДОВАМ, ДІТКАМ-СИРОТАМ І ПОБРАТИМАМ…»

Роман Смішний — майстер спорту, вільно розмовляє п'ятьма мовами, об'їздив десятки країн, керував школою олімпійського резерву, а нині — голова «Вінницького союзу учасників АТО».

Постійні дзвінки побратимів, допомога вдовам, дітям воїнів, зустрічі з чиновниками, розв'язання проблем із землею — це далеко не весь перелік його зайнятості… Не дивно, що й на інтерв'ю в спокійній обстановці в чоловіка часу не вистачає. Тож і розмовляємо на ходу, дорогою вирішуючи низку питань. Роман розповів про чотири ротації в донецькому аеропорту, про те, як рятував життя бійців, коли температура була мінус 25, як залишився на позиції після контузії…

Вінничанин вісім разів поривався записатись у Французький легіон, тричі був у Леможі, де добирають майбутніх легіонерів. Та він признається, що його завжди щось зупиняло. Було відчуття, що повоювати ще встигне. Тоді Роман і гадки не мав, що воювати доведеться не на чужій землі, а на Батьківщині… Його було мобілізовано в одну з аеромобільних бригад на посаду заступника командира десантно-штурмової роти.

— Ще перед виходом у Піски було прохання командира виділити добровольців, які підуть у донецький аеропорт. Я ступив крок, і більша половина моєї роти зробила так само. Пригоди почалися ще під час заходу в ДАП. Був щільний обстріл. Їхали на «мотолигах» (МТ-ЛБ), там місця для моїх понад два метри зросту малувато. У разі чого, я мав першим десантуватися. І тут машина різко зупинилася. Я — миттю на вихід. Тоді ж МТ-ЛБ дає «по газах». Я чіпляюсь рукою за люк, троє побратимів мене тримають. Кулі летіли постійно, ще й каністра з бензином почала протікати. Так і проорав ногами всю злітку аеропорту. Друзі втримали, а я, до речі, важив більше як 120 кілограмів.

На вежі Роман виконував також обов'язки медика. Чоловік розповідає, що головною проблемою було обмерзання, адже температура сягала мінус 25 градусів.

Після контузії, якої зазнав у бою Роман, він залишився на посту. Добре, що необхідні ліки були під рукою. Зробив собі кілька ін'єкцій, і за кілька днів дзвін у вухах минув.



Роман Смішний

— 20 січня був сильний обвал, на той час людей в аеропорту було вже небагато. 24 січня нас відправили на метеостанцію, у групу прикриття. Ми контролювали аеропорт і координували всі пересування. 26-го, 27 січня нас почали крити так, що міномети здавались пилюкою. У нас були два БТРи в прикритті, якими ми могли евакуюватися. 27-го зранку снаряд улетів у БТР, він, як консервна банка, розлетівся, патрони гриміли. Тоді ж «прилетіло» в укриття, де перебували чотири мої товариші. Двох важко поранило, двох контузило. Хлопці стогнали, їх потрібно було рятувати. Витягнув їх лише дивом, заробив грижу, та, на щастя, всі залишилися живими. Нас почала штурмувати диверсійна група, мене зачепило досить серйозно: черепно-мозкова травма, контузія... Пощастило, мене вивіз комбриг.

Роман каже, що доля загиблих побратимів його оминула лише дивом. Та якщо вдалось вижити, повинен допомагати вдовам, діткам-сиротам, побратимам…

— Працюємо на всі фронти. Дитина захворіла? Допоможемо. Потрібен ремонт? Спробуємо вирішити питання. Працює психологічна група, юристи, робимо все можливе, аби працевлаштувати бійців. Дуже часто до нас звертаються прості хлопці з невеличких сіл, які на війні були справжніми героями, але як оформити того чи іншого папірця не знають. Ми працюємо без мітингів, протестів, зайвого розмахування прапорами. Працюємо на результат, а не на піар.

Анастасія ОЛЕХНОВИЧ



«Кіборг» Ярослав Лапін

«ВІДКРИВАЄШ У СОЦМЕРЕЖІ СТОРІНКИ ДЕЯКИХ БІЙЦІВ, А ТАМ 500 СЕЛФІ НА ДЕНЬ. КОЛИ Ж ТИ ВОЮЄШ?»

СНАЙПЕР СЕРЖАНТ ЯРОСЛАВ ЛАПІН ЗА СВОЇ 29 МІСЯЦІВ В АТО ПОВОЮВАВ У БАГАТЬОХ ГАРЯЧИХ ТОЧКАХ: ПІД ЛУГАНСЬКОМ, У ДАПі ТА АВДІЇВСЬКІЙ ПРОМЗОНІ

Його було поранено й двічі вважали загиблим. На його грудях два ордени «За мужність» II й III ступенів та орден «Богдана Хмельницького» III ступеня. Коли на початку війни загинув його товариш, він пішов у військкомат. Із вибором спеціальності питання не стояло, адже чотири роки навчався снайперської справи в Академії внутрішніх справ у Луганську. За час АТО побував у багатьох гарячих точках: під Луганськом, у ДАПі та в Авдіївській промзоні.

— Під час одного з проривів під Луганськом нас зустріли боєм. Частину людей відтіснили в долину. Хлопців треба було рятувати, тому я заховався у величезному тракторному скаті, через дірки в якому бачив розташування «сепарів», і по радіо передавав інформацію своїм. Так ми й змогли прорватися.

Позивного тоді я ще не мав. Але саме після цього випадку мене почали називати «Скат».

«КІБОРГ» ІЗ «МАКСИМОМ»

— У районі старого термінала ми поставили кулемет «Максим», загнали в нього стрічку на 1500 набоїв, викотили його на відкриту місцину. Десь на відстань 500 метрів до ворога. Прив'язали до кулемета манекен, одягли йому броник і каску. Навели його на сепарів, заклинили спусковий гачок і сховалися. Ті почали відстрілюватися. Раздругий влучили в манекена, а він навіть лежачи продовжував стріляти. Коло нього падала міна, а стрільба не припинялася. Отоді я вперше почув по рації, що вони назвали нас «кіборгами».

ПРИКУРИТИ ВІД ПТКРа

— Кінець жовтня 2014-го. Ми якраз чергували на самому вершечку диспетчерської вежі. Будівля — суцільна діра. Мій побратим «Лисий» хотів закурити, але не міг знайти запальничку. Аж тут по нас вистрелили з ПТКРа. Він пролетів будівлею, нічого не зачепивши. А за ним півметра вогню. Кажу товаришеві: «Ти вогонь шукав? Прикурюй» Він: «Та ні, занадто швидко!» Сміх та й годі.

«ПРОМКА»

— Авдіївську промзону не порівняти з ДАПом. У ній ми робили те, чого не було 2015-го, — пішли вперед! Але тут інша тактика: є чітка відстань до ворога, лінія окопів. В аеропорту такого не було. Промзону ми взяли без жодного пострілу. «Сепари» ходили туди на чергування. Але із часом розслабилися так, що почали мінятися не на її території, а відходили далеко в тил. Цим ми й скористалися. Коли «пацани» повернулися, ми вже стояли на їхніх позиціях. Першою зайшла розвідрота однієї з мотопіхотних бригад. Це важко назвати боєм. Ми просто нищили ворога з укриття.

«СЕЛФІ-БІЙЦІ»

— Мої батьки не знали, що я в АТО. Тож коли приїжджали журналісти, намагався бути поза кадром. Тоді такого не було, як нині. Відкриваєш сторінку деяких із бійців у соцмережах, а там 500 селфі на день. І от виникає питання: «Коли ж ти воюєш?» Та все-таки я засвітився на телебаченні. Випадково потрапив в об'єктив, а батьки дізналися, де я. Вони розуміють, що я захищаю свою країну. В аеропорту нам капелан сказав: «Захищати своїх рідних та свій край зі зброєю в руках — то не гріх. Гріх — спостерігати за тим, як інші захищають».

«ТИ ЩО... ЗАГИНУВ?»

— Були й похоронки додому. Але то в бійця просто прізвище схоже з моїм. Ми разом виходили на завдання, але він загинув. У штабі подумали, що то я, і повідомили рідним. Брат набирає мене, а я відповідаю. Він, звісно, шокований: «Ти що... загинув»? «Ага, а телефон на той світ із собою забрав», — кажу. Було й таке, що свою куртку одягнув на пораненого. А в кишені залишив військовий квиток. Поранений помер. Подумали, що то я. Так мене двічі «поховали».

СНАЙПЕР ІЗ ВЛАСНОЮ ГВИНТІВКОЮ

— У ДАПі в мене була особиста гвинтівка. На жаль, її втратив під час бою. Тоді ж дістав контузію та поранення. Один з осколків пробив бронежилет і на два сантиметри влетів у спину, другий — у руку. Тож тепер «дзвеню» від металошукачів. Із часом придбав іншу гвинтівку — 50-го калібру. Одну з найбільш далекобійних у світі. Нею я можу дістати на два кілометри. Патрони купую сам. Переконаний, що переважна більшість військових просить у волонтерів зайві речі. Хоч би як жалілися, та їжі, одягу й пального тут вистачає.

Ярослава ЗОРІНА

P.S. *Після демобілізації «Скатові» надійшла пропозиція стати інструктором в одній із мотопіхотних бригад. Поки що Ярослав обмірковує таку можливість.*

МАКСИМ РИДЗАНИЧ ДВІЧІ БУВ У ДАПі. ЩОРАЗУ ВЗВОД ЗАЛИШАВСЯ НЕУШКОДЖЕНИМ, ПРОТЕ САМ ГЕРОЙ НЕ ВЦІЛІВ…

Про рішення Максима Ридзанича піти добровольцем на війну не знав ніхто до останньої миті. Згідно із законодавством, батько трьох дітей не підлягає мобілізації у військо, але для чоловіка це було справою честі. Узявши собі позивний «Адам» на честь свого діда — танкіста, ветерана Другої світової війни, — він без тіні сумніву, що чинить правильно, поповнив лави наших підрозділів у районі АТО.

— Майже два місяці Максим боронив аеропорт Донецька, не раз дивився смерті у вічі. Згадую, як, відстрілюючись у донецькому аеропорту, «Адам» завзято підтримував хлопців. Зі словами пісні «Нумо, браття, всі до бою...» вони мужньо тримали свої позиції, — згадує друг героя військовий капелан Анатолій Кушнірчук. — І ви знаєте, не було для нього завдань, які б він не міг виконати. Якось я запитав: «Максе, заради чого ти живеш?» Після невеликої паузи він відповів: «Якщо я врятую хоча б одне людське життя, я впевнено зможу сказати, що недаремно живу на цій землі». І тим ніби напророчив собі долю...

Того страшного дня розвідувальна група на чолі з «Адамом» потрапила в засідку. Ворог відрізав їх вогнем. Макс ніколи не брав із собою на завдання молодих бійців без досвіду. Невдовзі по рації він почув: "Я в засідці... «Адаме», як діяти?» Не роздумуючи, командир кинувся рятувати свого підлеглого. Постріл... І останні слова командира: «Я — «Адам», схоже, двохсотий...» І мертва тиша.

— Загинув мій син під час перемир'я. «Малиша», наймолодшого в підрозділі хлопця, він урятував, проте сам загинув від кулі російського спецпризначенця, — говорить, ледь стримуючи сльози, мати героя Світлана Ридзанич.

Сумна звістка облетіла всіх: побратимів, батьків, друзів. Усіх, окрім дітей. Їм про страшну втрату не казали до останнього. «Мертвим його не бачила», — скаже згодом жінка. Іще й того дня в старшого сина Рината було змагання з боксу, на яке Максим дуже хотів потрапити, але не встиг. Дітлахи бачили, що до їхнього дому приїжджають багато людей зі сльозами на очах, однак вірити й навіть думати про страшне не наважувалися.

Здобувши перемогу на рингу, Рінат дуже поважно мовив: «Я присвячую цю перемогу батькові! — і крадькома додав: — Знімайте мене на телефон — баті фото покажу...» У залі залунав сміх, і лише друзі та близькі, які прийшли підтримати хлопця, не могли стримати сліз.

Дізнавшись про горе, діти відмовлялися вірити в те, що тата більше немає. Вони досі сподіваються, що осьось відчиняться ворота їхнього обійстя — і заїде його автомобіль.

Провести Максима Ридзанича в останню путь приїхали близько тисячі людей, серед них — молодий хлопець, якому він урятував життя. Максимова мати уві сні бачить сина живим, вона щодня приходить до його могили. Гарний, позитивний, життєрадісний, він дивиться на своїх близьких із фотографії, а в очах — війна.

— Ніби на прощання він подарував мені два шеврони десантників і сказав: «Збережи їх на згадку про мене й пам'ятай: просто так такі шеврони не дарують», — розповідає його товариш Василь Олексюк. — І я бережу… Я досі не видаляю sms-повідомлення від друга у своєму телефоні ще того часу, коли ми були разом. Він був для нас кумиром. Він таким для нас і залишився... Для нас він і досі живий.

На честь героя названо вулицю в його місті Бучі.

Тетяна МОРОЗ

«НАШІ В ЛОГВИНОВОМУ. ПРОСЯТЬ ВИТЯГТИ… «РИБА», ОКРІМ ТЕБЕ, — НІКОМУ…»

ТОЙ ДЕНЬ ДЛЯ «РИБИ» ВИДАВСЯ КЕПСЬКИМ. ВЛАСНЕ, НЕ ТІЛЬКИ ДЛЯ НЬОГО: ВСЯ ЙОГО БИТА-ПЕРЕБИТА В БОЯХ МЕХАНІЗОВАНА БРИГАДА ДОСІ ПАМ'ЯТАЄ БІЙ НЕПОДАЛІК ДЕБАЛЬЦЕВОГО 12 ЛЮТОГО 2015 РОКУ

За інформацією, Логвинове зайняли наші. Щоправда, підтвердження цього факту не було жодного. Три бойові машини підрозділу Сергія Рибіна на малій швидкості без побоювань вийшли на околицю села. БМП «Риби» замикала колону.

Углибині, біля непоказних садиб, стояли бійці із жовтими пов`язками на рукавах. Вони привітно махали руками, показували, куди їхати. Через триплекси Сергій нарахував їх кілька десятків. Озброєні, як наші, у звичній амуніції, спокійні та ділові. Тривоги не було.

Головна машина проїхала вулицею не більше як триста метрів, аж раптом «жовті пов'язки» швидко розсипалися й залягли за паркани. По броні «бехи» зацокотіли кулі, а в головну машину один за одним ударили три гранатометні постріли.

Сергій «на автоматі» шалено зманеврував, виходячи з-під вогню. Краєм ока ще помітив, як кілька хлопців із підбитої БМП спішились і вступили в бій.

Попри морозний день, за якусь хвилину Сергій змокрів від поту й почувався, як грішник на пательні. Екіпаж відстрілювався з усіх стволів, поряд із машиною підіймались вибухи.

«РИБА» ПОБАЧИВ ЗЛІВА СПАЛАХ І РІЗКО ВДАРИВ ПО ГАЛЬМАМ — У ДВОХ МЕТРАХ ПЕРЕД ЛІВОЮ ГУСІННЮ РВОНУВ ТАНКОВИЙ СНАРЯД

По внутрішньому зв'язку пролунало: «Гранатометник зліва!!!» Через лівий триплекс Сергій побачив яскравий спалах. Побачив і гранату, випущену з РПГ, тільки летіла вона чомусь повільно, наближалася до машини. Принаймні так здалося «Рибі».

Постріл ударив у башту… У навідника одразу вилетіли всі прилади спостереження. Осколки побили всю апаратуру, але дивом не зачепили навідника Миколу Любиченка. Його навіть не контузило, і він продовжував вести неприцільний вогонь із гармати, прикриваючи третю машину.

За півсотні метрів раптом виїхав російський танк. Не помітивши «коробочку» Сергія, він зайняв позицію за будинком і почав обстрілювати інший напрямок. Протистояти «сімдесятдвійці» своїм БМП «Риба» не міг, бо ПТКР на башті також знесло пострілом РПГ. Сергій здав назад, прикрився хатою, поки побратими гарячково перезаряджалися.

Цієї миті командир взводу по радіо наказав відступити, бо в село зайшло одразу сім російських танків. Відбиваючись від піхоти противника, українці двома машинами вийшли з бою.

Повернулись на попередню позицію, згодом підтягнулася частина хлопців із підбитої машини. Останні навіть примудрились узяти в полон аж 17 бойовиків і довести їх до своїх. Але доля трьох наших бійців залишалась невідомою.

Сергій сів із хлопцями перекусити. Та щойно відкрив банку перловки, як побачив командира. Взводний ішов до них з опущеною головою. Наблизився й втомлено сказав: «Наші в Логвиновому живі. Вийшли на зв'язок, просять витягти. «Риба», окрім тебе — нікому…»



Водій-механік Сергій Рибін в районі АТО, літо 2015 року

Зі слів побратимів, які останніми виходили з Логвинового, росіяни в селі також не залишились — вийшли й стали по інший бік. «Риба» подумав: можна ризикнути, однією машиною простіше проскочити повз росіян — і назад. Командир запропонував їхати цілішою БМП. Та Сергій не погодився, свою «ластівку» він добре знав і був у ній упевнений.

Почало сіріти, «Риба» рушив. Заглиблюючись у сутінки, він нібито заходив у невідомий небезпечний вир. За півкілометра до села на тлі холодного неба Рибін знову побачив російський танк. Біля нього поралися люди. Сергій піддав газу й промчав повз нього. Сподівався, що вороги сприймуть його в темряві за свого. Так і вийшло.

«Риба» влетів у село, скинув швидкість, переключився на першу передачу. У селі не було жодних ознак життя, це дещо заспокоїло. Підняв крісло «по-похідному», відчинив люк, почав кликати хлопців. Проманеврував поміж побитою українською технікою та обгорілими тілами хлопців з іншого підрозділу. Доїхав до підбитої БМП взводу, знову погукав. Тиша… Чути лише недалекі автоматні постріли та артилерійську канонаду.

«Риба» розвернув машину, рушив назад. На виїзді із села нарешті побачив своїх, які бігли до нього. «Усім на машину, і валимо звідси!» — нервово крикнув він.

Назад можна було повернутися тільки дорогою, якою заїжджав. Ризик був величезний, але вибору не було. Сергій увімкнув другу передачу, почав набирати швидкість. Зліва побачив спалах і різко вдарив по гальмах: за два метри перед лівою гусеницею рвонув танковий снаряд. «Боже, тільки щоб хлопці не позлітали», — промовив подумки й знову натиснув на газ. Різко вперед, педаль до підлоги, потім гальма, поворот убік — другий снаряд рвонув просто перед машиною…

Як домчали назад, «Риба» в деталях не пам'ятає. Удома очманілі від щастя побратими ледве не задушили Сергія в обіймах і довго носили його на руках…

Віктор ШЕВЧЕНКО

«СОВІ» ДОСІ СНИТЬСЯ СТАНИЦЯ ЛУГАНСЬКА…



Майор Євген Савінкін

…Граната з підствольника вибухнула поруч, майже під ногами. Відкинутий вибуховою хвилею на кілька метрів, Євген якусь мить пролежав нерухомо. Різкий біль у ногах і животі привели офіцера до тями. Ворухнув однією ногою, потім другою: цілі. А тут нові вибухи, і поруч, біля переднього колеса ЗІЛа стогне інший поранений. Підповзти до товариша офіцер не зміг і крикнув бійцям, щоб забрали пораненого й відходили. А «Сова» перезарядив автомат і підготував про всяк випадок гранату. Короткими чергами Євген продовжував відстрілюватися…

Хлопці не покинули командира: діставшись до укриття, вони шквальним вогнем зупинили просування бойовиків і витягнули пораненого капітана.

Для капітана Євгена Савінкіна війна розпочалася 8 травня 2014 року, коли він дістав наказ від командира частини через дві години відбути з Хмельницького в навчальний центр «Десна», де закінчував формуватись один із батальйонів територіальної оборони.

Уже через кілька днів, поповнивши боєкомплект на Полтавщині, батальйон прибув у Сватове. Узяли під контроль дороги, обладнали блокпости та опорні пункти. Лінії фронту на той час не було, тому доводилося організовувати кругову оборону позицій.

Євген з одним із взводів поступово просувався вперед, змінюючи позиції: Співаківка, Біловодськ, згодом зайняли висоту в районі пункту «Плотина» та контролювали обстановку на значній території.

— Спокою не було ні вдень, ні вночі. Активно діяли ворожі ДРГ, — згадує майор Євген Савінкін. — Наші позиції обстрілювали мінометами й артилерія, дошкуляли снайпери. Підрозділи батальйону, що поступово підтягувались до кордону, у районі Макарового потрапили під вогонь із «Градів» та 152-міліметрових артустановок, що вели стрільбу із боку Росії.

18 серпня 2014 року підрозділ «Сови» дістав наказ просунутися на Станицю Луганську. Ворожа розвідка помітила пересування підрозділу, і на одному з перехресть доріг наші бійці потрапили під шалений вогонь. Там і було важко поранено нашого героя. А далі почався новий етап у житті офіцера — боротьба за відновлення здоров'я.

У польовому шпиталі неподалік від селища Побєда під час операції йому видалили осколки із живота. Опісля направили в Харків, потім — у Хмельницький, а згодом — у Старокостянтинівський госпіталь. Завдяки професійним діям військових медиків та неймовірній силі духу, Євген поступово одужав і повернувся у свій підрозділ. А згодом отримав чергове військове звання «майор» та призначення на посаду заступника начальника Старокостянтинівського госпіталю по роботі з особовим складом.

Осколки в ногах періодично нагадують офіцерові про той бій, у якому загинули його бойові товариші. І хоча минуло чимало часу, «Сова» і в снах продовжує воювати. Йому часто сниться Станиця Луганська…

Сергій ЖМУРКО

ПРИЗОВ ВИПУСКНИКІВ ВІЙСЬКОВИХ КАФЕДР:

ПАНІКУВАТИ НЕ ВАРТО. НАВПАКИ, ДЛЯ БАГАТЬОХ ЦЕ СПОСІБ ПІДНЯТИСЯ НА «СОЦІАЛЬНОМУ ЛІФТІ»

У ГЕНЕРАЛЬНОМУ ШТАБІ ПРОГНОЗУЮТЬ КОНКУРЕНЦІЮ МІЖ ОФІЦЕРАМИ ЗАПАСУ ЗА МОЖЛИВІСТЬ СЛУЖИТИ НА ЗАПРОПОНОВАНИХ УМОВАХ. АДЖЕ СИСТЕМА ПРИЗОВУ НАДАЄ ЇМ СОЛІДНИЙ СОЦІАЛЬНИЙ ПАКЕТ, ЯКИЙ Є КОНКУРЕНТНИМ НА РИНКУ ПРАЦІ



Солдат Андрій Міхейченко. Літо, 2015 рік

Ухвалений Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо удосконалення порядку проходження військової служби» викликав певне напруження в окремих шарах суспільства. Зокрема, захвилювалися десятки тисяч чоловіків, які свого часу закінчили військові кафедри вишів. До недавнього часу офіцерське звання, яке студенти здобули на військовій кафедрі вишу, давало змогу не служити строкову. Нині ж перед ними постала реальна можливість потрапити на військову службу. І навіть послужити в районі АТО. Дехто з переляку почав голосно звинувачувати державу в «прихованій мобілізації».

Хочу спочатку заспокоїти страхополохів та їхнє оточення. За словами багатьох бойових офіцерів, відмова від мобілізації позбавила командирів частин від проблем з «аватарами», боягузами, скандалістами, неробами, які додавали командирам лише головного болю. Треба розуміти: сучасній українській армії, яка воює, такий баласт не потрібен.

Чимало людей досі не в змозі второпати, що в нас інша армія та інші умови для служби в ній. І річ не тільки у високому (навіть для столичного ринку праці) грошовому забезпеченні. Наші військові нині мають інший соціальний статус, інші прагнення, погляди на життя й ставлення до служби.

Пригадую розмову півторарічної давності в Пісках із солдатом 93-ї окремої механізованої бригади Андрієм Міхейченком. На той час він (солдат) виконував обов'язки… заступника командира однієї з рот! Мобілізований тридцятирічний політолог із Дніпропетровська відвоював рік та на час нашої зустрічі уклав із військом постійний контракт на п'ять років.

— Погляньмо правді у вічі, — сказав тоді Андрій, — не варто сподіватися на швидке диво. Перехід на професійне військо потребує значного фінансування, а ще великої організаційної, агітаційної та культурно-виховної роботи. У моїй роті служити на постійній основі залишилось на контракт близько 20 відсотків хлопців. Переважно це патріотично вмотивована молодь, яка готова чекати армійських реформ, котрі обіцяла держава. Люди починають бачити життєву перспективу не тільки у вигляді улюбленої роботи, але й гідної зарплатні, усіх видів забезпечення. Солдата треба цінувати як на самій службі, так і в суспільстві…

Остання наша зустріч із Міхейченком відбулась нещодавно в прифронтовій смузі на Луганському напрямку. Він із дня на день очікував відправлення на офіцерські курси. Згадали давню розмову. За час, який сплинув, Андрій прийшов до висновку, що армія — це його доля, і вирішив перейти на новий службовий рівень. До того ж держава насправді почала виконувати обіцяне воякам.

Таких, як він, у нас уже сотні. Бойові офіцери добирають їх і відправляють у військові виші набувати первинних офіцерських звань. А потім призначають командувати взводами й ротами.

Ухвалюючи цей закон, його автори, з деякими з яких я спілкувався особисто, крім іншого, розраховували не тільки на створення по-новому навченого кадрового резерву офіцерів ротної ланки, а й на прихід у військо саме таких самородків. Можна не сумніватися, що нинішній корпус бойових офіцерів швидко відсіє тих, хто гайне у військо лише підзаробити грошенят у далекому тилу.

ТРЕБА РОЗУМІТИ: СУЧАСНІЙ УКРАЇНСЬКІЙ АРМІЇ, ЯКА ВОЮЄ, БАЛАСТ НЕ ПОТРІБЕН

Погляньмо, що очікуватиме офіцерське поповнення в новостворених Збройних Силах.

Начальник юридичної служби Збройних Сил України полковник юстиції Максим Кушнір, коментуючи ситуацію, висловив думку, що випускникам військових кафедр пощастить, коли їх призвуть у військо:

— По-перше, ця система призову випускників військових кафедр є інструментом для гнучкого реагування на потреби Збройних Сил у фахівцях дефіцитних спеціальностей. Тобто йдеться про призов обмеженої кількості спеціалістів. З огляду на велику кількість офіцерів запасу, які перебувають на обліку, а це сотні тисяч, можна бути впевненим, що у військових комісаріатів буде можливість дібрати кілька тисяч найкращих фахівців. Ми навіть прогнозуємо певну конкуренцію між офіцерами запасу за можливість служити на запропонованих умовах. Адже система призову офіцерів запасу надає їм суттєвий соціальний пакет, який є конкурентним на ринку праці.

За призваними офіцерами зберігатиметься місце роботи та середня заробітна плата на весь період військової служби (18 місяців — Авт.). До того ж такий офіцер матиме в повному обсязі грошове утримання відповідно до його штатної категорії, а воно нині не менше як 8 тис. грн. Іще він користуватиметься всіма пільгами, також і в соціальному та пенсійному забезпеченні, які законодавство визначає для кадрових офіцерів.

Є ще низка переваг. Військовослужбовця на час призову не можуть звільнити або скоротити, за ним та його родиною зберігається право на житлове приміщення, йому надають компенсацію на випадок винаймання житла або надають службове житло. Одним словом, призваний офіцер зберігає всі свої соціальні цивільні права, та ще й має додаткові переваги…

Віктор ШЕВЧЕНКО

БУТИ ОФІЦЕРОМ ЗНОВУ ПРЕСТИЖНО

Служба в армії майже за всіх часів давала змогу рухатися вгору соціальними сходами. Наприклад, для римських імператорів, найвидатніших державотворців у історії Європи, саме успішна військова кар'єра була обов'язковою перепусткою до участі в політичному житті.

…Здають нерви, хочеться побігти в деканат і забрати документи. Рушити на Схід, де триває війна. Геть, якомога далі від задушних аудиторій і теорії. У пам'яті знову й знову виринають Донецький аеропорт, Піски, Іловайськ, блокпости, звільнення Попасної і Лисичанська, Бахмут, усмішки товаришів, яких уже не повернути… Але кожного разу Олег Мацишин зупиняється й повертається на своє місце, старанно малює карти, вивчає військову історію та інші предмети: нині його обов'язок вивчитися на офіцера.

Таких, як Олег, учасників бойових дій, до Національної академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного у Львові за роки війни на Сході вступило близько півтисячі бійців. Це більше як половина всіх контрактників, які навчаються тут на 1-5-х курсах.

Щороку збільшується кількість контрактників, які хочуть вступити у військові виші. Таку ситуацію, як зазначив заступник начальника відділу по роботі з особовим складом Національної академії сухопутних військ підполковник Богдан Степанків, можна пояснити тим, що ті, котрі воювали в АТО або служили за контрактом, надзвичайно мотивовані.

— Вони, як ніхто, розуміють роль офіцерів, від кожного рішення яких залежатиме не тільки фінал бою, а й людські життя. Тому курсанти приділяють особливу увагу навчанню, — констатує Богдан Михайлович. — Не останню роль відіграє й соціальна складова: українська держава підвищує матеріальне та грошове забезпечення, соціальний захист військовослужбовців, а професія військового має велику повагу і авторитет у суспільстві.

Нинішній статус офіцера в суспільстві та його матеріальний стан досить перспективні. Саме тому дедалі більше українців підписують контракт зі Збройними Силами. Минулого року у військо прийшло майже 70 тис. військовослужбовців-контрактників. Це зумовлено тим, що, крім потреби захищати країну, не менш важливим для військовослужбовців є так званий соціальний пакет, який за роки АТО значно розширився: грошове забезпечення, можливості та гарантії, які надає нашим військовослужбовцям держава.

Ще півроку тому Олег Мацишин про вищу освіту навіть не мріяв. А кілька років тому — про військову службу. Жартує: коли його батьки свого часу казали, що відправлять його в армію, сприймав це як погрозу покарати за свавільний і впертий характер.

Звичайний львівський хлопчина з родини бюджетників, маючи меншу сестричку та маленького братика, про навчання у виші не думав: надто багато — чотири-п'ять років — для того, щоб, сидячи у батьків на шиї, гризти граніт науки. Навіть навчаючись два роки у Львівському професійному ліцеї торгівлі та сфери послуг, підпрацьовував на канікулах барменом у курортних містах.

Підписавши 2015 року контракт зі Збройними Силами, почав отримувати стабільне грошове забезпечення, яке тоді становило трохи більше як 6 тис. грн. Така сума для нього була досить пристойною, порівнюючи з минулими непостійними підробітками.

— Коли служив у добровольчому батальйоні, якось нам повідомили, що привезли зарплату. Ми це сприйняли за жарт, бо про гроші для добровольців тоді не йшлося. Але тоді нам видали по 980 грн. Це, звісно, не порівняти із грішми, які я отримав у ЗСУ, — згадує Олег Мацишин. — І хоча воювати пішов не заради грошей, усе одно…

Повернувшись із АТО, я знову рвався на Схід. Проте моя наречена сказала: «Якщо ти хочеш захищати країну, то роби це професійно». І я з нею погодився. Зрозумів, що можу стати професіоналом, офіцером і більш суттєво допомагати своїй армії та країні.

Вступити до Національної академії Сухопутних військ у Львові йому вдалося без особливих зусиль. Отримуючи грошове забезпечення контрактника, Олег може не відволікатися на підробітки, може знімати квартиру у Львові, допомагати родині та планувати весілля. На свій досить молодий вік (21 рік) він цілком самостійна людина — захисник, приклад для наслідування й гордість батьків і майбутньої дружини.

— Нині бути військовослужбовцем, офіцером знову стало престижно та навіть певною мірою прибутково, чого не було із часів здобуття незалежності, — зазначає Олег. — Головне, щоб українці не забули, якою ціною поверталася ця повага.

Ольга МОСЬОНДЗ

ДОПОМОГУ В ПІДГОТОВЦІ ВІЙСЬК ЗА СТАНДАРТАМИ АЛЬЯНСУ НАМ НАДАЮТЬ 14 КРАЇН-ПАРТНЕРІВ

ЗБРОЙНІ СИЛИ УКРАЇНИ АКТИВНО ВПРОВАДЖУЮТЬ СТАНДАРТИ ПІДГОТОВКИ АРМІЙ КРАЇН ПІВНІЧНОАТЛАНТИЧНОГО АЛЬЯНСУ

Відповідно до Стратегічного оборонного бюлетеня та в рамках реалізації Плану дій щодо впровадження оборонної реформи у 2016–2020 роках в Україні передбачено набуття силами оборони до кінця 2020 року визначених оперативних (бойових, спеціальних) спроможностей, зокрема повної сумісності з арміями країн НАТО. Це, своєю чергою, передбачає загальний перехід українського війська у сфері підготовки й навчання на стандарти НАТО. У Збройних Силах України триває інтенсивне реформування системи підготовки військ відповідно до сучасних норм і стандартів провідних країн Альянсу.



Американський інструктор бере участь у навчанні українських військовиків

І справді, на практиці процес удосконалення й реформування системи підготовки українського війська за найкращими світовими зразками, зокрема армій країн НАТО, на сьогодні видається досить переконливим. Особливо там, де створюються нові структури війська. Наприклад, у новостворених Силах спеціальних операцій (ССпО).

Протягом 2016 року в Збройних Силах України було налагоджено й відпрацьовано відбір і підготовку особового складу в новостворених Силах спеціальних операцій за стандартами НАТО в рамках кваліфікаційного курсу спеціальних операцій із залученням інструкторів зі США, Латвії, Литви, Естонії, Великої Британії. Крім того, з особовим складом низки підрозділів ССпО було проведено спеціалізовані «Курси тактики малих підрозділів» у рамках роботи Об'єднаної багатонаціональної тренувальної місії Альянсу «Україна». До того ж досить успішно пройшов цикл командно-штабних і тактико-спеціальних навчань і тренувань з органами управління та частинами ССпО відповідно до процедур в арміях країн НАТО.

Загалом у рамках реформування системи підготовки вітчизняного війська за стандартами НАТО в Збройних Силах України на сьогодні реалізується низка широкомасштабних проектів. Наприклад, із травня 2016 року у Високомобільних десантних військах (ВДВ) триває підготовка бойової батальйонної групи за програмою «Страйкер», а із середини листопада 2016-го на базі однієї з механізованих бригад ініційовано пілотний проект бойового злагодження (відновлення навченості), під час якого на всіх рівнях та етапах підготовки з'єднання буде впроваджено стандарти, адаптовані до стандартів (нормативних документів) НАТО. Це має стати, на думку нинішнього керівництва Збройних Сил України, своєрідним шаблоном для подальшого реформування системи підготовки військ і в інших частинах та з'єднаннях українського війська.

Таким чином, українські військові, як безпосередньо особовий склад частин і підрозділів, так і органи військового управління, що, власне, і займаються організацією та проведенням підготовки військ, здобувають не тільки знання з методики підготовки своїх західних колег, а й практичний досвід із цього питання. Одна річ, коли про це розповідають і показують, і зовсім інша — коли сам готуєшся й вчишся за цими нормами.

Загалом, відповідно до комплексної програми навчання та підготовки українського війська в рамках роботи Об'єднаної багатонаціональної тренувальної місії Альянсу «Україна», за словами начальника Генерального штабу ЗС України генерала армії України Віктора Муженка, протягом 2016 року за стандартами Альянсу було підготовлено п'ять підрозділів рівня батальйону.

Показово, що в процесі реформування системи підготовки українського війська активну участь беруть не тільки Альянс і США як одна з держав — ініціаторів підтримки України (до 400 військовослужбовців-інструкторів на ротаційній основі), а й окремі країни НАТО на двосторонній основі. Наприклад, восени минулого року під час переговорів між Міністром оборони України й державним секретарем оборони Великої Британії Майклом Феллоном останній анонсував збільшення кількості українських бійців, які зможуть пройти підготовку за стандартами Альянсу з допомогою британських військовиків. 2017 року буде підготовлено 5000 військовослужбовців України за стандартами НАТО — це нова мета тренувальної місії Великої Британії в Україні.

В РАМКАХ РОБОТИ ОБ'ЄДНАНОЇ БАГАТОНАЦІОНАЛЬНОЇ ТРЕНУВАЛЬНОЇ МІСІЇ АЛЬЯНСУ «УКРАЇНА» ПРОТЯГОМ 2016 РОКУ ЗА СТАНДАРТАМИ НАТО БУЛО ПІДГОТОВЛЕНО П'ЯТЬ ПІДРОЗДІЛІВ РІВНЯ БАТАЛЬЙОНУ

Зважаючи на той факт, що Велика Британія вже підготувала за стандартами Альянсу близько 2,5 тис. українських військовослужбовців, цей показник є досить красномовним щодо темпів реформування системи підготовки українського війська відповідно до норм армій НАТО.

Не менш амбітною нині видається військова навчально-тренувальна місія Канади в Україні. У квітні 2015-го уряд цієї країни вирішив направити в Україну майже 200 військовослужбовців для проведення військових навчань та підготовки військовослужбовців наших Збройних Сил. Як зазначив посол Канади в Україні Роман Ващук, залежно від типу навчань канадські військові експерти перебувають в Україні як на постійній, так і на періодичній основі. Вони проводять навчання з українськими військовиками (як безпосередньо з особовим складом відповідних підрозділів, так і готуючи інструкторів із визначених напрямків діяльності) щодо цілої низки ключових питань військово-професійної підготовки. Приміром, навчання з розмінування та знешкодження вибухонебезпечних предметів, утилізації боєприпасів, навчання військової поліції, медиків, навчання з безпеки польотів та оновлення системи військової логістики. Ця місія триватиме до березня нинішнього року.

Своєрідним «підштовхувальним» фактором у процесі адаптації підготовки українського війська до стандартів НАТО стало відновлення участі підрозділів Збройних Сил України в Процесі планування та оцінки сил Альянсу, у Концепції оперативних можливостей та Силах реагування НАТО. На сьогодні до цих заходів залучено 13 підрозділів Збройних Сил України. Тож зрозуміло, що підготовка цих підрозділів уже також багато в чому відбувається за нормами та стандартами Альянсу.

Не менш важливим питанням у сфері впровадження в бойову підготовку українського війська стандартів НАТО є навчання сучасних методик підготовки військ інструкторського складу з-поміж українських військовиків. Лише протягом минулого року в Збройних Силах України за різними програмами та спеціальностями відповідним чином було підготовлено понад 700 інструкторів. Загалом допомогу в навчанні та підготовці військ за стандартами Альянсу сьогодні Україні надають 14 країн-партнерів.

Костянтин МАШОВЕЦЬ

ДОВІДКОВО

До участі в Процесі планування та оцінки сил Альянсу, Концепції оперативних можливостей і Силах реагування НАТО з українського боку залучено:

- *підрозділ військової поліції;*
- *роту спеціального призначення;*
- *посилену аеромобільну роту;*
- *батальйонну тактичну групу ЛИТПОЛУКРБРИГ;*
- *інженерно-саперну роту;*
- *роту РХБ захисту;*
- *два важкі транспортні літаки Іл-76МД;*
- *літак аеромедичної евакуації Ан-26 «Віта» з групою аеромедичної евакуації;*
- *фрегат «Гетьман Сагайдачний» із корабельним вертолітним комплексом;*
- *батальйон морської піхоти;*
- *рятувальну парашутно-десантну групу;*
- *бойову тактичну команду (команду боротьби з підводними диверсійними силами та засобами).*

Об'єднану багатонаціональну групу підготовки «Україна» (JMTG-U) було розгорнуто на базі Міжнародного центру миротворчості та безпеки наприкінці 2014 року для сприяння в підготовці особового складу та підрозділів Збройних Сил України за стандартами НАТО.

Багатонаціональну тренувальну групу «Україна» (англ. — Joint Multinational Training Group-Ukraine) українська сторона розглядає як найефективнішу форму практичної допомоги Збройним Силам нашої країни. Діяльність групи полягає в підготовці підрозділів ЗСУ відповідно до стандартів та принципів НАТО. Поетапне навчання здійснюється на ротаційній основі за безпосередньої участі підрозділів та інструкторів від збройних сил країн-партнерів у Міжнародному центрі миротворчості та безпеки в Яворові. 2016 року за цією програмою інструктори США підготували понад 4000 військовослужбовців ЗС України.





Захисний костюм EOD9 та канадський робот TALON — вагома допомога українським саперам

СПЕРШУ ПОТРІБНО ТРЕНУВАТИСЯ НА ДРОВАХ, А ВЖЕ ПОТІМ — НА МІНАХ,

АБО ЯК УКРАЇНСЬКІ САПЕРИ ОПАНОВУЮТЬ СУЧАСНУ ТЕХНІКУ

Іще жоден воєнний конфлікт останнього століття не обходився без застосування саперів. Облаштування мінних загороджень, розмінування різного типу, утримання коридорів мінної безпеки, інженерна розвідка, виконання завдань зі знищення вибухом визначених об'єктів тощо — це все їхні завдання. Сапери неймовірно ризикують, і їх недарма вважають представниками військ переднього краю. Примітно, що ця місія майже однаково небезпечна як на «нулях», так і на цілком мирному терені. Тому особливо важливим для саперів є постійне підтримання професійного вишколу та оволодіння новими зразками обладнання й сучасними техніками інженерно-саперного мистецтва

Зрозуміло, що найбільше клопоту наші сапери мають на лінії зіткнення сторін, але й поза нею — як у «сірій» зоні, так і на давно визволених землях — є певні території, де поняття «мінна небезпека» доволі предметне. Наприклад, нещодавно під час інженерної розвідки представники Центру розмінування Головного управління оперативного забезпечення ЗС України неподалік від Майорська (уздовж каналу «Сіверський Донець — Донбас») виявили три саморобні вибухові пристрої, закладені під водогоном. Бувалі сапери одразу визначили, що запобігли теракту. А на території дитячого табору поблизу населених пунктів Степне й Березове вони знайшли схованку з більш як двомастами артилерійськими боєприпасами.

І для того щоб виявляти такі неприємні сюрпризи, військові потребують сучасної техніки, адже окупанти не лише послуговуються зброєю — надбанням радянської доби, а й користуються новинками щедрого «донора» — РФ, що, крім зразків озброєння своєї військової промисловості, надсилає на Донбас своїх же спеців з інженерної справи.

Нині українські сапери активно вчаться працювати в бойових умовах із новою технікою, яка надходить від наших західних партнерів. Особливу увагу вони приділяють способам виявлення протипіхотних мін, бо до війни здебільшого мали справу зі снарядами. Та й сучасні снаряди зі старим саперним спорядженням виявити непросто: вони помітно глибше зариваються в землю, а нинішні виробники мін намагаються якомога менше використовувати метал. Тому як для військових, так і для їхніх колег із ДСНС надзвичайно актуальним є надходження 2016-го від ЄС і Данської групи з розмінування дуже чутливих металошукачів, здатних навіть на великій глибині розпізнавати боєприпаси невеликих калібрів.

Лідером у наданні допомоги нашим саперам є Канада. Військові інструктори цієї країни торік у Центрі розмінування, що в Кам'янці-Подільському, провели шість курсів зі знешкодження саморобних вибухових пристроїв. Загальним здобутком такого тренінгу стали майже півтори сотні відповідних спеціалістів. Акцент було зроблено на операторській майстерності, зокрема, у роботі зі зразками сучасної техніки та засобів захисту, які надала Канада й інші західні країни, а також на підготовці власного інструкторського корпусу.

«НА» поцікавилася, як українські військові вправляються на передовій із канадським роботом-сапером TALON, захисними костюмами EOD9 і телескопічними маніпуляторами.

Спочатку наші сапери під керівництвом інструкторів із Канади шість тижнів вивчали матчастину й методику роботи із цими пристроями, а вже потім узялися за практичне використання знань та обладнання.

Враженнями від заокеанської техніки поділився командир групи розмінування майор Дмитро В.

УКРАЇНСЬКІ САПЕРИ НИНІ АКТИВНО ВЧАТЬСЯ ПРАЦЮВАТИ В БОЙОВИХ УМОВАХ ІЗ НОВОЮ ТЕХНІКОЮ, ЯКА НАДХОДИТЬ ВІД НАШИХ ЗАХІДНИХ ПАРТНЕРІВ

— Канадський робот є більше розвідником, тому що не призначений для підривання. Він незамінний у тих ситуаціях, коли саперові загрожує велика небезпека у виконанні завдання зі з'ясування обстановки. Оператор із безпечної відстані керує ним зі спеціального ноутбука й бачить усе, що потрапляє в поле зору чотирьох відеокамер нашого помічника. Внутрішня антена дає змогу керувати ним на відстані до 300 метрів, а під'єднання кабелю взагалі знімає такі обмеження, — розповідає офіцер. — У бойових умовах робот долає сходи, канави, нерівності. Важливо, що весь комплект компактний і може поміститися в багажнику більшості легковиків.

— Коли найчастіше його застосовуєте?

— Коли знаходимо невпізнаний предмет і є підозра, що всередині в ньому вибухівка. Ми відправляємо нашого дослідника зі спеціальною гідрогарматою. Наблизившись до цілі, він завдає по ній гідроудару. Подальша тактика дій залежить від реакції предмета на нього. Також у нашій праці є інша «монополія», де робота цілком можна вважати незамінним. Існують такі штатні боєприпаси, які навіть саперові заборонено піднімати. Наприклад, це касетні міни: краще, щоб цим завданням опікувалися залізні руки. Спеціальний маніпулятор їх піднімає, а робот переміщує до місця знищення. Відверто кажучи, це відбувається далеко не щодня, тому оператори регулярно тренуються з канадським дарунком.

МОНОПОЛІЮ НА ЗАГИБЕЛЬ ПЕРЕДАЮТЬ РОБОТАМ

Мені пощастило побачити, як починається робочий день виїзної групи саперів. Тієї днини вона відпрацьовувала підготовку до застосування захисного костюма. Зимові умови дещо ускладнили це завдання, оскільки обладунки потрібно надягати поверх теплих речей. Навіть улітку «костюмерами» сапера є один-два колеги. Тому штатну групу становлять троє-п'ятеро фахівців.

Нормативів, зауважують мої співрозмовники, у цій справі немає, бо, як мовиться, сапер нікуди не поспішає. У кожному такому гурті є командир та інструктор. Вони контролюють процес екіпірування. Костюм EOD9 легко підігнати під будь-який зріст, комплекцію, але за умови, що постійно в тім практикувалися. На запитання, де його хлопці реально використовують, отримую відповідь: здебільшого для перенесення боєприпасів.

— Костюм має два ліхтарі на шоломі, засоби зв'язку, на рукаві — пульт керування системою кондиціонування всередині обладунків. Для сапера вони достатньо комфортні, — коментує процес представник Центру розмінування капітан Ігор К. — Спершу ми посилаємо в розвідку робота, а вже за ним до місця підходить і візуально оглядає знахідку на предмет подальших дій сапер.

— Чи є в цього костюма слабке місце?

— Руки. Вони тут не захищені. Адже сапер має добре відчувати маніпуляції, які виконує пальцями. Тому в разі вибуху значною є ймовірність, що він позбудеться кінцівок, але залишиться живим. Щоб не забувати специфічне відчуття та навички, сапери постійно тренуються одягати костюм. І не тільки. Приміром, довго ходять у ньому довкола чи навіть щось роблять по господарству. От зараз мій колега збирає дрова, хоч би як те видавалося комічним, але тут ціна вправності надто велика. Так само й із робототехнікою. Оператор регулярно ганяє свого помічника по всіх робочих програмах. Для цього потрібна щонайменше година часу. До речі, щоб стати впевненим користувачем, операторові потрібен місяць навчання та невпинний тренінг.

Від поставленого завдання залежить також екіпірування, інструментарій, спорядження саперів. Приміром, якщо вони мають виїхати на знищення боєприпасів, то наперед розраховують бойовий багаж: зайві речі під руками теж не потрібні. Останнім часом сапери найбільше працюють у царині виявлення та знешкодження вибухонебезпечних предметів — штатних боєприпасів, які не вибухнули під час обстрілів. Раніше, коли бойові дії були значно інтенсивнішими, вони виконували завдання із супроводу колон, прокладали проходи в мінних полях.

Нині відбувається процес розведення сторін, конфігурація «сірої» зони змінюється, відкриваючи доступ цивільним до певних територій. Виникає небезпека потрапляння людей у місця зі значною мінною загрозою. На підконтрольних територіях військові сапери співпрацюють із підрозділами ДСНС, особливо під час відновлення зруйнованих електромереж, водогонів, газопроводів, доріг. І такої спільної роботи у військових більшатиме. Її більшатиме й для їхніх високотехнологічних помічників.

Геннадій КАРПЮК

Броньована машина розмінування БМР-2

Призначена для розмінування доріг, прокладання проходів у мінних полях.

Характеристики:
маса — 36 т;
екіпаж — 5 осіб;
середній питомий тиск на ґрунт — 0,81 кгс/см²;
довжина — 9,65 м;
ширина — 3,85 м.
Озброєння: кулемет НСВ, калібр 12,7 мм; розбірна кран-стріла з ручним приводом РУЛ-1,5; мінний трал КМТ-7.
Вантажопідйомність — 3 т.

«СМАЧНА» РЕФОРМА НА СОЛДАТСЬКІЙ КУХНІ

НАПРИКІНЦІ МИНУЛОГО РОКУ УРЯД УХВАЛИВ РЕВОЛЮЦІЙНУ ПОСТАНОВУ ЩОДО ПИТАНЬ ЗАКУПІВЕЛЬ ПРОДУКТІВ ХАРЧУВАННЯ МІНІСТЕРСТВОМ ОБОРОНИ. 2017 РОКУ ПЕРЕДБАЧЕНО, ЩО ПРИНАЙМНІ 25% ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ УЖЕ ХАРЧУВАТИМУТЬСЯ ЗА НОВОЮ СИСТЕМОЮ…

За новорічними святами мало хто звернув увагу на документ, який ухвалив Кабінет Міністрів, обсягом у чотири абзаци. А тим часом, аби він з'явився на світ, пішло майже два роки наполегливої, щоденної праці волонтерів, членів Проектного офісу реформ при МО України, численної когорти офіцерів-тиловиків та найвищого керівництва оборонного відомства.

Насправді ця постанова докорінно змінює систему продовольчого забезпечення нашого війська. Згідно із цим документом, закупівлі продуктів харчування відбуватимуться відповідно до Каталогу продуктів, який затвердило оборонне відомство. Сам же Каталог було розроблено й затверджено під час проведення харчового експерименту в Збройних Силах, який упродовж певного часу відбувався в Академії сухопутних військ імені гетьмана П. Сагайдачного у Львові та на Західній військово-морській базі в Одесі.



Харчовий експеримент торік проводився в Академії сухопутних військ імені гетьмана П. Сагайдачного у Львові

ЗАВЕРШИТИ ПЕРЕХІД НА НОВУ СИСТЕМУ ХАРЧУВАННЯ ЗА НОВИМИ НОРМАМИ ТА РОЗШИРЕНИМ ПЕРЕЛІКОМ ПРОДУКТІВ, ПЕРЕДБАЧЕНИХ У КАТАЛОЗІ, ЗАПЛАНОВАНО 2019 РОКУ

Відтепер згідно з ухваленим документом закупівлі продуктів харчування відбуватимуться відповідно до Каталогу продуктів. Водночас Міністерство оборони України з дня оприлюднення постанови дістало право самостійно купувати продукти харчування згідно з Каталогом, який на сьогодні становить 348 позицій, уносити в нього зміни, самостійно визначати, у яких військових частинах організовуватимуть харчування за аутсорсингом спеціалізовані компанії, а в яких виключно штатні кухарі.

За словами ідеолога продовольчої реформи в Збройних Силах, волонтера й члена Проектного офісу реформ при МО України Діани Петрені, очікують, що з початку квітня поточного року поступово розпочнеться плановий перехід військових частин на нову систему харчування. До кінця 2017 року передбачають, що принаймні 25 відсотків військовослужбовців уже харчуватиметься стравами, приготованими з продуктів, передбачених у Каталозі. А в цілому завершити перехід на нову систему харчування за новими нормами та розширеним переліком продуктів, передбачених у Каталозі, заплановано 2019 року.

Переваги нової системи харчування дуже добре відчули на собі під час раніше здійсненого експерименту курсанти вже згадуваного військового навчального закладу та військові моряки Західної військово-морської бази.

Нагадаємо, що суть експерименту полягала в упровадженні альтернативного принципу постачання продовольства у військові частини та зміні порядку розрахунку потреби в продовольстві, упровадженні електронного обліку та звітності. Протягом експерименту продовольче забезпечення військовослужбовців відбувалося не за чинними на той час нормами харчування, а за напрацьованим Каталогом продуктів на визначену суму коштів із застосуванням певних елементів шведського столу. Тобто на фініші в їдальні військової частини військовослужбовець діставав змогу вибирати на власний смак щось із двох-трьох запропонованих перших і других страв, з асортименту салатів, фруктів, тістечок тощо. Водночас потребу в коштах для закупівлі продовольства обраховували, виходячи з максимально граничної ціни та кількості калорій для одного військовослужбовця з можливістю довільних замін. За таких умов ціну набору продуктів для військовослужбовця на добу визначало військове відомство під час конкурсних торгів із постачальниками. Отже, експеримент дав змогу розширити асортимент продуктів, передбачених для приготування страв, напрацювати власне Каталог, урізноманітнити раціон харчування військовослужбовців й ефективно використовувати державні кошти для закупівель продуктів.

І от нарешті сталося: уряд ухвалив відповідне рішення.

Тож 2017-го наших бійців чекають смачні страви в меню.

Іван СТУПАК

ПІДГОТОВЛЕНО ПРОЕКТ ШВИДКІСНОГО БУДІВНИЦТВА ЖИТЛА ДЛЯ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ

ЙОГО З БЕРЕЗНЯ 2017-ГО ЗАПЛАНОВАНО ДО РЕАЛІЗАЦІЇ В ОДНОМУ З ГАРНІЗОНІВ НАШОГО ВІЙСЬКА

Вивченню стану справ у вирішенні питань використання земель та об'єктів Міністерства оборони, забезпечення житлом військовослужбовців Збройних Сил України було присвячено робочу поїздку заступника Міністра оборони України генерал-майора Олега Шевчука у Львівську область. Зокрема у Яворові він узяв участь у робочій нараді з керівниками міст і районів області, представниками Західного територіального квартирно-експлуатаційного управління. На нараді йшлося, зокрема, про передачу до комунальної власності громад військових містечок та об'єктів, які вже тривалий час не використовують військові, про долю так званих КЕЧівських будинків, які ще залишаються на балансі Збройних Сил України, про проблеми забезпечення житлом учасників антитерористичної операції тощо.

Генерал-майор Олег Шевчук уважно вислухав посадовців, прийняв від них пакети документів із пропозиціями розв'язання тих чи інших проблем та поінформував усіх присутніх про плани Міністерства оборони України на 2017 рік.

— У Міністерстві оборони України ухвалено рішення щодо створення робочих груп, які виїжджатимуть на місця для вивчення ситуації з усіх питань, пов'язаних із землями та об'єктами Міноборони, — зазначив заступник Міністра оборони України. — До складу груп увійдуть спеціалісти Головного квартирно-експлуатаційного управління та представники Офісу реформ, які є активістами й мають досвід роботи в будівельній галузі. Це цивільні люди, які вже майже два роки працюють із Міністерством оборони України та мають неупереджений погляд на ці процеси. Під час виїздів вони заповнюватимуть спеціально розроблені анкети щодо кожного об'єкта й здійснюватимуть фото- та відеофіксацію стану справ на них, щоб можна було побачити реальну картину й ухвалити конкретні рішення.

Генерал-майор Олег Шевчук також поінформував присутніх про те, що НАТО відрядило в Міністерство оборони України радника з Великобританії з питань розміщення військовослужбовців, житлових проблем та створення військових містечок. Нині він та українські фахівці напрацьовують можливі шляхи вирішення квартирного питання й раціонального використання земель Міністерства оборони України.

— Наразі вони вже підготували проект зі швидкісного будівництва житла для військовослужбовців, який із березня 2017-го заплановано до реалізації в Миколаєві, — сказав він. — До кінця року там має бути здано шість будинків.

Окрім цього, заступник Міністра оборони України повідомив, що вже триває напрацювання документації щодо створення фондів штатно-посадового житла, аби в кожній військовій частині або поряд із нею було створено житлові містечка без права приватизації житлового приміщення.

Вадим БАКАЙ



За досвідом АТО, артилеристи на одній вогневій позиції можуть перебувати не більше ніж чотири-п'ять хвилин...

«МАТЕМАТИКИ» ВІЙНИ,

АБО ЧОГО НАВЧАЮТЬ АРТИЛЕРИСТІВ З УРАХУВАННЯМ ДОСВІДУ АТО

У сучасних війнах та збройних конфліктах артилерія продовжує залишатися основною ударною силою на полі бою. Не стала винятком й антитерористична операція на Сході нашої країни, особливо у 2014–2015 роках. У цей період обидві сторони застосовували реактивну та ствольну артилерії як основний засіб ураження. Адже піхота не скрізь могла дістати противника вогнем, а артилерія — завжди.

Нині, згідно з Мінськими домовленостями, українських артилеристів відведено на визначену відстань від лінії розмежування. Однак бойові злагодження й тренування «богів війни» не припиняються. Українські гармаші постійно як відшліфовують нові прийоми та навички, здобуті в боях на Донбасі, так і вивчають забуті давні.

Як кажуть артилеристи, на початку АТО працювали, «як книжка пише». Потім зрозуміли, що це не завжди ефективно, і стали вносити певні корективи. Наприклад, нині батарея після кожного вогневого нальоту відразу змінює позиції. Це роблять для того, щоб оперативно вийти з-під ударів, які може завдати противник. Якщо 2014 року артилеристи могли стояти на одній вогневій позиції кілька годин, то нині в їхньому розпорядженні чотири-п'ять хвилин, після яких можливий удар у відповідь. Також вони вчаться розгортати батарею з ходу, без підготовки.

Ще одне нововведення — «кочівна» гармата. Воно передбачає здійснення багатьох функцій. Та головне — відволікти на себе основний удар артилерії противника й дати змогу основним силам батареї спокійно розгорнутися й завдати потужного удару по визначеній цілі.

Однак, окрім змін у підготовці «богів війни», на їхньому озброєнні з'явилися нові розробки — сучасні планшети й різноманітні програми. Однією з таких програм є система управління артилерійським вогнем ГІС «Арта» (ГІС — геоінформаційна система). Вона не лише скорочує час до здійснення пострілу, а й збільшує точність влучення снаряда в ціль: відхилення становить лише 5–25 м залежно від дальності стрільби.

Якщо раніше, виявивши ворожий об'єкт, артилеристи витрачали на його знищення в середньому до 20 хв., то завдяки новій системі на це потрібно не більше як 30 сек. З її допомогою виклик артпідтримки розподіляється комп'ютером на найближчу до цілі гармату, яка ще й отримує її точні координати.

Водночас артилеристи проходять також окомірну підготовку. Після Другої світової війни вона була обов'язковою для офіцерів-артилеристів, але згодом її було забуто. Проте на війні ситуації бувають різні, і це вимагає володіння майстерністю ведення точного вогню всіма можливими способами. Якщо неможливо визначити координати цілі та установку для її ураження, наприклад у разі пошкодження приладів, то окомірна підготовка може бути дуже доречною. І, попри її примітивність, такий спосіб вимагає неабиякої підготовки.

АТО довела, що розвивати високотехнологічні системи розвідки й наведення вкрай необхідно. Але й забувати прості речі не варто. Так само, як і традиційне знаряддя артилеристів — прилад управління вогнем та логарифмічну лінійку.

Сьогодні всім цим премудрощам артилерійської справи «богів війни» навчають у Національному університеті оборони України імені Івана Черняховського та в Національній академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного. На базах цих навчальних закладів також розгорнуто курси підвищення кваліфікації офіцерів ракетних військ і артилерії.

Крім цього, мобільні тренувальні групи з найбільш підготовлених офіцерів бойових підрозділів або викладачів навчальних закладів навчають військовослужбовці цього роду військ і безпосередньо в зоні антитерористичної операції.

Треба сказати, що нині всі програми підготовки фахівців і підрозділів ракетних військ і артилерії скориговано з врахуванням досвіду застосування підрозділів в АТО. Більшість занять відбувається в полі на техніці. Курсантів навчають того, що справді потрібно на війні. І практично всі офіцери-викладачі мають особистий досвід бойових дій в антитерористичній операції.

Бути хорошим артилеристом, особливо артилерійським командиром, — значить бути всебічно освіченою людиною. Мабуть, жоден рід сухопутних військ не вимагає від військовослужбовця таких знань, дисципліни, розуму, як артилерія.

ПІДГОТОВЛЕНИЙ АРТИЛЕРИСТ, ЗГІДНО З ПРАВИЛАМИ СТРІЛЬБИ, МАЄ ПОСТІЙНО ТРИМАТИ В ГОЛОВІ МАЙЖЕ 80 ВОГНЕВИХ ЗАВДАНЬ

Щоб стати артилеристом, одного бажання замало. Ще потрібно бути відмінним математиком. І після того, як майбутній офіцер-артилерист вивчить тактико-технічні дані гармати та балістичні формули, йому треба оволодіти знаннями, як це працює в комплексі та що повинен робити кожен номер бойової обслуги. Ці знання має бути закріплено відповідною практикою. Лише так у майбутньому офіцер зможе підготувати особовий склад до дій в умовах реального бою.

Підготовлений артилерист, згідно з правилами стрільби, має постійно тримати в голові майже 80 вогневих завдань. До автоматизму це відпрацьовують упродовж років практичних занять.

Аби досягти відмінного результату, артилеристам треба постійно тренуватися. Навідник має грамотно вираховувати кутомір, водію належить із півслова розуміти командира, щоб машина точно заїхала на позицію, так само й номери обслуги повинні чітко знати свою справу: де займати позицію під час стрільби тощо. А загалом усе починається зі взводу управління, який перебуває на командно-спостережному пункті, — вони засікають цілі, визначають їхній характер, дальність до них та всі поправки. Також під час пострілу беруть до уваги метеоумови. Тож відмінний результат стрільби залежить від якості підготовки та злагодженості роботи всієї батареї.

ОСНОВНЕ ОЗБРОЄННЯ УКРАЇНСЬКИХ ГАРМАШІВ



122-міліметрова реактивна система залпового вогню **БМ-21 «Град»** призначена для ураження відкритої та прикритої живої сили, неброньованої техніки й бронетранспортерів у районі зосередження, артилерійських і мінометних батарей, командних пунктів та інших цілей.

Максимальна дальність стрільби — 21 000 м. Калібр снаряда — 122 мм. Кількість напрямних — 40. Тривалість повного залпу — 20 сек. Маса бойової машини — 13 000 кг.

152-міліметрова гаубиця **«Мста-Б»**. Причіпна 152-міліметрова гаубиця призначена для знищення тактичних засобів ядерного нападу, наземних елементів високоточної зброї, артилерійських і мінометних батарей, танків та інших броньованих засобів, руйнування польових фортифікаційних та інших оборонних споруд, придушення живої сили та вогневих засобів, пунктів управління, засобів протиповітряної й протиракетної оборони.



Дальність стрільби — 24,7 км. Швидкострільність — 8 постр./хв. Маса снаряда — 44 кг. Розрахунок — 6 осіб.



«Сани» — возимий міномет калібру 120 мм. Являє собою гладкоствольну жорстку систему, заряджання відбувається з дула. На дульній частині встановлено запобіжник проти подвійного заряджання. До складу комплексу міномета входять: транспортна машина, 120-міліметровий міномет і колісний хід.

Міномет призначено для знищення навісним вогнем живої сили, вогневих засобів, командно-спостережних пунктів, озброєння та військової техніки. Його також застосовують для руйнування окопів, траншей, ходів сполучення та легких деревоземляних споруд, для проробления проходів у дротяних загородженнях.

Для стрільби зі 120-міліметрового міномета застосовують осколково-фугасні, димові, освітлювальні, запалювальні та агітаційні міни.

Максимальна дальність стрільби — 7100 м. Мінімальна дальність стрільби — 480 м. Прицільна швидкострільність — до 10 постр./хв. Час переведення з похідного положення в бойове — не більше як 3 хв. Розрахунок — 5 осіб.

Роман ВУС



Вітчизняна снайперська гвинтівка STL-016

ЦЯ СНАЙПЕРСЬКА ГВИНТІВКА МАЄ ПРИЦІЛЬНУ ДАЛЬНІСТЬ СТРІЛЬБИ 2 КМ

ЗА СТАНДАРТАМИ НАТО, СНАЙПЕРСЬКА ГВИНТІВКА МАЄ ЗАБЕЗПЕЧУВАТИ КУЧНІСТЬ НЕ БІЛЬШЕ ЯК ОДНА КУТОВА ХВИЛИНА, АБО 1 МОА. ГВИНТІВКА ВІТЧИЗНЯНИХ ЗБРОЯРІВ STL-016 ЗАБЕЗПЕЧУЄ КУЧНІСТЬ МЕНШЕ ЯК 0,5 МОА.

На Міжнародній спеціалізованій виставці «Зброя та безпека» вітчизняна компанія «Стілетто Україна», яка входить до складу міжнародної Британської інжинірингової компанії STILETTO SYSTEMS ltd, презентувала нову снайперську гвинтівку STL-016. Вона поєднала в собі всі перспективні напрацювання: від боєприпасів до конструкції зброї. Зокрема, гвинтівка має особливу конструкцію ствола. За словами головного конструктора цього високоточного виробу Олександра Калачева, зсередини ствол нарізано не на повну довжину, а приблизно на три чверті. Безпосередньо нарізна частина переходить у гладку, діаметр отвору якої на виході дорівнює калібру 7,62 мм. Водночас важливо, що стволи для снайперських гвинтівок виготовляють зі сталі вітчизняного виробництва за новою технологією, що забезпечує значне підвищення кучності й точності стрільби.

СТВОЛИ ДЛЯ СНАЙПЕРСЬКОЇ ГВИНТІВКИ STL-016 ВИГОТОВЛЯЮТЬ ЗІ СТАЛІ ВІТЧИЗНЯНОГО ВИРОБНИЦТВА ЗА НОВОЮ ТЕХНОЛОГІЄЮ ТА КОНСТРУКЦІЄЮ. ЦЕ ЗАБЕЗПЕЧУЄ ЗНАЧНЕ ПІДВИЩЕННЯ КУЧНОСТІ Й ТОЧНОСТІ СТРІЛЬБИ

До речі, за стандартами НАТО, снайперська гвинтівка має забезпечувати кучність не більше як одна кутова хвилина, або 1 МОА. Це означає, що перевірочна серія з п'яти куль, випущених із гвинтівки на дальності 100 м, має вкластися в окружність близько 2,8 см. Разом із тим, згідно з настановою зі стрілецької справи для армійської гвинтівки СВД, її кучність вважають задовільною, якщо на відстані в 100 м пробоїни укладаються в коло діаметром 8 см. На практиці це означає, що під час стрільби на відстань, що перевищує 800 м, із гвинтівки з такою кучністю вже досить складно виконати низку снайперських завдань. Наприклад, уразити грудну або головну фігури.

Завдяки конструкції та якості виготовлення вихідного отвору ствола нова гвинтівка STL-016 забезпечує кучність менше як 0,5 МОА. Зокрема, під час практичних стрільб було виконано кілька серій із 10 пострілів на дистанції 300 м. Так ось, радіус кола, у який укладається 100% влучень кожної серії, становив 1,2 см. Коли фахівці компанії проаналізували отримані результати, то дійшли висновку, що такого показника кучності досягають завдяки конфігурації ствола. Річ у тім, що частки твердої фракції пороху, які рухаються нарізною частиною зі швидкості 1000 м/сек., зіштовхують кулю із заданої траєкторії. Тоді як гладка частина каналу ствола пригальмовує кулю, даючи можливість цим часткам пороху максимально догоріти, надавши на виході кулі більшої швидкості й точності польоту. До того ж прицільна дальність стрільби STL-016 становить 2000 м.

Снайперську гвинтівку STL-016 розроблено під застосування патрона 300 Winchester Short Magnum (також відомий як 300 WSM) калібру 7,62, а також усіх відповідних сучасних спеціальних боєприпасів. Та найяскравіші переваги гвинтівки STL-016 — як за кучністю прицільної стрільби, так і за бронепробиттям — виявляються під час застосування із цього снайперського комплексу бронебійно-снайперських патронів компанії «Стілетто Україна». Зокрема, під час боротьби з найсучаснішими броньованими цілями на полі бою. Тут мається на увазі те, що прилади системи спостереження й прицілювання будь-якого надсучасного танка завжди були й будуть його «уразливим місцем».

Як зазначив Олександр Калачев, снайперську гвинтівку STL-016 можна розглядати як високоточну снайперську систему, що включає в себе гвинтівку, оптичний приціл і спеціальний патрон. Компанія-виробник гарантує бездвомовну роботу всіх частин і механізмів зброї протягом не менше як 9000 пострілів.

УКРАЇНА ПРОДЕМОНСТРУЄ НОВУ ВЕРСІЮ БТР-4 З ПОТУЖНИМ ОЗБРОЄННЯМ

Державне підприємство «Харківське конструкторське бюро з машинобудування імені О. О. Морозова» (ДП ХКБМ) представить на Міжнародній виставці IDEX-2017 (відбудеться з 19-го по 23 лютого в місті Абу-Дабі) нову версію БТР-4 з підвищеними вогневими можливостями. Він продовжує сімейство колісних бронетранспортерів 8x8, які нині серійно виготовляють.

ДП ХКБМ розробило прототип БТР-4, озброєний дистанційним бойовим модулем БМ2–30 із дистанційним управлінням, що встановлюють на легкоброньовані машини (БТР, БМП тощо). Його призначено для ураження живої сили противника з місця та під час руху, нерухомих і рухомих бронеоб'єктів, вогневих точок, а також низьколетючих малошвидкісних повітряних цілей, повідомляє uprom.info.

Крім того, модуль оснащено блоком озброєння, до складу якого входять дві автоматичні гармати ЗТМ-1, кулемет калібру 7,62 мм і дві протитанкові ракети. Блок озброєння встановлено на стабілізованій у двох площинах платформі. Цей модуль також обладнано оптико-телевізійним прицільним комплексом.

Від редакції

«Народна армія» поцікавилася в профільних фахівців щодо перспектив використання в українському війську БТР-4 з таким варіантом комплектації бойового модуля. Як нам повідомили в Центральному бронетанковому управлінні Озброєння ЗС України, БТР-4, озброєний дистанційним бойовим модулем БМ2–30, навряд чи зацікавить військових. Адже, попри збільшення вогневої потужності удвічі, кількість його боєкомплекту залишається незмінною (500 пострілів), а тому він і витрачатиметься швидше. А в бойових умовах це зможе мати негативні наслідки для живучості екіпажу.

РОЗПОЧИНАЄТЬСЯ ВИРОБНИЦТВО НОВИХ БЕЗПІЛОТНИКІВ

Державний концерн «Укроборонпром» оголосив про завершення тестування державного тактичного безпілотника БпАК-МП-1 і про те, що готовий розпочати його виробництво. До речі, торік такі БПЛА пройшли випробування в районі АТО. Безпілотники має бути побудовано виключно на національних комплектувальних.

БпАК-МП-1 представлено вперше в січні минулого року як спільний проект ДК «Укроборонпром» і Київського політехнічного інституту. Невдовзі розпочалося виробництво цих комплексів, які пройшли випробування в бойових умовах у районі АТО. До кінця минулого року на заводі «Меридіан», що належить ДК «Укроборонпром», було виготовлено 33 безпілотники, а також 11 модулів управління та зарядних станцій.

У січні 2016 року завод «Меридіан» офіційно оголосив про завершення державних випробувань і сертифікацію системи БпАК-МП-1 для використання в Збройних Силах України. Після отримання замовлень, підприємство, як очікують, запустить їх у серійне виробництво, яке 2017 року сягне близько 100 машин на рік, повідомляє uprom.info.

ЗАМОВЛЕННЯ НА АН-178 — 45 ЛІТАКІВ

Столичний завод «Авіант» отримав замовлення на 45 транспортних літаків Ан-178. Із них 30 літаків замовило Королівство Саудівська Аравія, 10 — Азербайджан, 2 — Китай і ще 3 — ВПС Іраку.

До речі, авіалінії «Антонова» стали офіційним перевізником НАТО й США замість російської компанії «Волга-Дніпро», повідомляє wartime.org.ua.

«ФОРТЕЦЯ НА КОЛЕСАХ»

Науково-виробниче об'єднання «Практика» на Міжнародній спеціалізованій виставці «Зброя та безпека» представило «Фортецю на колесах». Цей бронеавтомобіль призначений для транспортування особового складу бойових підрозділів кількістю до 23 осіб і захисту його від стрілецької зброї та мін. Його створено на базі повнопривідного КрАЗ-6322. Основна відмінність цієї броньованої вантажівки від традиційних бронеавтомобілів полягає в особливому розташуванні крісел у броньованому відділі: по центру. Завдяки цьому бійці сидять спина до спини та під час руху, мають змогу вести вогонь через вікна-бійниці, як із фортеці. Саме через цю подібність і виникла така назва бронеавтомобіля.



Бронеавтомобіль «Фортеця на колесах»

За словами розробників, бойове хрещення «Фортеці на колесах» у районі АТО відбулося восени 2014 року. Того дня один із підрозділів, здійснюючи рейд за несприятливих погодних умов (дощ лив як із відра) потрапив у засідку. Одночасно з трьох боків бойовики почали вести по колоні потужний вогонь. Під час обстрілу задні колеса цього бронеавтомобіля було розірвано, тож доводилося пересуватися на ободах. Попри такі важкі пошкодження, «Фортеця на колесах» змогла самостійно виїхати з поля бою, а головне — ніхто не загинув. До того ж і скло, і бронесталь витримали й не пропустили всередину бронеавтомобіля жодної кулі.

Загалом бронепокриття «Фортеці на колесах» захищає не тільки кабіну, а й моторний відсік, акумулятори, паливні баки та блок ресиверів. Замість кузова розробники оснастили машину бронемодулем для бійців. Стіни кунга мають додаткову протиосколкову підкладку, а підлога — багатошарову структуру. «Фортеця на колесах» захищає від куль з АКМ, АК-74, СВД, а також від мін і саморобних вибухових пристроїв.

Матеріали сторінки підготував Сергій ВОРОНКОВ

ЯК НЕ СТАТИ ЖЕРТВОЮ РОСІЙСЬКОЇ ПРОПАГАНДИ,

АБО ЯК ПЕРЕТВОРИТИ ІНТЕРНЕТ НА ДЕТЕКТОР БРЕХНІ

Хочеться вірити, що наше суспільство вже усвідомлює, яке зло несе ворожа пропаганда й дезінформація, і розуміє необхідність системи захисту й протиотрути. Пошесть російської пропаганди нині спостерігають у багатьох куточках світу

Яскравим прикладом інформаційної операції минулого року стала історія про «дівчинку Лізу», яку нібито викрали й зґвалтували в Німеччині вихідці з «арабських країн». Історію роздмухали російські «Первый канал», «Спутник» і «Вести». Як наслідок — на вулиці Німеччини вийшли близько 10 тисяч людей із протестами проти нової хвилі мігрантів. Дійшло до міжнародного скандалу, коли міністр закордонних справ Росії Сергій Лавров звинуватив берлінську владу в тому, що вона приховує правду через політичні мотиви. Однак поліція чітко заявила: «За результатами розслідування, не було ні викрадення, ні зґвалтування». Незважаючи на офіційні спростування, ця брехня й досі на інтернет-сторінках російських ЗМІ. Для Росії такі вигадки — один з інструментів просування своєї політики у світі.

Після нещодавніх виборів у США президент Обама заявив, що недооцінив вплив утручання РФ у вибори. За якихось півроку до цього, у травні 2016-го, Washington Post застерігала: «…ми можемо стати, так само як Україна два роки тому, мішенню кампанії з дезінформації, ми не готові до боротьби».

Тому **в США в грудні в межах оборонного законодавства набув чинності закон стосовно протидії іноземній пропаганді та дезінформації, який передбачає створення Центру глобального співробітництва для боротьби проти пропаганди іноземних урядів та повідомлення про характер пропагандистських і дезінформаційних операцій проти США та інших країн.**

Фактично це відродження Інформаційного агентства США, організації, яка займалася боротьбою з радянською пропагандою й дезінформацією під час холодної війни та яку було розформовано 1999 року.

Також Європейський парламент восени 2016-го вибухнув потужною резолюцією «Стратегічні комунікації ЄС у контексті протидії пропаганді проти нього, яку провадять треті сторони». У резолюції окреслено стратегічні комунікації ЄС у цьому контексті, ідеться також про визнання й викриття російської дезінформації та пропаганди. Окремий розділ присвячено розв'язанню проблеми інформаційної війни й розумінню методів дезінформації та радикалізації ІДІЛ. І, нарешті, окреслено стратегію ЄС із протидії пропаганді.

США ВІДНОВЛЮЮТЬ БОРОТЬБУ З ПРОПАГАНДОЮ І ДЕЗІНФОРМАЦІЄЮ, ЯКУ БУЛО ЗУПИНЕНО 17 РОКІВ ТОМУ

Навіть Google і Facebook розпочали офіційну боротьбу з брехнею та фальсифікаціями. Дослідники довели, що в соцмережах збільшується в рази кількість репостів помилкових новин із сумнівних ресурсів і зменшується цитування справжніх новин.

Користувачі Facebook уже сьогодні можуть приховати повідомлення або поскаржитися на нього, і його буде перевірено спеціальним алгоритмом. Мережа тестує й функції позначення користувачами правдивості новин. Для перевірки достовірності інформації Facebook обіцяє залучати й фактчекінгові організації та журналістів. А до тих, хто постійно й навмисно поширює неправду, застосовуватимуть санкції. Переглядає свою рекламну політику й Google, який не надаватиме послуги реклами сайтам, котрі поширюють неправдиві новини.

Серед фейків, які вже встигли розповсюдити російські ЗМІ з початку 2017 року, за даними сайта StopFake.org, є інформація про те, що Україна через морози «подвоїла (і навіть потроїла!) відбір газу зі сховищ», що є перекрученням фактів і маніпулятивною грою слів. Інший фейк — начебто «тисячі» жителів Німеччини вийшли на протест проти НАТО. Трапляються й анекдотичні ситуації. Наприклад, телерадіокомпанія збройних сил РФ «Звезда» відзначилася в новому році: видала сумнозвісного російського спецназівця ГРУ Олександра Александрова за… бійця ЗСУ.

ТОП ФЕЙКІВ КРЕМЛІВСЬКОЇ ПРОПАГАНДИ ЗА 2016 РІК

Пригадаймо найгучнішу брехню російських ЗМІ минулого року.

Групу кораблів ВМФ РФ на чолі з ганебним задимленим авіаносцем «Адмірал Кузнецов», яка увійшла в протоку Ла-Манш, російські ЗМІ проілюстрували фотографією авіаносної групи ВМФ США!

У листопаді 2016-го під час оперативного фільмування ФСБ в окупованому Криму видали страйкбольну зброю за бойову, що стало причиною затримання та позбавлення волі українських експертів.

ТК «Россия-24» розповів, як Сергій Аксьонов попросив російського президента допомогти з газом українському Генічеську, котрий «замерзає», а Путін не відмовив. На цю брехню у своєму відеозверненні відреагував очільник Генічеського району Олександр Воробйов. Він почав зі слів: «Товаришу Путін, що ви там усі в Кремлі курите?» Генічеськ, як сказав Воробйов, не лише не потребує газу, а й змушений спалювати надлишки, бо газосховище, куди раніше надходили надлишки газу, розташоване на окупованій території.

Серед інших нісенітниць — «Гілларі Клінтон б'є свого чоловіка», «Гаазький трибунал виправдав Мілошевича», «Україна забезпечує бойовиків угруповання «ІД» в Іраку»… І, нарешті, російські ЗМІ вкотре повідомили про заборону Діда Мороза й Снігуроньки в Україні, що також є вигадкою.

ЯК РОЗПІЗНАТИ ФЕЙКИ?

Громадська організація FactCheck.org радить працювати з першоджерелами або достовірним інформаційним порталом. Найкраще, коли сайт не обмежується однією сторінкою та коли є зворотний зв'язок.

Не варто розцінювати й власну стрічку в соціальних мережах як джерело новин. Стрічку формують, виходячи з того, чому надають перевагу користувачі та його друзі, й вона може містити недостовірну інформацію. Крім того, користувачі соцмереж переважно вірять на слово й одразу намагаються поділитися «сенсацією». Втім варто використовувати для порівняння кілька джерел.

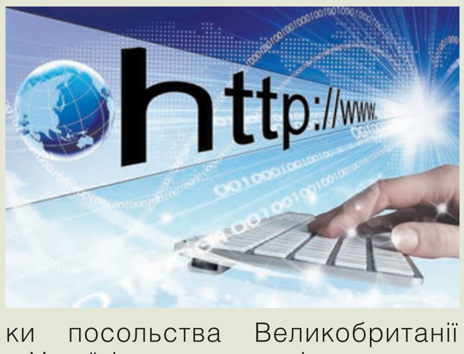
Варто також перевіряти свіжість новини. Наприклад, після виборів у США було повідомлено, що автодилер Ford переніс своє виробництво з Мексики в Штати. Насправді цю новину датовано ще серединою 2015 року. Однак багато хто з читачів зв'язав перенесення підприємства з перемогою Трампа.

Існує кілька сайтів, спрямованих на фактчекінг і викриття міфів. Це — Snope.com, Washington Post Fact Checker і FactCheck.org, які збирають інформацію про чутки, що виникають на просторах інтернету. Серед закордонних борців із російською дезінформацією варто відзначити Радіо Вільна Європа/ Радіо Свобода.

В Україні з початку російської агресії з дезінформацією борються такі вітчизняні проекти, як StopFake, InformNapalm, «Інформаційний спротив», OmTV тощо. 2015 року на телеканалі ICTV було запущено програму «Антизомбі» — «територію без пропаганди й неправдивих повідомлень». Завдяки таким проектам, можна відстежувати виникнення інформації та її достовірність.

Зверніть увагу, що з'явилися проекти, які позиціонують себе як антифейкові, але насправді застосовують відомі риторичні та софістичні виверти, маніпуляції та фактологічні помилки. Серед антигероїв — Politrussia, сумнозвісний «правдолюб» українського походження Анатолій Шарій, «Союз православных журналистов» та інші.

Однак повернемося до StopFake.org. Ініціаторами його створення були викладачі, випускники й студенти Могилянської школи журналістики та програми для журналістів і редакторів Digital Future of Journalism. Протягом майже трьох років із часу заснування сайта було спростовано понад тисячу неправдивих повідомлень. Проект перетворився на інформаційний хаб, де аналізують таке явище, як кремлівська пропаганда, досліджують методи її впливу від Сирії й Туреччини до країн Європейського Союзу та колишнього Радянського Союзу. Команда проекту здійснює тренінги з верифікації інформації для різних груп в Україні та за кордоном, організовує конференції й семінари. Нині StopFake.org доступний одинадцятьма мовами. Тут — попередження про нові фейки, аналітика, докладні поради, «як відрізнити людину від бота», «як перетворити інтернет на детектор брехні» та багато іншого. Команда проекту за підтримки посольства Великобританії в Україні з минулого місяця запустила для жителів українського Донбасу безкоштовну газету «Твоє право знати», яка розповідає про основи медіаграмотності, про те, яким ЗМІ можна довіряти, спростовує найпоширеніші та свіжі вигадки російської політики.



Отже, 2016 рік для цивілізованого світу став переломним щодо усвідомлення й ухвалення особливих рішень, спрямованих на боротьбу з пропагандою та фейками. Значною мірою цьому слід «завдячувати» Росії. Сьогодні її безглузда брехня, зомбування жителів окупованих територій так чи інакше продовжують впливати на наше життя. Тож у якій реальності ми хочемо завтра прокинутися, залежить від кожного з нас.

Підготував Руслан СЕМЕНЮК



УКРАЇНСЬКІ ЮРИСТИ ВИСУНУЛИ РОСІЇ ПЕРШІ РАХУНКИ ЗА ВІЙНУ НА ДОНБАСІ

ЗА ДОРУЧЕННЯМ ГЛАВИ ДЕРЖАВИ МІНІСТЕРСТВО ЗАКОРДОННИХ СПРАВ УКРАЇНИ ПЕРЕДАЛО ПОЗОВ У МІЖНАРОДНИЙ СУД ООН У ГААЗІ

Покарати путінську Росію за всі страшні злочини, скоєні в Криму та на Донбасі, — бажання цілком логічне. Однак слід розуміти, що це хоч і реальний, але тривалий процес. Тож доречно, що в обговоренні українсько-російської війни слово «Гаага» одне з найвживаніших, оскільки наш противник уже давно навоював на Міжнародний кримінальний суд.

Днями за дорученням Президента України Петра Порошенка Міністерство закордонних справ передало позов у Міжнародний суд ООН у Гаазі щодо порушення Росією Конвенції ООН про протидію фінансування тероризму та Конвенції про ліквідацію всіх форм расової дискримінації. «Росія має заплатити свою ціну за агресію», — наголосив глава держави.

Президент нагадав, що близько 1,7 млн українців — тимчасово переміщені особи. «Ті, хто залишився і в Криму, і на Донбасі, зазнають тортур і переслідувань. Забороняється діяльність Меджлісу кримськотатарського народу та скоюються інші злочини, які не можуть залишатися безкарними», — сказав Петро Порошенко.

Глава Української держави також зазначив, що тримає на контролі й попередні позови проти Російської Федерації в рамках позовів щодо порушення нею міжнародного морського права. Україна ставить питання про притягнення до відповідальності за незаконну конфіскацію Росією українського майна, українських родовищ, захоплення українських платформ, перешкоджання рибальству, завдавання екологічної шкоди та за інші процеси, які спричинили шкоду Україні в анексованому Криму та окупованому Донбасі.

Своєю чергою, команда висококваліфікованих юристів-волонтерів громадського руху «Сила права» розробила стратегію правового захисту інтересів постраждалих від російської агресії громадян. Ідеться про родини загиблих військових і цивільних, поранених бійців і мирних жителів, вимушених переселенців та громадян, які втратили особисте майно.

За підрахунками юристів на підставі практики Європейського суду з прав людини, загальна сума шкоди, завданої громадянам України Росією, перевищує 100 млрд дол. США. Волонтери мають на меті забезпечити безоплатною правовою підтримкою кожного з майже двох мільйонів постраждалих громадян: від підготовки першої заяви до суду та фактичного отримання компенсації від Росії.

Процес отримання компенсації складний і вимагає багато часу та зусиль. Фактичне отримання коштів для першої хвилі заявників може тривати близько трьох років, у подальшому ще довше.

Майже рік екс-губернатор Луганської області Ірина Веригіна разом із переселенцем із Криму Андрієм Сенченком, які створили громадський рух «Сила права», збирали докази присутності Росії на Донбасі та в Криму.

— Уже маємо позитивні рішення в кількох судах країни. Це стане підставою для майбутніх міжнародних трибуналів змусити Росію відшкодувати завдані нею збитки громадянам України. Такі судові позови мають подавати всі українці, які постраждали від російських окупантів.

Наприклад, у березні 2016 року суд установив юридичний факт загибелі майора Костишина під час виконання військового обов'язку в місті Авдіївці Донецької області внаслідок збройної агресії Російської Федерації проти України. Це рішення суду дало підставу родині загиблого воїна продовжувати юридичну боротьбу з агресором.

ПРЕЗИДЕНТ УКРАЇНИ ПЕТРО ПОРОШЕНКО: «БЛИЗЬКО 1,7 МЛН УКРАЇНЦІВ — ТИМЧАСОВО ПЕРЕМІЩЕНІ ОСОБИ»

Відповідні рішення було ухвалено й щодо позову Юрія Зятюка, пораненого під час прориву з Іловайського котла в районі села Новокатеринівка Старобешівського району Донецької області, й щодо позову Володимира Сторожука, пораненого в районі населеного пункту Піски.

Відтепер цим шляхом спільно з юридичною командою «Сила права» зможе пройти кожен воїн, який зазнав поранення, або ж родина загиблого військовослужбовця.

Сума постраждалим громадянам на компенсації перевищує 100 млрд дол. Звідки ж брати кошти? Ще на початку війни громадяни РФ володіли кожною десятою компанією в Україні з рейтингу 200 найбільших. А це потенційні «арештанти». І це тільки в Україні. До того ж розмір збитків, завданих українській стороні внаслідок анексії Криму, становить 1,08 трлн грн.

— Те, що наш суд буде визнавати факт агресії РФ, — безперечно, перемога. П'ять рішень уже отримано, іще близько 4 тис. заяв перебуває на розгляді в судах. Якщо Росія відмовиться платити, то є світова практика накладання арешту на майно Росії на території України та ЄС. Сьогодні в нас відкрито юридичні приймальні по всій країні: у Києві, Рівному, Чернівцях, Хмельницькому, Житомирі, Радомишлі, Білій Церкві, Одесі, Черкасах, Кропивницькому, Херсоні, Сумах та Сєвєродонецьку. Із часом вони будуть у кожному обласному центрі.

Юристи переконані: якщо іще два покоління росіян після Путіна платитимуть компенсацію Україні, то вони перестануть мовчати, коли в чергових правителів почнуться проблеми з мізками.

Ярослава ЗОРІНА

Команда руху «Сила права» розробила та успішно реалізує унікальну правову стратегію захисту порушених прав громадян України, яка передбачає чотири етапи:

— установлення в суді юридичного факту того, що шкоду громадянинові було завдано внаслідок збройної агресії Російської Федерації проти України;

— розрахунок завданої матеріальної та моральної шкоди;

— вирішення питання про стягнення суми завданої шкоди під час судового процесу;

— забезпечення виконання судового рішення.



Тетяна Циганок із синами — молодшим Артемом і старшим Антоном



Тетяна Музика із сином Марком

ЧИНОВНИЦЬКИЙ «ФУТБОЛ»,

АБО СПРАВЕДЛИВІСТЬ НЕ ВИМІРЯЄШ ТІЛЬКИ КВАДРАТНИМИ МЕТРАМИ

Трохи більше як рік тому я був свідком щемливої події, яка відбулась на одній із новобудов Київщини. Тоді з нагоди Дня Збройних сил України за участю керівництва держави сім'ям полеглих героїв АТО вручали оглядові ордери та ключі від квартир. На мітингу лунали слова подяки спікерів, а у власників житла на обличчях замість усмішок були сльози. Там я дав собі обіцянку неодмінно зустрітися із цими жінками й дітьми. Але не одразу, а за якийсь час, аби розпитати, як вони прожили його та чи мають проблеми, які їх турбують. Минув рік. Набираю записаний на тій акції номер мобільного вдови полковника Сергія Циганка Тетяни й викладаю свій творчий задум. Довго вмовляти жінку не довелося...

Сергій Анатолійович очолював 330-й центральний вузол фельд'єгерсько-поштового зв'язку ГШ ЗС України й загинув із кількома колегами, виконуючи бойове завдання. Вони доставляли в оточене Дебальцеве фахівців та обладнання для налагодження зв'язку з підрозділами. Його група потрапила в засідку терористів 9 лютого 2015-го. Їх розстріляли поблизу села Логвинове на автошляху Бахмут — Дебальцеве. Циганкові судилося прожити тільки 40 років і 40 днів.

...Тетяна Циганок не знаходила спокою: Сергієва мобілка кілька діб мовчала. В новинах тільки й говорили про дебальцівське пекло. Може сталося найжахливіше? А може, усе-таки взяли в полон, тож не бити на сполох, потерпіти, дочекатися звісточки? Кожна година того мовчання вимотувала. Побудувати щось логічне заважали спогади про прощання та незвичну поведінку коханого перед від'їздом. Навіщо було йому розповідати, де лежать колеса від авто, які мастила й деталі треба замінювати? А на шістнадцяту річницю весілля він сам накрив на стіл, забрав її з роботи, тепло поспілкувався... Чому раніше так не робив, а того клятого року немов хотів усе надолужити? Навіщо повернувся, коли їхав на війну, невже тільки для того, щоб поцілувати в мокрі й солоні від сліз губи та щоки?

— Сергія шукали майже місяць. Перша звістка надійшла не від своїх. На одному з «республіканських» сайтів з'явилась новина про успішну операцію та знищення полковників ЗСУ Павлова й Циганка, — розповідає Тетяна Василівна. — Хтось сказав: підробка. Але я впізнала посвідчення чоловіка в шкіряній обкладинці, купленій після закінчення інституту 1998-го. Сподівалася: це така гра. Минуло два тижні тиші, надія згасала. Спершу знайшли тіло Павлова. Я була на похороні, де ніхто мене не знав. У церкві на відспівуванні почула розмову офіцерів: «Ховаємо Павлова, а недавно знайшли Циганка». Підійшла до них і питаю: «Хлопці, нічого не хочете розказати, ви ж усе знаєте?» По обіді показали фото з моргу, на якому впізнала Сергія. 9 березня його поховали.

ДРУЖИНИ ЗАГИБЛИХ ГЕРОЇВ ДОЛУЧИЛИСЯ ДО ОРГАНІЗАЦІЇ «КРИЛА 8-ї СОТНІ» ПІД ОРУДОЮ ІРИНИ МІХНЮК, ДЕ ЗНАЙШЛИ МАЙДАНЧИК ДЛЯ СПІЛКУВАННЯ ТА ОБМІНУ ІНФОРМАЦІЄЮ

Циганки завше хотіли мати свій затишний куточок. Усі роки служби родина сподівалася, що перебуває на квартобліку з 1999-го недаремно. Мешкали в гуртожитку, знімали кімнати, згодом оселилися в комунальному прихистку зі спільною кухнею та санвузлом. Роки пливли, і подружжя задумалося про купівлю квартири. Навіть вели перемовини з банком про кредит.

— Певно, Сергій мав передчуття. Ще до війни казав: «Треба вибити квартиру, хоч ти поживеш у ній із дітьми», — зауважує співрозмовниця й наголошує, що й це казенне житло далося їй та іншим удовам непросто.

Розмовляємо в чудовій 67-метровій квартирі Циганків в одній із висоток на Софіївській Борщагівці Києво-Святошинського району.

— Оглядові ордери вручили в грудні 2015-го, обіцяючи, що новоріччя зустрінемо у своїх оселях. Але повного пакету документів довго не було. У лютому нарешті зареєструвалися, а в кінці березня в'їхали в помешкання. До літа укладали угоди з постачальниками комунальних послуг. Бігали інстанціями колективно п'ять удів атовців, яких об'єднали спільні проблеми. Досі ніяк не приватизуємо квартири, — каже Тетяна Циганок. — У вересні ГоловКЕУ Міноборони видало довідки для подання в районний відділ приватизації житлового фонду в Боярці. Там сказали: «Квартири не виділено в комунальну власність, дайте первинні документи». Мовляв, вам у ЖЕК. Контора направила в сільраду — по витяг із рішення про те, що будинки виведено в комунальну власність. А сільраді потрібні не ми, а представники відомства, з якими там розмовлятимуть. Виходить, що із забудовником вирішили питання надання нам квартир, але юридичний аспект цього кроку недопрацювали. Нам досі конкретно ніхто не пояснив, як розв'язати проблему, лише футболять від одного кабінету до іншого. У чиновників доводиться все випитувати з боєм.

Тією біганиною жінці займатися нелегко: потрібно ставити на ноги двох синів, тож треба працювати не лише медсестрою в дитячій поліклініці в столиці, а й брати підробітки. Очевидно, що удовам бракує правової допомоги, як своєрідну альтернативу дружини загиблих героїв вибрали вступ в організацію «Крила 8-ї сотні» під орудою Ірини Міхнюк, де знайшли майданчик для спілкування та обміну інформацією.

— Якось улітку дізналася про путівки для дітей загиблих атовців. Поїхала у військкомат і довідалася про державну програму оздоровлення. Там повідомили: можливо, мені телефонували, а я слухавки не взяла. Смішно якось, адже всі дорослі люди, — розповідає пані Циганок. — Після того в серпні запропонували поїздку в Грецію та Хорватію. Але ті путівки нам не дарували, ми їх буквально вибивали, звертаючись по допомогу до волонтерів. А ще боляче за те, що нас не привітали ні словом, ні листівкою з Днем Збройних Сил України. Невже наші чоловіки заслужили на таке ставлення?

ЧОМУ ПІЛЬГА ІНКОЛИ СТАЄ СОРОМОМ?

А от удова полковника Артура Музики, який загинув із Циганком, теж Тетяна (два роки тому вони не були знайомі, а тепер — найкращі подруги), розповіла про соціальну колізію, у якій вони опинилися.

— У столиці влада компенсує частину комуналки, яку мають сплатити вдови атовців-киян. Ми звернулися до сільського голови із запитом, чи можлива й нам така допомога. Він сказав, що це компетенція району. У райдержадміністрації пообіцяли посприяти: «Пишіть заяву на голову села та РДА, ваше село багате й перевиконало бюджет». Гроші, мовляв, є. Днями надійшла відповідь: «Коштів не передбачено». Чому нас постійно ділять, адже ми такі ж удови, як і ті, яким дали квартири в Києві? Ми не винні, що наше житло нині в селі та що тепер нам соціальної картки киянина не бачити, хоча в передмісті практично ночуємо, а решту часу проводимо, як і діти, у столиці, — емоційно вимовляє Тетяна Миколаївна. — До роботи дістатися — 9 грн в один бік. Діти добираються до школи — платять, бо в маршрутці постійно є пільговики. Якось за пенсійним син не міг сісти в три автобуси поспіль, спізнився в школу. Синові загиблого офіцера соромно признаватися про свою перевагу, він уважає за краще просто платити. Чому?

Тетяна Музика (вона старший солдат ЗСУ) теж подолала тернистий шлях до власного житла. Із чоловіком і сином знімали двокімнатну на Єреванській за 5 тис. грн. Коли Артур загинув, попросила надати прихисток, бо не могла платити такі кошти за квартиру. Запропонували кімнату площею 8 кв м із грибком і без шпалер, зі спільною кухнею.

— Хоч як було сутужно, я не погодилася на той варіант. За чотири місяці в переобладнаній казармі тимчасово надали квартиру площею 23 кв. м, призначену… одному полковникові. Його попросили, аби він дав пожити, аж поки отримаю щось своє. Погодився, бо мова йшла про один-два місяці. А довелося мешкати більше як півроку, — згадує недавні події пані Музика. — Звісно, з тим офіцером виникали неприємні розмови, і його можна зрозуміти. До пам'ятного грудня 2015-го (вручення ордерів) ми були на телебаченні, ходили в Мінсоцполітики, добиваючись квартир. Аж поки нас почули…

11-річний Марко Музика сором'язливо каже, що через зламаний старий комп'ютер йому доводиться всі справи виконувати по телефону. Купити новий мама не має змоги. А от 16-річний Антон Циганок займається спортом: у його кімнаті на видноті лежать гантелі. Плечі, які треба підставляти мамі й молодшому на чотири роки братові, потрібно добре підкачувати.

— Тато дуже хотів, щоб я займався плаванням, — каже Антон, який брав участь у юнацьких чемпіонатах України, Європи й має 16 медалей. — Батько тим пишався. Тепер дуже важко… Ні в кого спитати поради, а вона дуже потрібна. Є справи, коли треба поговорити з близьким. Із мамою так не поговориш, бо в чоловіка інший погляд, а я хочу чинити саме як чоловік. Хочу вступити у виш, реалізуватися в житті. Тому постійно працюю над собою: удача стукає до тих, котрі не лише мріють…

Геннадій КАРПЮК

«НЕ МАЄМО ПРАВА ЗАБУТИ ПРО СІМ'Ї ЗАГИБЛИХ УЧАСНИКІВ АТО»



Голова Спілки ветеранів війни, учасників бойових дій міста Буча Олександр Буйволюк

Олександр Буйволюк — голова Спілки ветеранів війни, учасників бойових дій міста Буча, член соціально-громадської спілки «Бучанська варта». Під час Майдану він був оперативним черговим у штабі самооборони. А в третю хвилю мобілізації пішов у військо. Розпочинав службу командиром танкового взводу батальйону «Звіробій», згодом його призначили командиром роти. Демобілізувався у званні майора з посади заступника командира батальйону. За професією — агроном. Нині працює керівником відділу іноземної компанії у сфері сільського господарства.

Про співпрацю ветеранської організації з органами місцевої влади й допомогу родинам наших захисників він охоче поділився з кореспонденткою нашого видання

«НА ПОЧАТКУ ВІЙНИ НАС ДЕХТО ЗУСТРІЧАВ З ПРОТЕСТАМИ. З ЧАСОМ, КОЛИ МИ ЗАЛИШАЛИ ВИВІЛЬНЕНІ МІСТА, БЛАГАЛИ ЗАЛИШИТИСЯ»

— Олександре, для багатьох наших героїв війна на Сході України стала певним перезавантаженням свідомості. Розкажіть нашим читачам, як змінилося ваше життя після АТО.

— У мирному житті я працював в аграрному секторі. Поза роботою — мандрівник. Свого часу об'їздив на мотоциклі всю Середню Азію, Норвегію. Мені це подобалося, я цим жив.

Коли мобілізували, без вагань покинув високооплачувану роботу й вирушив у навчальний центр «Десна». Там якраз формувався танковий батальйон, командиром взводу у складі якого я й потрапив у район АТО.

Усе, що було в АТО, для мене не що інше, як чоловіча робота. Я пишаюсь тим, що мені випала така честь — захищати свою землю.

— Упевнена, що пережите на війні ви не забуваєте й донині…

— Коли на руках виносиш тіло товариша, а потім привозиш його додому й мати бачить у тобі офіцера, командира, який не вберіг, це дуже важко. Але це остання данина шани, яку ми повинні віддати нашому побратимові, хоч би як важко нам було...

Ніколи не забуду, як на початку війни місцеві нас зустрічали з протестами й демонстраціями, а коли наш підрозділ залишав визволені містечка, зі сльозами на очах благали залишитися. Ми завжди допомагали людям. Пригадую одну жінку, яка жила дуже бідно. Уявіть, у хатинці, де вона мешкала, була земляна підлога! Її син воював проти нас, і ми знали про це. Мій командир мене запитав: «Її син проти нас воює, а ми годуємо його матір... Ти впевнений, що потрібно це робити?» На це я відповів: «Вона — літня жінка, їй нікому допомогти, це ми мусимо зробити...»

Окрема болюча тема — діти на війні. Не забуду ті школи в районах, куди долітали снаряди. Тоді школа взагалі мала б не працювати, але дітям просто нікуди було діватися. Учителі зі своєї ініціативи, незважаючи ні на що, проводили уроки. Ми привозили їм продукти, аби в нетоплених класах хоча б нагодувати малечу: у кожного з нас родина, тож, допомагаючи дітям Донеччини, ми подумки поверталися додому. Я добре пам'ятаю народну мудрість: «Світ не нагодуєш. Світ не зігрієш. Але не відпускай голодною дитину…»

Для мене рідна земля починається не в тому місці, де я народився чи зараз живу, а від самого її кордону. Ми розуміли, що за нами вся країна, що є дуже багато людей, які залишилися сам на сам із цими випробуваннями, і їм треба було допомогти. З одного боку, це просто допомога, з другого, — довіра до нашого війська й держави, повагу до яких треба культивувати. Але, звісно, передусім рушійним моментом є просто допомога людям, які опинилися в скруті.

«СІМ'ЯМ ЗАГИБЛИХ БУЧАНЦІВ КОМПЕНСУЮТЬ ЧАСТИНУ КОМУНАЛЬНИХ ПЛАТЕЖІВ ТА НАДАДУТЬ ПРАВО НА БЕЗКОШТОВНИЙ ПРОЇЗД»

— Зрозуміло, що після повернення ви не змогли залишитися осторонь проблем ветеранів війни. Наскільки я знаю, ви маєте високий авторитет серед атовців та багатьох бучанців, тож зрозуміло, чому саме вас обрали головою Спілки ветеранів. Розкажіть, як виникла ідея її створення та чому ветерани війни на Сході країни вирішили об'єднатися.

— Бучанська спілка ветеранів війни, учасників бойових дій і членів їхніх сімей сформувалася як громадська ініціатива у вересні минулого року. Тоді ми вирішили долучитися до державних структур у питанні розв'язання соціальних проблем учасників АТО та їхніх сімей. У Бучі нині зареєстрований 251 учасник бойових дій у районі АТО.

Спілка — це наша громада, коло спілкування та об'єднання однодумців.

— Хто потребує особливої уваги?

— Основну увагу зосереджено на допомозі сім'ям наших загиблих товаришів. У нашому місті 13 таких родин. Місцева влада завжди сприяє у розв'язанні всіх їхніх нагальних проблем. Нещодавно позитивно вирішили звернення вдів загиблих в АТО, на яких не повною мірою поширюються державні пільги. Зокрема, чергова сесія міської влади вже в лютому має розглянути питання виплати компенсацій частини комунальних платежів за рахунок міського бюджету. Аби підтримати родини фінансово, міськрада сприятиме й тому, щоб удовам надали право на пільговий проїзд на місцевих маршрутах. Міський голова ініціював це питання й запевнив, що доб'ється його вирішення…

У спілку звертаються вдови навіть зі звичайними побутовими потребами: установити шафи, утеплити балкон, замінити замок тощо. Ми зібрали невелику суму коштів, знайшли будівельників, які також допомогли безкоштовно. Головне, на мою думку, не залишити ці родини без уваги, що ми й робимо.

Допомагаємо родинам загиблих хлопців і фінансово. Наприклад, завдяки ПрАТ «Меліоратор» до новорічних свят кожному членові родини (дітям, дружинам, батькам — Авт.) надано матеріальну допомогу в розмірі 1000 грн.

Хлопців немає, однак пам'ять про них живе. Нині спілка вже готує подання в органи влади стосовно того, щоб назвати вулиці в Бучі іменами загиблих в АТО земляків.

— Я знаю, що в Бучі близько 140 дітей учасників АТО. Яку їм надаєте допомогу?

— Передмістя Києва динамічно розростається. Молоді сім'ї переїжджають до нас із дітками. Зрозуміло, що дитсадків на всіх дітей не вистачає. Якщо людина захищає Батьківщину, то чого б не захистити її дитину? Тому за нашого сприяння рішенням місцевої влади першочергове право на влаштування в дитсадки надають саме дітям наших захисників.

На пропозицію міського голови Анатолія Федорука було ухвалено рішення забезпечити безкоштовним харчуванням учнів 1–11 класів загальноосвітніх навчальних закладів з-поміж дітей, батьки яких загинули в зоні АТО, а також на час перебування їхніх батьків у районі проведення антитерористичної операції.

Є й інша ініціатива Бучанської міської ради, яку, до речі, ще не реалізували в жодному місті України. Ідеться про виплату компенсації за харчування тим дітям, яких не зараховано в ДНЗ та які перебувають на електронній черзі у відділі освіти міської ради. Дітям, батьки яких загинули на Сході країни, а також тих, котрі є зареєстрованими в Бучі й нині перебувають у районі АТО, компенсують витрати в розмірі 100%. А дітям демобілізованих учасників АТО забезпечать виплату компенсацій за харчування в розмірі 50%.

«ДЛЯ МЕНЕ РІДНА ЗЕМЛЯ ПОЧИНАЄТЬСЯ НЕ В ТОМУ МІСЦІ, ДЕ Я НАРОДИВСЯ ЧИ ЗАРАЗ ЖИВУ, А ВІД САМОГО ЇЇ КОРДОНУ»

Наша спілка — це громада, яка не охоплює всіх учасників АТО, а лише тих, котрі виявили таке бажання. Та коли постало питання привітати дітей учасників АТО на новорічні свята, ми назбирали кошти й не стали ділити на «наших» та «не наших». Привітали всіх.

Також із нашої ініціативи в школах відкриваються класи патріотичного виховання. Ми збираємо пам'ятні речі, малюнки, які нас зігрівали на війні, речі патріотичного змісту, листи, фото й розповідаємо дітям про наших героїв.

Міська рада підтримує всі ініціативи спілки ветеранів АТО, спрямовані на розв'язання соціальних проблем. Серед них, для прикладу, — проекти на отримання грантів міжнародних організацій і програм. Особливо актуальними є пропозиції, що передбачають створення нових робочих місць для учасників АТО та членів їхніх сімей.

«В НАШОМУ МІСТІ ВЕТЕРАНИ АТО МОЖУТЬ ВІДСВЯТКУВАТИ НОВОСІЛЛЯ ВЖЕ ЦЬОГО РОКУ»

— А як щодо розв'язання однієї з найгостріших у багатьох регіонах проблеми — надання земельних ділянок землякам — учасникам АТО?

— У нашому місті вже задовольнили право на отримання земельної ділянки під будівництво 131 учасника АТО, колишніх військовослужбовців трьох перших хвиль мобілізації. Міський голова дав доручення на лютневій сесії міськради розглянути питання щодо надання земельних ділянок воїнам четвертої хвилі мобілізації, перелік яких подасть із відповідними документами координаційна рада за участі спілки ветеранів.

Хто хоче та має змогу, розпочинає зведення власного будинку, дехто просто продав свою землю. Але більшість наших ветеранів націлена на об'єднання земель і подальшу їх забудову на взаємовигідних умовах із забудовником. На найбільшу довіру серед місцевих забудовників нині заслуговує, на наш погляд, ПрАТ «Меліоратор». Голова спостережної ради цього підприємства Василь Яцюк гарантує землякам — ветеранам АТО (перших чотирьох хвиль мобілізації) взамін на їхні земельні ділянки (сім соток) уже за рік двокімнатне нове помешкання в центральній частині міста площею не менше як 60 кв. метрів. До сімей загиблих, іще раз наголошую, особливий підхід.

Забудовник запропонував цим родинам квартири площею 86 кв. м, а доки квартири не побудовано, це підприємство орендуватиме для них помешкання.

— Які ще проблемні питання на порядку денному спілки ветеранів?

— Маємо ще допомогти багатьом нашим побратимам працевлаштуватися. Тут є різні шляхи. Співпрацюємо із центром зайнятості, налагоджуємо співпрацю з представниками іноземного бізнесу, шукаємо нові можливості акумулювати кошти для відкриття ветеранських підприємств…

Бесіду вела Тетяна МОРОЗ

ЧИ З'ЯВИТЬСЯ В УКРАЇНІ ДЕНЬ УШАНУВАННЯ СОЛДАТСЬКОЇ МАТЕРІ?

РОЗДУМИ НАД ДОЛЯМИ ТИХ ІЗ НИХ, КОТРІ ВІДПРАВИЛИ НА ВІЙНУ СВОЇХ СИНІВ



Солдатська мати Надія Семчишин із сином Данилом

Любов матерів до своїх синів не знає меж. Мені відомо багато прикладів високої жертовності солдатських матерів заради своїх синів, яких відправили на війну на Схід України. До таких належить і Марія Панасюк. Її син Андрій був бійцем десантної бригади. В одному з боїв у його бронетранспортер влучив снаряд ворожого танка. Весь екіпаж загинув, а важко пораненого Андрія бойовики захопили в полон. Її другий син Іван повідомив про загибель брата, але материнське серце віщувало, що Андрій живий. Марія прибула в Донецьк, де знайшла сина в реанімаційній палаті місцевої лікарні, але зустрітися з Андрієм бойовики не дозволили. Тоді вона запропонувала поміняти себе на сина. Ті погодилися, адже Андрій без належного догляду міг померти від ран.

Солдатську матір кинули в підвал приміщення колишньої донецької СБУ, улаштували перевірку, били, ображали. На десятий день перебування в полоні бойовики відвезли Марію Панасюк до сина й дозволи забрати його з лікарні як безнадійного. Та на цьому випробування не завершилися. Дорогою автобус підірвався на міні. Один пасажир загинув, іще трьох було поранено. Відважна жінка витягла їх з ушкодженого автобуса, надала першу допомогу, а потім іще майже три місяці доглядала за сином Андрієм і пораненими. Пізніше Марія Панасюк стала волонтеркою, збирала кошти на лікування українських бійців.

Великі випробування випали й на долю Лариси Петрівни, матері загиблого смертю героя на Донбасі солдата Фаріза Ібрагімова. Та горе втрати не зламало її. Вона не тільки мужньо долає всі випробування долі, а й активно долучилася до волонтерського руху підтримки бойових побратимів загиблого сина. Разом із донькою Оксаною жінка посилює роботу благодійного фонду «Від душі до серця», який створив перед відправленням на війну Фаріз.

До таких сильних духом патріотів належать і сотні інших солдатських матерів, сини яких смертю героїв полягли на Донбасі. Коли знайомишся з ними, то знову й знову переконуєшся в перевіреній віками істині: якщо в Україні є такі матері, то жоден ворог не зможе перемогти український народ! Тому солдатські матері заслуговують на всебічну підтримку від держави, суспільства, кожного громадянина України на увічнення їхнього подвигу.

ЯКЩО В УКРАЇНІ Є ТАКІ МАТЕРІ, ТО ЖОДЕН ВОРОГ НЕ ЗМОЖЕ ПЕРЕМОГТИ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОД!

Понад 20 років знаю голову Всеукраїнського комітету солдатських матерів Валентину Артамонову, яка входить до Громадської ради при військовому відомстві. Багато добрих справ на рахунку активісток цієї організації. Зокрема вони зробили свій внесок у подолання сумнозвісної дідівщини в Збройних Силах України, у посилення соціального захисту матерів, які втратили своїх синів на службі в армії.

Пригадую одне з виїзних засідань Всеукраїнського комітету солдатських матерів, яке відбулося в навчальному центі Сухопутних військ «Десна». Там вони ознайомилися з умовами життя та служби військовослужбовців, зустрілися зі своїми синами. А потім представники Міністерства оборони України організували для них круглий стіл, де вони обговорили проблеми, що хвилювали солдатських матерів. Мені запам'ятався виступ активістки із Запоріжжя, яка запропонувала на державному рівні підтримувати тих із них, котрі втратили синів під час виконання обов'язків військової служби. Зокрема запровадити День ушанування солдатської матері, поставити їй пам'ятник.

Захід, про який я розповів, відбувся за кілька років до початку війни на Сході України. Можливо, тому пропозицію солдатської матері не було почуто і вона не знайшла широкої підтримки. Бо тоді, за мирного часу, випадки загибелі військовослужбовців були поодинокими. Нині, коли третій рік триває війна на Донбасі, українські військовослужбовці в районі проведення антитерористичної операції виявляють героїзм і мужність у боях із новоявленими окупантами. Та, на жаль, на цій війні не обходиться без втрат. Усі ми з тривогою стежимо за повідомленнями з району АТО. І майже щодня серце стискає туга за черговим загиблим нашим героєм на полі бою. Важко ми переживаємо такі втрати. Мимоволі подумки звертаємося до матерів, які відрядили на війну своїх синів і недочекалися їх додому. Ми сповнені готовності доземно їм уклонитися, віддати данину шани й подяки за виховання героїчних захисників рідної землі.

Пригадую торішню презентацію третьої книги нашого колективу «Вклоняємось доземно українському солдату», що відбулася з нагоди 25-річчя надання газеті «Народна армія» статусу Центрального друкованого органу Міноборони України. Велике враження справила зустріч із героями нарисів, замальовок, про яких ішлося в книзі, котру підготували військові журналісти. Та особливо зворушив виступ Наталії Іванівни Дубчак, матері загиблого героя АТО Олександра. Усі без команди, ніби за покликом серця, підвелися й стоячи слухали виступ солдатської матері. Так присутні висловили їй шану та визнання.

Під враженням від побаченого пригадав ту жінку, яка ще за мирного часу порушувала питання про запровадження в Україні Дня вшанування солдатської матері. Із розмов з активістками Всеукраїнського комітету солдатських матерів зрозумів, що нині вони вважають особливо актуальною таку пропозицію. Ці жінки з початком війни на Сході України багато роблять для об'єднання суспільства навколо Збройних Сил, ніби уособлюючи той потужний ланцюг, який міцно з'єднує наше військо з усім українським народом. Відправивши на війну своїх синів, солдатські матері стають берегинями кожного українського бійця, тому багато з них підтримують ідею запровадження в нашій державі Дня вшанування солдатської матері, її подвигу, жертовності заради свободи й незалежності України.

Сподіватися на повернення — це одвічне покликання українських жінок. Вони вспадкували його від своїх матерів і бабусь, які також колись проводжали на Другу світову чоловіків, братів, синів. У період визволення території України від німецько-фашистських окупантів польові військкомати направляли на передову чоловіків, не одягнених у військову форму та неозброєних. Тисячами новобранці гинули в перших боях. Отримавши похоронки, солдатські матері та вдови брали на свої плечі весь тягар подальшого життя. Вони усвідомлювали весь трагізм відправлення на передову їхніх рідних. Але ніхто не міг навіть уявити своєї участі в акціях проти відправлення рідних на війну. Розуміли, що це миттєво могло стати приводом для арешту як ворога народу. Та головне — широкого осуду з боку оточуючих. Нині як свідчення їхнього подвигу — тисячі одягнених у бронзу, граніт жінок, які навічно застигли в скорботі над загиблими синами України в Другій світовій війні...

Володимир ЧІКАЛІН

ЄВДОКІЯ ЛИСЕНКО ВІДПРАВИЛА НА ВІЙНУ ДЕСЯТЕРО СИНІВ

ЇЇ ДОЛЮ ВІДОБРАЖЕНО В ПРОСВІТНИЦЬКОМУ ПРОЕКТІ «ЖІНОЧІ ІСТОРІЇ ДРУГОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ»

На Черкащині в селі Бровахи жила Євдокія Лисенко. Вона народила й виростила 16 дітей. Із них десятеро синів відправила на війну з фашистськими окупантами, і всі вони повернулися додому з перемогою. 1946 року Євдокії Данилівні присвоїли почесне звання «Мати-героїня», а 1984-го в її рідному селі відкрили пам'ятник. Відтоді біля нього тамтешні жителі на обласному рівні відзначають День матері.

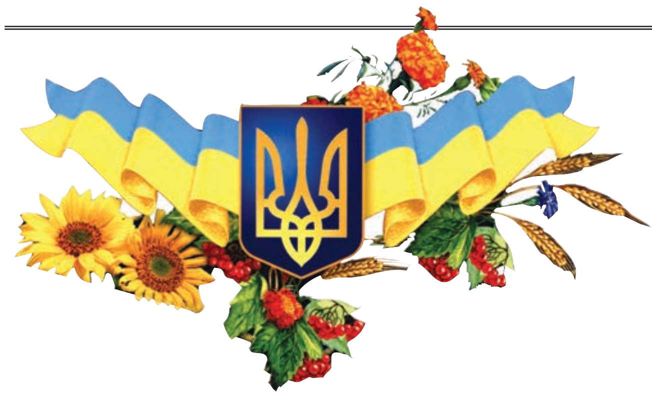
Про долю цієї солдатської матері йдеться в інформаційно-просвітницькому проекті «Жіночі історії Другої світової війни», який започаткував 2016 року Український інститут національної пам'яті. Історичні документи про 13 українських жінок стали експозицією Національного музею історії України в Другій світовій війні. Особливість її полягає в тому, що матеріали розповідають не про представниць бойових спеціальностей, а про жінок у тилу.

Іще одну історію присвячено в проекті Марії Бабинчук, підпільниці, яка мала псевдонім Калина, активістці Організації українських націоналістів. З 1941 року вона працювала в госпіталі в місті Станіславі, переправляла з нього медикаменти для бійців УПА. Марія вийшла заміж за побратима по ОУН Григорія Вецебу. У них народилася донька Мотря, яку подружжя віддало на догляд місцевій жінці, а самі розпочали підпільну боротьбу за національну незалежність. 1950 року в одному з боїв з енкаведистами вони загинули, залишивши доньці листи-заповіти, у яких розповіли про свою участь у боротьбі за Україну.

Інф. «НА»



Мати-героїня Євдокія Лисенко



«ВІДНИНІ ВОЄДИНО ЗЛИВАЮТЬСЯ ЧАСТИНИ ЄДИНОЇ УКРАЇНИ»

22 СІЧНЯ 1919 РОКУ НА МИХАЙЛІВСЬКІЙ ПЛОЩІ В КИЄВІ БУЛО ПРОГОЛОШЕНО ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНОЇ РЕСПУБЛІКИ ТА ЗАХІДНОУКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНОЇ РЕСПУБЛІКИ

7 листопада 1917 року Українська Центральна Рада ухвалила III Універсал. Цим документом було проголошено створення Української Народної Республіки. До її складу ввійшли дев'ять губерній. Із цим, звісно, не погодилися в Москві, й 17 грудня 1917 року більшовицький уряд на чолі з Леніним висунув українцям ультиматум, вимагаючи від них цілковитої підтримки його політики «на Україні». Після того як ультиматум було відхилено, Росія оголосила війну Україні



Демонстрація на розі вулиці Хрещатик і Бібіковського (нині — Шевченка) бульвару в Києві. 1917 р.

Однак це не злякало українців: 22 січня 1918 року Центральна Рада IV Універсалом проголосила Українську Народну Республіку «самостійною, ні від кого не залежною, вільною, суверенною державою українського народу». Цей документ передбачав також боротьбу з більшовиками та соціально-економічні перетворення в країні. Водночас було оголошено й про розпуск регулярної армії та створення народної міліції…

Восени 1918-го представники західноукраїнських політичних партій створили Українську Національну Раду, яка проголосила утворення Західноукраїнської Народної Республіки. Відразу після цього між урядами УНР і ЗУНР розпочалися переговори про об'єднання в одну Українську державу. Після їх завершення було вирішено оприлюднити 22 січня 1919 року Акт Злуки. Опівдні того дня член Директорії Федір Швець урочисто зачитав цей документ, у якому, зокрема, було сказано:

«…Віднині воєдино зливаються століттями відірвані одна від одної частини єдиної України — Галичина, Буковина, Закарпаття і Наддніпрянська Україна. Здійснилися віковічні мрії, для яких жили і за які вмирали найкращі сини України. Віднині є тільки одна незалежна Українська Народна Республіка. Віднині український народ увільнений могутнім поривом своїх власних сил, має змогу об'єднати всі зусилля своїх синів для створення нероздільної, незалежної Української держави, на добро і щастя українського народу».

Об'єднання українських земель відбулось юридично й політично. Але повноцінної держави, на жаль, не відбулося. Передусім через певні розбіжності між урядами УНР і ЗУНР, які дбали насамперед про регіональні інтереси. Особливо яскраво це проявилося у квітні 1920 року. Під час переговорів із польським керівництвом Симон Петлюра погодився передати Польщі Галичину, Холмщину, Підляшшя й Західну Волинь. На цей крок він пішов заради того, щоб поляки надали військову допомогу для війни з більшовиками.

Через об'єктивні та суб'єктивні причини УНР не змогла відстояти свою незалежність. Але, попри невдале завершення об'єднання двох республік, значення Акта Злуки надзвичайно велике, оскільки він наочно показав безперспективність спроб роз'єднати український народ, протиставити українців одне одному, змусити їх служити чужим інтересам. Він став етапом становлення й розвитку української державності.

АКТ ЗЛУКИ НАОЧНО ПОКАЗАВ БЕЗПЕРСПЕКТИВНІСТЬ СПРОБ РОЗ'ЄДНАТИ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОД, ПРОТИСТАВИТИ УКРАЇНЦІВ ОДНЕ ОДНОМУ, ЗМУСИТИ ЇХ СЛУЖИТИ ЧУЖИМ ІНТЕРЕСАМ

Перший Президент Української Народної Республіки Михайло Грушевський зазначав:

«Які б тяжкі випробування не судилося пережити Україні й українському народові, які б пертурбації не лежали ще перед ними, великі часи Української Центральної Ради і її акти зостануться великою епохою, твердою підставою національного будівництва. Прийдешні покоління ще згадають ці події».

Як у воду дивився: навіть під загрозою жорстокого покарання січневі події 1919 року українці пам'ятали впродовж 70 років більшовицької окупації. Наприклад, 22 січня 1973 року в Чорткові, що в Тернопільській області, гурт молоді під керівництвом Володимира Мармуса вивісив жовто-блакитні прапори. За це їх усіх ув'язнили як «злісних антирадянщиків». А взимку 1978 року, протестуючи проти тодішньої влади, на Чернечій горі, поруч із могилою Тараса Шевченка, спалив себе Олекса Гірник, мешканець Калуша, що на Івано-Франківщині.

За радянських часів події Української революції 1917–1921 років коли й згадували офіційно, то у вкрай негативному значенні. Але вже наприкінці 90-х про них стали говорити дедалі частіше й відкритіше. А 21 січня 1999 року, «…враховуючи велике політичне та історичне значення об'єднання Української Народної Республіки і Західноукраїнської Народної Республіки для утворення єдиної (соборної) Української держави…», 22 січня проголошено Днем соборності України.



ЖИВИЙ ЛАНЦЮГ — СИМВОЛ НАШОЇ ЄДНОСТІ

21 січня 1990 року відбулась одна з найбільших у Центральній та Східній Європі масових акцій — так званий живий ланцюг, який символізував єдність східних і західних земель України. 25 років тому ця подія стала провісником майбутнього падіння СРСР і проголошення нової, незалежної й соборної України. Організатором акції був Народний рух України. Попри твердження компартійної влади, що цей захід не збере багато людей, ланцюг починався в Івано-Франківську та проліг через Стрий, Львів, Рівне, Житомир. Аж до Києва. У заході взяли участь, за офіційними даними, близько 450 тисяч осіб, а за неофіційними — від одного до п'яти мільйонів.

Ось як згадував ті події львів'янин Маркіян Іващишин:

— Ми переконалися, що наша акція вдалася не лише на теренах Західної України — її підтримали аж до Києва. Це була одна зі спроб побачити, наскільки національні ідеї популярні, наскільки люди готові боротися за незалежність.

НА ШЛЯХУ ДО НЕЗАЛЕЖНОСТІ

22 січня — знаменна дата в нашій історії. Адже цього дня сталися дві важливі події: проголошення незалежності Української Народної Республіки 1918 року та Акту Злуки українських земель — рівно через рік, 1919-го.

Українська Народна Республіка — перша українська держава у ХХ ст., а 24 серпня 1991 року відбулося відновлення суверенітету України.

УНР першою серед нових держав у Східній Європі проголосила незалежність — раніше за країни Балтії, Польщу та Чехію.

Проголошення соборності УНР та ЗУНР 22 січня 1919 року — історичний акт об'єднання українських земель у єдину державу. Саме ці події, а не приєднання Західної України до СРСР 1939 року, — найвагоміші в нашій історії.

Національна єдність є не тільки базовою цінністю, а й неодмінною передумовою успішного спротиву зовнішній агресії. Саме через її відсутність в УНР Українську державу повалила російсько-більшовицька орда. Слід зауважити, що у 20-х роках минулого століття більшовики діяли тими ж методами, що й сьогодні їхні кремлівські наслідувачі: невизнання наявності своїх військ на території УНР, створення маріонеткових проросійських «республік» і підтримка антиукраїнських повстанських рухів. Утрата незалежності держави внаслідок більшовицької окупації в довготерміновій перспективі призвела до мільйонних втрат через Голодомор, до репресій та війн.

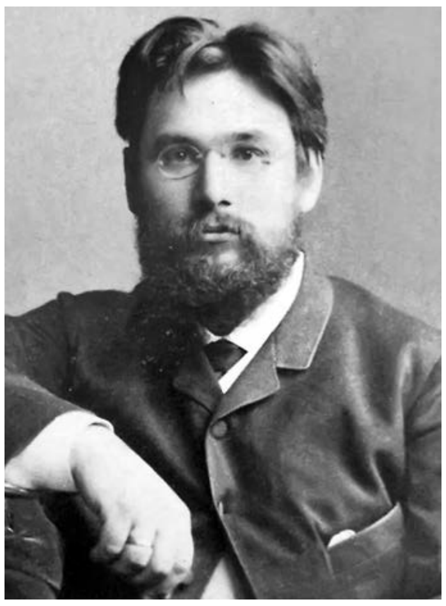
Та, попри все, Акт Злуки став апофеозом об'єднавчого руху, що тривав із середини XIX ст. на українських землях, які перебували в складі різних держав. Незалежність і соборність є запорукою виживання української державності. Сьогодні в промерзлих окопах засніженого Донбасу наші воїни так само, як і їхні попередники майже 100 років тому, відстоюють не тільки незалежність, а й соборність України.

Сергій ЗЯТЬЄВ

ЯБЛУКА ЗІ СМАКОМ ПЕРЕМОГИ

ВІДРОДЖЕННЯ ПРАВДИВОЇ ПАМ'ЯТІ ПРО УКРАЇНСЬКИХ УЧЕНИХ-ПОМОЛОГІВ ЗІ СВІТОВИМ ІМ'ЯМ — СИМИРЕНКІВ ВІДБУЛОСЯ ЛИШЕ ЗА ЧАСІВ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ


Василь Симиренко


Левко Симиренко


Володимир Симиренко

Нещодавно виповнилось 125 років із дня народження видатного українського помолога й селекціонера плодових культур в Україні Володимира Симиренка. Ця дата — добра нагода розповісти нашим читачам про славетну родину Симиренків, знаних учених-садівників, відомості про яких в СРСР тривалий час перебували під забороною

Уперше прізвище Симиренко я почув семирічним хлопчиком від хазяйки будинку, в якої наша родина винаймала дві кімнати після звільнення батька з армії та повернення в Україну. Людмила Михайлівна, яка свого часу відвідувала лекції професора Симиренка в Уманському плодово-ягідному інституті, працювала в садівництві й майже пошепки розповідала моїм батькам історію про вченого-садівника. Не скажу, що я багато чого запам'ятав і тим паче зрозумів, але смак яблук Ренет Симиренка і Слава переможцям, якими пригощала хазяйка, мені подобається й досі.

Родовід Симиренків розпочався від козака Степана, який понад 20 років перебував на Січі, потім чумакував і покинув білий світ наприкінці XVIII століття. Його син Федір, будучи кріпаком, будував разом зі своїм тестем Яхненком млини над річкою Вільшанкою біля рідного Платонового хутора, поблизу Млієва, що на Черкащині. Згодом, викупивши себе і двох своїх синів із кріпацтва, він став одним із перших українських підприємців-цукрозаводчиків. Разом зі свояками Яхненками заснував знамениту фірму «Брати Яхненки і Симиренко». Фірма спорудила перший у Російській імперії механічний пісково-рафінадний завод, машинобудівний завод з обслуговування цукроварень та перші пароплави на Дніпрі «Українець» та «Ярослав».

Сини Федора — Платон і Василь, діставши відмінний інженерний вишкіл у знаменитому Паризькому політехнічному інституті, продовжили справу батька. Промисловець-цукрозаводчик Платон став іще й одним із засновників раціонального садівництва в Україні. Його коштом 1860 року було надруковано перше видання «Кобзаря» Тараса Шевченка. Брат Василь, інженер-конструктор і технолог у галузі цукроваріння, був також визначним меценатом. Він, зокрема, заповів усе своє майно, оцінене майже в 10 мільйонів карбованців, на потреби української культури.

Справу Платона в садівництві доволі успішно продовжив його син Левко. Після закінчення Одеського університету майбутнього вченого-помолога за участь у русі народників було заслано в Сибір. Там він працював садівником, організовував будівництво теплиць і навіть заснував Красноярський міський парк. Повернувшись до Млієва одруженим, Левко Симиренко за короткий час створив маточний колекційний сад і помологічний розплідник, який


Сорт Слава переможцям

став найкращим у царській імперії й одним із найбагатших в Європі. 1887 року на сільськогосподарській виставці в Харкові Левко презентував зимовий сорт яблуні, який назвав на честь свого батька Платона Федоровича — Ренет Симиренка.

1917 року Левко Симиренко передав помологічний розсадник у власність держави й став його директором та науковим керівником. Через три роки, напередодні Різдва, фундатора розсадника було вбито у власному будинку. Колеги та приятелі Левка Платоновича мали відомості, що злочин скоїв місцевий житель — таємний агент Всеросійської надзвичайної комісії.

Продовжив справу Левка Симиренка його син Володимир. Після закінчення у 1918 році сільськогосподарського відділення Київського політехнічного інституту він працював у відділі садівництва міністерства земельних справ, а потім у Всеукраїнському сільськогосподарському науковому комітеті. Та головна справа його життя розпочалася в рідному Млієві, коли на теренах колишнього маєтку Симиренків 1920 року було засновано Садово-городню дослідну станцію й Центральний державний плодовий розплідник України.

1930 року Володимир Левкович організував та очолив Всесоюзний НДІ плодово-ягідного господарства, який було розміщено в монастирських будівлях на околиці Києва.

Усе це сприяло визнанню України як центру помологічної науки, що було дуже не до душі прихильникам улюбленця Кремля Івана Мічуріна, які вдалися до політичних інтриг і розпочали кампанію, спрямовану особисто проти Володимира Левковича.

Посилення тиску на Симиренка закінчилося його арештом. «Мого батька арештували 7 січня 1933 року, — згадувала дочка вченого Тетяна Володимирівна. — Усю ніч чинили трус у домі й палили в каміні наш родинний архів. Горіли козацькі грамоти, листування, малюнки Шевченка й грамоти про премії з виставок, присуджені Левку Платоновичу за матеріали з мліївського розсадника. Тата забрали о другій ночі, а о четвертій сказали нам звільнити дім».

Симиренко чекав на виконання вироку в камері смертників. Як аргументовано доводить відомий симиренкознавець Петро Вольвач, Симиренко на той час виявився ідеальною постаттю для створення з нього «керівника злочинної шкідницької антирадянської організації». За цією справою 1933 року проходили тисячі учених — агрономів, ветеринарів, інженерів і простих колгоспників.

Засуджений Володимир Левкович майже рік провів у Лук'янівській в'язниці в очікуванні страти, яку згодом замінили на десять років суворого режиму. Симиренко кілька разів звертався в прокуратуру про помилування, та все марно. Нарешті напередодні 1937 року його достроково звільнили, але слідом було надіслано депешу про новий арешт. Начальник колонії про це попередив Симиренка, і він, провідавши своїх рідних, поїхав у Москву з надією на підтримку й допомогу академіка Миколи Вавилова та інших авторитетних учених. Та в Москві на Курському вокзалі його знову заарештували.

Майже вісім місяців тривало нове слідство, але злочину так і не було виявлено. Здавалось би, найгірше позаду: Володимир Симиренко надійшов у розпорядження тресту Держплодорозсадник, і йому дозволили працювати агрономом в Обоянському розпліднику в Курській області. Проте навесні 1938 року його втретє заарештували й посадили у в'язницю. Володимира Левковича знову звинувачували в антирадянській, шкідницькій діяльності та вдруге засудили до розстрілу. Вирок було виконано вночі 17 вересня 1938 року.

Так обірвалась династія вчених-садівників Симиренків. По смерті Сталіна радянська влада обережно почала реабілітовувати засновників українського садівництва. Оскільки Левка Платоновича вбили комітетники давно, то його смерть приписали «невідомим бандитам», а народницькі симпатії навіть схвалювали. Згодом витягли із забуття спогади про Федора Степановича та Платона Федоровича. Було дозволено згадувати й про Яхненків. А от Василя Федоровича та Володимира Левковича геть викреслили з історії.

СОРТ СЛАВА ПЕРЕМОЖЦЯМ ВИВЕЛИ СЕЛЕКЦІОНЕРИ МЛІЇВСЬКОЇ СТАНЦІЇ ПІД КЕРІВНИЦТВОМ СИМИРЕНКА 1928 РОКУ

Лише на початку 90-х років минулого століття завдяки дочці Володимира Симиренка й небайдужим українським патріотам світле ім'я вченого було відновлено.

Нещодавно в соцмережах прочитав меседж одного росіянина: «Утром заезжал в «Ленту», видел там яблоки. Называются Слава победителям. Отечественные. Мелкие. Цена 49,99 рублей. На фоне остальных сортов яблок, которые «не победители», смотрятся блекло. Зато название необычное. Если приурочили к годовщине Победы, то надо было посолиднее выбрать: все же, если имелась в виду победа в импортозамещении, то тоже…»

Достеменно не відомо, що там вирощують росіяни, але сорт Слава переможцям вивели від гібридизації Папіровки й Макінтоша селекціонери Мліївської станції під керівництвом Симиренка ще 1928 року як «яблука великі й середні». Не було тоді ще ані «імпортозамєщєнія», ані «побєдобєсія».

Ризикну припустити, що в назві Слава переможцям криється не лише визнання заслуг багатостраждальних подвижників, які потом і кров`ю торували шлях до кращого життя, а й незламний переможний дух українських учених, конструкторів, науковців, винахідників, агрономів, яких не лякали переслідування, обшуки, сибірські табори й катування. Їхнє життя подає нам приклад відваги, самовідданості та любові до рідної землі.

Олександр ТЕРЕВЕРКО

Народна артистка України, солістка Військово-музичного центру Сухопутних військ Збройних Сил України Марина Гончаренко добре відома не тільки як виконавиця українських патріотичних пісень, а й як їх авторка. За роки війни вона з творчим колективом центру побувала в багатьох військових частинах, задіяних в АТО на Сході України



Марина Гончаренко (в другому ряду) з дівчатами творчого колективу Військово-музичного центру СВ ЗС України та військовослужбовцями після концерту в Лисичанську. Літо, 2015 рік

СВОЮ ТВОРЧІСТЬ ВОНА ПРИСВЯТИЛА УКРАЇНСЬКИМ ВОЇНАМ

Чудові пісні «Крила янголів», «Українські батальйони», «Всі до бою!» припали до душі слухачам. У них — любов до Батьківщини, вони оспівують мужність і патріотизм, кохання й ніжність та одночасно кличуть до бою за свій народ і його волю.

— Марино Анатоліївно, ваш творчий шлях тісно пов'язаний із колективом військово-музичного центру. Із чого все почалося?

— Я досить давно працюю у нашому колективі. Ще із часу, коли він називався Сьомим військовим оркестром штабу Північного оперативного командування. Спільна праця й творчість нас дійсно поріднили. Це й створення та становлення центру, численні гастролі як в Україні, так і за її межами, виступи у військових гарнізонах, а останніми роками виїзні концерти для наших мужніх воїнів на обпаленому війною Сході. Я щаслива з того, що працюю в цьому професійному колективі та маю змогу реалізувати себе як творчу особистість.

ДЕЯКІ ПІСНІ З'ЯВИЛИСЯ ЗАВДЯКИ НЕБАЙДУЖИМ ЛЮДЯМ, КОТРІ НАДСИЛАЛИ НАМ СВОЇ ВІРШІ ЛИСТАМИ. ТАК НАРОДИЛАСЯ ПІСНЯ «ВСІ ДО БОЮ!» ТА «УКРАЇНСЬКИЙ БАТАЛЬЙОН»

— А що запам'яталося вам найбільше за час роботи на Сході?

— Почуття величезної відповідальності. Адже співати для звичайної аудиторії та для воїнів, які щодня ризикують своїм життям, — це зовсім різні речі. Очі солдатів на передовій, поранених у госпіталях, перед якими не можна сфальшивити, запам'яталися назавжди.

Пригадую наш перший концерт у визволеному Краматорську. Ми хвилювалися, хотілося донести жителям міста часточку української культури, національної духовності. А як це сприймуть російськомовні люди? Коли ми приїхали в будинок культури, то в залі було не більше п'ятнадцяти осіб. На четвертому номері — півзалу, а під кінець він був заповнений ущерть. Через номер вигукували «Слава Україні!», «Героям слава!». А коли на завершення ми виконували Гімн України, то весь зал устав і підспівував нам. Заради цього варто виступати, укладати в пісню свою душу!

— Торік ви презентували в Києві свій музичний альбом «Всі до бою!». Яка історія його створення?

— Ідея записати диск виникла ще 2014 року. На той час у мене вже було кілька пісень, присвячених українським воїнам. Загалом в альбом було дібрано 12 найкращих творів, серед яких і відомі давно «Колискова для мами» та «Я живий, матусенько, живий». Біль, спричинений війною, мужність воїнів, усенародний патріотизм унесли свої корективи у формат альбому. Пісня про янголів народилася в співавторстві з моєю подругою Іриною Єременко. Вона подарувала мені свої вірші, сповнені болю за хлопців, які полягли на Майдані. Деякі пісні з'явилися завдяки небайдужим людям, котрі надсилали нам свої вірші листами. І речі, написані від душі, стали основою пісень, які тепер уже відомі всім. Так народилася пісня «Всі до бою!», текст якої надійшов до нас факсом від Григорія Королюка із Запоріжжя. Ці слова мене вразили й надихнули на створення пісні. А от зворушливі вірші до твору «Українські батальйони» написала дружина українського військовослужбовця, який на той час брав участь в АТО, Людмила Гуцалюк. Цей альбом для мене має особливе значення, адже в кожній пісні є часточка моєї душі і як авторки, і як виконавиці…

— Що ви хотіли б побажати читачам «Народної армії» в новому році?

— Я хочу того ж, що й усі українці. Щоб війна чимскоріше закінчилася та прийшов мир в Україну, а також Господнє благословення й добробут. Хай 2017 рік принесе нам усім щастя й здоров'я, чоловікам — мужність, жінкам — терплячість, а Україні — Перемогу!

Олександр ПАРІЙ

УКРАЇНСЬКІ БАТАЛЬЙОНИ

Осіннє сонце ще пече
Й кидає відблиск на погони,
Плече в плече,
Плече в плече
Йдуть добровольців батальйони,
Хай форма різна, різний вік,
Але відваги в нас немало.
Ми не допустимо повік,
Щоб нас колись завоювали.
Приспів:
Батальйони українські,
Ми молитимося за вас
І щоб полчища чужинські
Не ступили на Донбас.
Щоб завтра мирний день настав,
Щоб сонце гріло терикони,
І плив над світом запах трав
На схід прямують батальйони.
Вже не ховає сивини
І сліз гірких Вкраїна-мати.
Вітчизни нашої сини
Йдуть рідну землю захищати.
Приспів:
Батальйони українські,
Ми молитимося за вас
І молитви материнські
Захистять від кулі вас.

сл. Л. Гуцалюк,
муз. М. Гончаренко



«РАЗОМ ДО ПЕРЕМОГИ!»:
ЛИТОВЦІ ЗІБРАЛИ 110 ТИСЯЧ ЄВРО ДЛЯ УКРАЇНСЬКОЇ АРМІЇ

У Литві відбувся благодійний концерт під назвою «Разом до перемоги». На підтримку української армії у рамках концерту зібрали понад 110 тис. євро. Про це повідомляє латвійське видання LRT.

Урочистості організували до 26-ї річниці подій 13 січня в Литві, коли відбувся штурм Вільнюської телевежі. Тоді було здійснено спробу найвищого радянського керівництва воєнними методами повернути Литву, яка ще в березні 1990-го вийшла зі складу СРСР, проголосивши свою незалежність.

Кульмінацією протистояння став штурм радянськими військовими та спецпризначенцями Вільнюського телецентру, під час якого загинуло 15 осіб: 14 з-поміж захисників телевежі та один офіцер спецпідрозділу «Альфа». Участь в обороні Вільнюського телецентру також брали й студенти-добровольці з України.

«Пригадаймо події 13 січня. Ми сподівалися на допомогу. І одна з країн, які були з нами тоді, — це Україна. Тепер допомоги потребує Україна та її народ», — заявив під час концерту прем'єр-міністр Литви Саулюс Скверняліс.

Цю тезу підтвердила й президент Литви Даля Грібаускайте: «Ми з вами спостерігаємо, як важко наші січневі події повторюються в Україні. Там і броньовані машини, і танки, і постріли в людей, які захищають свою країну та свою свободу. Литва — одна з тих країн, яка може краще зрозуміти братів українців. Ми ніколи не забудемо, що 1991 року українська група добровольців була серед наших захисників».

На святковий концерт запросили й українських бійців, які перебувають на лікуванні в Литві.

Інф. «НА»



«А ТОЙ ТРЕТІЙ ПРАЗНИК — СВЯТЕ ВОДОХРЕЩЕ»

СЬОГОДНІ ВСІ ХРИСТИЯНИ СВЯТКУЮТЬ ТРЕТЄ ВЕЛИКЕ СВЯТО РІЗДВЯНОГО ЦИКЛУ — ВОДОХРЕЩЕ, АБО БОГОЯВЛЕННЯ

От і добігли кінця зимові різдвяні свята. Як співається в коляді: «А той третій празник — Святе Водохреще». Хрещення Господнє — третє і завершальне велике свято різдвяно-новорічного циклу, яке в народі має назву Йордан, або Водохреще. Православні та греко-католицькі християни відзначають його 19 січня

Із цим святом пов'язують хрещення Ісуса Христа. Коли Він досяг 30-річного віку, то прийняв хрещення від Іоана Хрестителя в річці Йордан. Християнські перекази оповідають, що коли Син Божий виходив із води, з небес почувся голос Бога-Отця, який назвав Ісуса своїм Сином. І на Нього зійшов Святий Дух в образі голуба. Звідси ще одна назва свята — Богоявлення, і воно засвідчує таїнство Святої Трійці. Адже в цей день, за християнським ученням, з'явився Бог у трьох іпостасях: Бог Отець — в голосі, Син Божий — у плоті, Дух Святий — у вигляді голуба.

ОБРЯД ВОДОХРЕЩА ТА СВЯЧЕНА ЙОРДАНСЬКА ВОДА

До річки на Водохреще йдуть усі: старі, молоді і діти. Кожен несе з собою пляшку або глечик для води. Хлопці ще несуть із собою голубів.

Коли вже воду освячено, люди підходять до ополонки і набирають у свій посуд воду. Від найдавніших часів християнська Церква вважає освячену йорданську воду великою святістю. Її бережуть цілий рік, ласкаво називаючи «водичкою-йорданичкою».

КУПАННЯ

Здавна вважається, що купання на Водохреще сприяє зціленню від різних недуг. Спочатку воду освячують, і тільки тоді до ополонки входять віряни, які наважилися зануритися у неї у морозний день. Не достатньо просто зайти у водойму і вийти. За звичаєм, потрібно тричі пірнути з головою зі словами: «В ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа».

Однак, перш ніж зважитися на занурення в ополонку, бажано пройти кілька процедур загартовування.

ОСВЯЧЕНА ВОДА

Нині багато християнських обрядів супроводжують ритуали з використанням освяченої води. Цю воду тримають удома весь рік, уживаючи її задля лікування найрізноманітніших хвороб. Цілющі властивості водохресної води не заперечують навіть медики. Вона нормалізує імунну, ендокринну й нервову системи, поліпшує роботу мозку та респіраторної системи, покращує розподіл енергії по всіх органах і системах організму, оптимізує баланс між правою і лівою сторонами тіла. Кроплять свяченою водою й самих себе, якщо збираються у дорогу тощо.

Священнослужителі рекомендують окроплювати нею їжу, а під час хвороби — використовувати як ліки, приймаючи щогодини по столовій ложці.

20 СІЧНЯ — ОСТАННІЙ ДЕНЬ НОВОРІЧНИХ СВЯТ

Наступного дня після Водохреща вшановується Іоан Хреститель (Іоан Предтеча). З цього часу вже переходили до звичайного трудового ритму. Це був, свого роду, ритуальний перехід, а тому й казали: «Прийшов Предтеча і забрав свята на плечі».

Після Йордану наставали кількатижневі м'ясниці, під час яких ще можна було влаштовувати весілля і співати пісень. Після м'ясниць починається найсуворіший Великий піст. Про нього кажуть так: «Великий піст усім притисне хвіст».



ЩИРА МОЛИТВА РЯТУЄ ВІД ХВОРОБ

Доцент Ужгородського національного університету, кандидат медичних наук, заслужений винахідник України Михайло Лазорик провів дослідження стосовно того, як молитва впливає на організм людини. У дослідженні взяли участь 15 добровольців. У них брали кров із пальця та вени до і після читання молитов. Дехто з пацієнтів сам читав молитви, іншим читав хтось із близьких. І вже після першого прочитання захисні сили організму значно підвищувалися. Наприклад, першому пацієнтові, якому на момент дослідження було 27 років, поставили діагноз «посттравматичний остеоміеліт правої стегнової кістки» (виражений запальний процес у кістках ноги) після страшної автокатастрофи, в якій загинув його брат. Молитву читав не він, а інша людина. Після прочитання у венозній крові хворого у 6 разів зменшилася кількість клітин, що фагоцитують (пожирають) бактерії, а кількість мікробів, які вони фагоцитували, — у 5,5 раза. Одночасно в капілярній крові кількість фагоцитованих мікробів знизилася вдвічі. Тобто молитви викликали негайні й достовірні зміни вивчених показників як капілярної, так і венозної крові. Через півтора року стан хворого покращився. Він не лікувався стаціонарно жодного разу. Помічено позитивну динаміку рентгенологічних змін. Обстеження й аналіз результатів решти пацієнтів також показали позитивні зміни у крові.

Як пояснює вчений, кров складається з води, тому на неї і діє молитва. Вона робить її структурованою, її властивості докорінно змінюються. Потужні зміни в крові після молитов (не на десятки відсотків, а в декілька разів!) спростовують теорії атеїстів і є доказами їх впливу на організм. До речі, молитви читалися українською мовою, адже звернення до Бога саме рідною мовою має величезну силу, впевнений Михайло Лазорик.

ЛЮБОМИР ГУЗАР:

ПОРАДИ ДЛЯ УКРАЇНЦІВ У РІЗДВЯНІ ДНІ

Як не боятися продовжувати і розпочинати заново життя у час війни і постійних колапсів? Чого бракне сьогодні українцям для щастя? Ми вибрали для вас найцікавіші думки Блаженнішого Любомира Гузара



• *Коли прийшла війна, ми не мали готової боєздатної армії. Але на цю агресію несподівано для наших сусідів і для нас самих таки піднялася армія.* ***Сьогодні ми маємо гідне військо. В дуже короткому часі показалась здібність народу організуватися і підставити чоло небезпеці.***

• *Ще один надзвичайний елемент —* ***волонтерство. Не якась маленька група, а громадяни — різні за віком, походженням, статками — по всій Україні почали діяти. Це доводить, що у нас є внутрішня сила.***

• ***Якби ж люди замість заламування рук та нарікань взялися до роботи! Вони мають духовну силу.*** *На це маємо докази — Майдан, волонтери, військо. То з неба не впало раптом, то вийшло з народу. Тільки треба працювати, а не чекати, що влада щось дасть чи закордон допоможе. Так, вони нам дуже помагають, але ми самі маємо дуже багато внутрішньої енергії, яку треба використати.*

• ***Кожний з нас, прокинувшись вранці, нехай запитає себе: що я сьогодні зроблю, щоби країна розвивалась? Увечері, вкладаючись до сну, нехай запитає: що я сьогодні зробив, щоб будувати нову Україну?*** *Я не знаю, що кожний має конкретно робити, але я собі уявляю так: політик хай чесно послужить народові, вчитель — виховує нове покоління, віддане своїй ідентичності, господар — обробляє землю, щоб вона дала плід.*

• *Нам бракує старання допомагати один одному. Ми не сміємо бути байдужі до того, що діється з іншими людьми. В цьому нам потрібне пробудження.* ***Ми ще замало робимо. І може замало нас підганяють.*** *Це повинна робити церква, школа. Бажано, щоб і держава також заохочувала, підтримувала добрі, здорові ініціативи.*

• *Мир можливий лише тоді, коли дві сторони цього бажають.* ***Якщо одна сторона того не хоче, то зайве старатися, треба давати відсіч.*** *Маємо приклад: довгими десятиліттями Франція і Німеччина воювали між собою. Згодом ті й ті зрозуміли, що то їх руйнує. Сьогодні вони приятелі. Вони зрозуміли, що війна їм нічого не дасть.*

• *Сьогодні ми маємо агресора — Росію. Нелегко буде їм простити, бо вони не хочуть сьогодні вибачатися.* ***Проте, я думаю, що при Божій помочі прийде час, коли здоровий елемент російського народу піднесе голос і скаже: досить того!***

• *Бог нас любить. Це від немовляти до гробу треба повторювати. Бог нас любить до такої міри, що прийшов до нас.* ***І ці різдвяні дні тому підтвердження: Бог нас любить, Він є з нами!***

• ***Бог не спокушає. Бог випробовує.*** *Як добрий батько випробовує своїх дітей. Випробовує для того, щоб дати нам нагоду показати нашу любов.*

Сторінку підготували Наталія ТКАЧУК, Олена КРУГЛЕНЯ

Інформація КЕВ м. Харкова МОУ про підсумки конкурсу з відбору суб'єктів оцінної діяльності, проведеного 05.01.2017:

№ з/п	Найменування об'єкта оцінювання, площа, розташування (адреса, в/м), балансоутримувач (назва, код за ЄДРПОУ, контактний телефон)	Переможець конкурсу
1.	Нежитлове приміщення будівлі №2 нерухомого військового майна загальною площею 20,0 м² за адресою: м. Харків, п-т Науки, 5, в/м №104, що перебуває на балансі КЕВ м. Харкова, 07923280, тел. (057) 700-44-63	ПП «УКРСПЕЦЕКСПЕРТ»

***

Інформація про оголошення конкурсу з відбору суб'єктів оцінної діяльності нерухомого військового майна, яке перебуває на балансі і обліковується в КЕВ м. Харкова:

№ з/п	Найменування об'єкта оцінювання, площа, місцезнаходження (адреса, в/м), балансоутримувач (назва, код за ЄДРПОУ, контактний телефон)	Орієнтовна дата оцінювання	Мета проведення оцінювання
1.	Нежитлове приміщення на першому поверсі двоповерхової будівлі № 189 нерухомого військового майна загальною площею 9,8 м² за адресою: Харківська обл., м. Чугуїв, вул. Горішного, в/м № 1, Башкирівка, що перебуває на балансі КЕВ м. Харкова, 07923280, тел. (057) 700-44-63	На поточну дату	Визначення вартості об'єкта з метою продовження терміну дії договору оренди
2.	Нежитлові приміщення на другому поверсі двоповерхової будівлі № 189 нерухомого військового майна загальною площею 25,95 м² за адресою: Харківська обл., м. Чугуїв, вул. Горішного, в/м № 1, Башкирівка, що перебуває на балансі КЕВ м. Харкова, 07923280, тел. (057) 700-44-63	На поточну дату	Визначення вартості об'єкта з метою продовження терміну дії договору оренди
3.	Частина нежитлового приміщення будівлі № 132 нерухомого військового майна загальною площею 1,0 м² за адресою: Харківська обл., м. Чугуїв, в/м № 1, «Авіатор», що перебуває на балансі КЕВ м. Харкова, 07923280, тел. (057) 700-44-63	На поточну дату	Визначення вартості об'єкта з метою продовження терміну дії договору оренди

Відповідно до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 №156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 11.06.2015 під №699/27144, по кожному об'єкту оцінювання окремо претенденти на участь у конкурсах подають до КЕВ м. Харкова конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться. Копії документів, які подають у складі конкурсної документації, завіряють позначкою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Конкурсна документація повинна надійти до комісії не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурсна документація включає в себе: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оцінної діяльності; копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копії сертифіката суб'єкта про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсну пропозицію претендента подають в окремо запечатаному конверті з позначкою «Конкурсна пропозиція», і вона має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляції витрат, пов'язаних із виконанням робіт, а також щодо терміну виконання робіт, якщо його не визначено в інформації про проведення конкурсу; умови розрахунків (відстрочки платежів).

У разі, якщо два або більше учасники конкурсу отримають однакову кількість балів, комісія для визначення переможця конкурсу врахує додаткові критерії, до яких належать: досвід учасника конкурсу з оцінювання подібного майна; кількість та якість виконаних учасником конкурсу договорів на проведення оцінювання майна, укладених з орендодавцями.

Конкурс відбудеться в КЕВ м. Харкова за адресою: м. Харків, вул. Пушкінська, 61, об 11.00 через 14 днів після опублікування цієї інформації.

Телефон для довідок: (057) 700-44-63.

***

Квартирно-експлуатаційний відділ м. Мукачевого вносить зміни в інформаційне повідомлення, що було опубліковано в газеті «Народна армія» від 12.01.2017 №2 (5482) про оголошення конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності, яких буде залучено до проведення незалежного оцінювання нерухомого військового майна з метою укладання договору оренди. В інформації про об'єкт нерухомого військового майна, яке пропонують до передачі в оренду, дату орієнтовного оцінювання (27.01.2016) замінити на 31.01.2017.

***

Макарівська КЕЧ району оголошує конкурс з відбору суб'єктів оцінної діяльності, яких буде залучено до проведення незалежного оцінювання майна

Об'єкт оцінювання: нерухоме військове майно — нежитлове приміщення Адміністративної будівлі КЕЧ, інв. № 26, військового містечка № 6, площею 93,2 кв. м.

Розташування об'єкта оцінювання: Житомирська обл., Радомишльський район, смт Городок, вул. Поштова, 23.

Балансоутримувач: Макарівська квартирно-експлуатаційна частина району (далі — Макарівська КЕЧ району).

Мета проведення незалежного оцінювання: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати для продовження терміну дії договору оренди.

Орієнтовна дата оцінювання: 31.12.2016

До участі в конкурсі залучають суб'єктів оціночної діяльності — суб'єктів господарювання, які виконали вимоги пункту 9 розділу I Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції 11.06.2015 під № 699/27144.

Учасники конкурсу для участі в конкурсі надсилають (або подають особисто) в комісію конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться. Копії документів, які подають у складі конкурсної документації, завіряють позначкою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Конкурсна документація включає в себе: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності (додаток 1 до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна); копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації стосовно оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсну пропозицію подають в окремо запечатаному конверті з позначкою «Конкурсна пропозиція», і вона має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляцію витрат, пов'язаних із виконанням робіт, термін виконання робіт, який не повинен перевищувати семи календарних днів, а також умови розрахунків (відстрочення платежів).

Умови розрахунків: оплату виконаних робіт здійснює третя сторона згідно з укладеним тристоронним договором, а саме — платник (потенційний орендар).

Конкурсна документація повинна надійти до Макарівської КЕЧ району не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс буде проведено на 15-й календарний день, починаючи з дня, наступного після дня виходу цього оголошення, о 15 год. 00 хв. за адресою: Житомирська область, Радомишльський район, смт Городок, вул. Поштова, 23, каб. № 207, тел. для довідок: 04132-4-23-47.

Документи надсилати поштою на адресу: 12265, Житомирська область, Радомишльський район, смт Городок, вул. Поштова, 23, Макарівська КЕЧ району.

Телефон для довідок: (093) 012-92-50, 04132-4-23-47.

***

Квартирно-експлуатаційний відділ м. Чернівців оголошує підсумки конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності, яких залучатимуть до проведення незалежного оцінювання державного (військового) майна, що відбувся 13 січня 2017 року

Відповідно до розділу III Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністра оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 11.06.2015 під № 699/27144, ухвалено рішення **про визнання переможцем конкурсу** з відбору суб'єктів оціночної діяльності — суб'єктів господарювання, яких буде залучено до проведення незалежного оцінювання державного (військового) майна: **нежитлових вбудованих приміщень першого поверху (№ 1–116, 1–117) загальною площею 28,4 кв. м. у будівлі (літ. Ц) лікувального корпусу (інв. № 13) військового містечка № 1, розташованого за адресою: м. Чернівці, вул. Героїв Майдану, 41Б**, що перебуває на балансі КЕВ м.Чернівців, з метою подальшої передачі в оренду, — **Товариство з обмеженою відповідальністю «Оцінка-Інформ».**

***

Центральний науково-дослідний інститут Збройних Сил України оголошує конкурс на заміщення вакантної посади

На посади військовослужбовців

1. Головний науковий співробітник — начальник групи головних наукових співробітників — керівників наукових програм, ШПК «полковник», посадовий оклад — 1540–1680 грн.

Умови конкурсу: повна вища військова освіта оперативно-стратегічного (оперативно-тактичного) рівня за освітньо-кваліфікаційним рівнем «магістр (спеціаліст) військового управління». Науковий ступінь «доктор наук», учене звання «професор». Досвід роботи (служби) за відповідним науковим напрямом не менше як 5 років. Здатність організувати роботу колективу та науково-дослідну роботу за профілем структурного підрозділу, наявність наукових праць.

2. Начальник центру воєнно-наукової інформації, ШПК «полковник», посадовий оклад — 1700–1800 грн.

Умови конкурсу: повна вища військова освіта оперативно-стратегічного (оперативно-тактичного) рівня за освітньо-кваліфікаційним рівнем «магістр (спеціаліст) військового управління». Науковий ступінь «доктор (кандидат) наук», учене звання «професор» (старший науковий співробітник, доцент). На посаду може бути призначено осіб, які не мають наукового ступеня (ученого звання), але які є висококваліфікованими спеціалістами з досвідом роботи (служби в Збройних Силах України) у відповідній галузі не менше як 10 років. Досвід роботи (служби) за відповідним науковим напрямом — не менше як 5 років. Здатність організувати роботу колективу центру та науково-дослідну роботу за профілем структурного підрозділу, наявність наукових праць.

3. Начальник науково-дослідного відділу (проблем РХБ захисту та екологічної безпеки) — заступник начальника науково-дослідного управління (проблем оперативного забезпечення ЗС України), ШПК «полковник», посадовий оклад — 1591–1688 грн.

4. Начальник науково-дослідного відділу (розробки математичних моделей операцій ЗС України) науково-дослідного управління математичного моделювання, ШПК «полковник», посадовий оклад — 1490–1590 грн.

5. Начальник науково-дослідного відділу (економічного аналізу заходів будівництва та розвитку ЗС України) науково-дослідного управління (проблем розвитку ЗС України), ШПК «полковник», посадовий оклад — 1490–1590 грн.

6. Начальник науково-дослідного відділу (систем управління, забезпечення їх функціонування) науково-дослідного управління (проблем керівництва Збройними Силами, управління військами (силами)) науково-дослідного центру (проблем керівництва Збройними Силами, наукового супроводження ЄАСУ ЗС), ШПК «полковник», посадовий оклад — 1490–1590 грн.

Умови конкурсу: повна вища військова освіта оперативно-тактичного рівня за освітньо-кваліфікаційним рівнем «магістр (спеціаліст) військового управління». Науковий ступінь «доктор (кандидат) наук», учене звання «професор» (старший науковий співробітник, доцент). На посаду може бути призначено осіб, які не мають наукового ступеня (ученого звання), але які є висококваліфікованими спеціалістами з досвідом роботи (служби в Збройних Силах України) у відповідній галузі не менше як 10 років. Досвід роботи (служби) за відповідним науковим напрямом не менше як 4 роки. Здатність організувати роботу колективу (наукового колективу) та науково-дослідну роботу за профілем структурного підрозділу, наявність наукових праць.

7. Провідний науковий співробітник науково-дослідного відділу (проблем підготовки й ведення операцій та обґрунтування форм і способів застосування ЗС України) науково-дослідного управління (проблем застосування ЗС України), ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1400–1500 грн.

8. Провідний науковий співробітник науково-дослідного відділу (проблем підготовки та застосування міжвидових угруповань військ (сил)) науково-дослідного управління (проблем застосування ЗС України), ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1400–1500 грн.

9. Провідний науковий співробітник науково-дослідного відділу (проблем підготовки та застосування сил спеціальних операцій) науково-дослідного управління (проблем застосування ЗС України), ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1400–1500 грн.

10. Провідний науковий співробітник науково-дослідного відділу (проблем створення та розвитку системи матеріально-технічного забезпечення ЗС України) науково-дослідного управління проблем матеріально-технічного забезпечення Збройних Сил України, ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1400–1500 грн.

11. Провідний науковий співробітник науково-дослідного відділу (проблем РХБ захисту та екологічної безпеки) науково-дослідного управління (проблем оперативного забезпечення ЗС України), ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1400–1500 грн.

12. Провідний науковий співробітник науково-дослідного відділу проблем оборонного планування науково-дослідного управління (проблем розвитку ЗС України), ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1400–1500 грн.

13. Провідний науковий співробітник науково-дослідного відділу (організації управління, форм та способів діяльності ОВУ) науково-дослідного управління (проблем керівництва Збройними Силами, управління військами (силами)) науково-дослідного центру (проблем керівництва Збройними Силами, наукового супроводження ЄАСУ ЗС), ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1400–1500 грн.

14. Провідний науковий співробітник науково-дослідного відділу (систем управління, забезпечення їх функціонування) науково-дослідного управління (проблем керівництва Збройними Силами, управління військами (силами)) науково-дослідного центру (проблем керівництва Збройними Силами, наукового супроводження ЄАСУ ЗС), ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1400–1500 грн.

15. Провідний науковий співробітник науково-дослідного відділу (систем органів та пунктів управління) науково-дослідного управління (проблем керівництва Збройними Силами, управління військами (силами)) науково-дослідного центру (проблем керівництва Збройними Силами, наукового супроводження ЄАСУ ЗС), ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1400–1500 грн.

16. Провідний науковий співробітник науково-дослідного відділу (інформаційно-аналітичного забезпечення діяльності ОВУ) науково-дослідного управління (проблем ЄАСУ ЗС, наукового супроводження її складових) науково-дослідного центру (проблем керівництва Збройними Силами, наукового супроводження ЄАСУ ЗС), ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1400–1500 грн.

17. Провідний науковий співробітник науково-дослідного відділу (інформаційно-телекомунікаційних систем) науково-дослідного управління (проблем ЄАСУ ЗС, наукового супроводження її складових) науково-дослідного центру (проблем керівництва Збройними Силами, наукового супроводження ЄАСУ ЗС), ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1400–1500 грн.

Умови конкурсу: повна вища військова освіта оперативно-тактичного рівня за освітньо-кваліфікаційним рівнем «магістр (спеціаліст) військового управління». Науковий ступінь «доктор (кандидат) наук», учене звання «професор» (старший науковий співробітник, доцент). Досвід роботи (служби) за відповідним науковим напрямом не менше як 4 роки. Здатність організувати роботу колективу (наукового колективу) та науково-дослідну роботу за профілем структурного підрозділу, наявність наукових праць.

18. Заступник начальника науково-дослідного відділу (проблем мобілізації та комплектування ЗС України) науково-дослідного управління (проблем розвитку ЗС України), ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1445–1542 грн.

19. Старший науковий співробітник науково-дослідного відділу (проблем підготовки й ведення операцій та обґрунтування форм і способів застосування ЗС України) науково-дослідного управління (проблем застосування ЗС України), ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1380–1460 грн.

20. Старший науковий співробітник науково-дослідного відділу (розробки оперативно-тактичних вимог до систем та зразків ОВТ ЗС України) науково-дослідного управління (проблем застосування ЗС України), ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1380–1460 грн.

21. Старший науковий співробітник науково-дослідного відділу (проблем РХБ захисту та екологічної безпеки) науково-дослідного управління (проблем оперативного забезпечення ЗС України), ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1380–1460 грн.

22. Старший науковий співробітник науково-дослідного відділу (проблем РЕБ та інформаційної боротьби) науково-дослідного управління (проблем оперативного забезпечення ЗС України), ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1380–1460 грн.

23. Старший науковий співробітник науково-дослідної лабораторії (топогеодезичного забезпечення) науково-дослідного управління (проблем оперативного забезпечення ЗС України), ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1380–1460 грн.

24. Старший науковий співробітник науково-дослідного відділу (проблем моделювання операцій) науково-дослідного управління математичного моделювання, ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1380–1460 грн.

25. Старший науковий співробітник науково-дослідного відділу проблем оборонного планування науково-дослідного управління (проблем розвитку ЗС України), ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1380–1460 грн.

26. Старший науковий співробітник науково-дослідного відділу (аналізу та прогнозування розвитку ЗС України) науково-дослідного управління (проблем розвитку ЗС України), ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1380–1460 грн.

27. Старший науковий співробітник науково-дослідного відділу (систем управління, забезпечення їх функціонування) науково-дослідного управління (проблем керівництва Збройними Силами, управління військами (силами)) науково-дослідного центру (проблем керівництва Збройними Силами, наукового супроводження ЄАСУ ЗС), ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1380–1460 грн.

28. Старший науковий співробітник науково-дослідного відділу (систем органів та пунктів управління) науково-дослідного управління (проблем керівництва Збройними Силами, управління військами (силами)) науково-дослідного центру (проблем керівництва Збройними Силами, наукового супроводження ЄАСУ ЗС), ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1380–1460 грн.

29. Старший науковий співробітник науково-дослідного відділу (системних, оперативно-тактичних рішень ЄАСУ ЗС) науково-дослідного управління (проблем ЄАСУ ЗС, наукового супроводження її складових) науково-дослідного центру (проблем керівництва Збройними Силами, наукового супроводження ЄАСУ ЗС), ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1380–1460 грн.

30. Старший науковий співробітник науково-дослідного відділу (інформаційно-аналітичного забезпечення діяльності ОВУ) науково-дослідного управління (проблем ЄАСУ ЗС, наукового супроводження її складових) науково-дослідного центру (проблем керівництва Збройними Силами, наукового супроводження ЄАСУ ЗС), ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1380–1460 грн.

31. Старший науковий співробітник науково-дослідного відділу (інформаційно-телекомунікаційних систем) науково-дослідного управління (проблем ЄАСУ ЗС, наукового супроводження її складових) науково-дослідного центру (проблем керівництва Збройними Силами, наукового супроводження ЄАСУ ЗС), ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1380–1460 грн.

32. Старший науковий співробітник науково-дослідного відділу (довідково-інформаційного та перекладу) центру воєнно-наукової інформації, ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1380–1460 грн.

Умови конкурсу: повна вища військова освіта оперативно-тактичного рівня за освітньо-кваліфікаційним рівнем «магістр (спеціаліст) військового управління». Науковий ступінь «кандидат наук», учене звання «старший науковий співробітник», «доцент» (крім старшого наукового співробітника науково-організаційного відділу). На посаду може бути призначено осіб, які не мають наукового ступеня (вченого звання), але які є висококваліфікованими спеціалістами з досвідом роботи (служби в Збройних Силах України) у відповідній галузі не менше як 5 років. Досвід роботи (служби) за відповідним науковим напрямом не менше як 3 роки. Схильність до керування колективом. Організаторські здібності.

33. Науковий співробітник науково-дослідного відділу (проблем підготовки й ведення операцій та обґрунтування форм і способів застосування ЗС України) науково-дослідного управління (проблем застосування ЗС України), ШПК «майор», посадовий оклад — 1180–1250 грн.

34. Науковий співробітник науково-дослідного відділу (проблем підготовки та застосування міжвидових угруповань військ (сил)) науково-дослідного управління (проблем застосування ЗС України), ШПК «майор», посадовий оклад — 1180–1250 грн.

35. Науковий співробітник науково-дослідного відділу (проблем підготовки та застосування сил спеціальних операцій) науково-дослідного управління (проблем застосування ЗС України), ШПК «майор», посадовий оклад — 1180–1250 грн.

36. Науковий співробітник науково-дослідного відділу (розробки оперативно-тактичних вимог до систем та зразків ОВТ ЗС України) науково-дослідного управління (проблем застосування ЗС України), ШПК «майор», посадовий оклад — 1180–1250 грн.

37. Науковий співробітник науково-дослідного відділу (проблем технічного забезпечення військ (сил)) науково-дослідного управління проблем матеріально-технічного забезпечення Збройних Сил України, ШПК «майор», посадовий оклад — 1180–1250 грн.

38. Науковий співробітник науково-дослідного відділу (проблем тилового забезпечення військ (сил)) науково-дослідного управління проблем матеріально-технічного забезпечення Збройних Сил України, ШПК «майор», посадовий оклад — 1180–1250 грн.

39. Науковий співробітник науково-дослідного відділу (проблем РХБ захисту та екологічної безпеки) науково-дослідного управління (проблем оперативного забезпечення ЗС України), ШПК «майор», посадовий оклад — 1180–1250 грн.

40. Науковий співробітник науково-дослідного відділу (проблем РЕБ та інформаційної боротьби) науково-дослідного управління (проблем оперативного забезпечення ЗС України), ШПК «майор», посадовий оклад — 1180–1250 грн.

41. Науковий співробітник науково-дослідного відділу (проблем інженерного забезпечення) науково-дослідного управління (проблем оперативного забезпечення ЗС України), ШПК «майор», посадовий оклад — 1180–1250 грн.

42. Науковий співробітник науково-дослідного відділу (економічного аналізу заходів будівництва та розвитку ЗС України) науково-дослідного управління (проблем розвитку ЗС України), ШПК «майор», посадовий оклад — 1180–1250 грн.

43. Науковий співробітник науково-дослідного відділу (організації управління, форм та способів діяльності ОВУ) науково-дослідного управління (проблем керівництва Збройними Силами, управління військами (силами)) науково-дослідного центру (проблем керівництва Збройними Силами, наукового супроводження ЄАСУ ЗС), ШПК «майор», посадовий оклад — 1180–1250 грн.

44. Науковий співробітник науково-дослідного відділу (систем управління, забезпечення їх функціонування) науково-дослідного управління (проблем керівництва Збройними Силами, управління військами (силами)) науково-дослідного центру (проблем керівництва Збройними Силами, наукового супроводження ЄАСУ ЗС), ШПК «майор», посадовий оклад — 1180–1250 грн.

45. Науковий співробітник науково-дослідного відділу (інформаційно-телекомунікаційних систем) науково-дослідного управління (проблем ЄАСУ ЗС, наукового супроводження її складових) науково-дослідного центру (проблем керівництва Збройними Силами, наукового супроводження ЄАСУ ЗС), ШПК «майор», посадовий оклад — 1180–1250 грн.

46. Науковий співробітник науково-дослідного відділу (інформаційно-аналітичного забезпечення) центру воєнно-наукової інформації, ШПК «майор», посадовий оклад — 1180–1250 грн.

47. Молодший науковий співробітник науково-організаційного відділу, ШПК «капітан», посадовий оклад — 1135–1160 грн.

48. Молодший науковий співробітник науково-дослідного відділу (системних, оперативно-тактичних рішень ЄАСУ ЗС) науково-дослідного управління (проблем ЄАСУ ЗС, наукового супроводження її складових) науково-дослідного центру (проблем керівництва Збройними Силами, наукового супроводження ЄАСУ ЗС), ШПК «капітан», посадовий оклад — 1135–1160 грн.

Умови конкурсу: повна вища військова освіта тактичного рівня за освітньо-кваліфікаційним рівнем «магістр (спеціаліст)». Для наукового співробітника досвід роботи (служби) за відповідною спеціальністю не менше як 3 роки (за наявності наукового ступеня, вченого звання — без висування вимог до досвіду роботи). Схильність до наукової діяльності.

На посади працівників Збройних Сил України

49. Головний науковий співробітник науково-дослідного управління (проблем оперативного забезпечення ЗС України), посадовий оклад — 4859 грн.

50. Головний науковий співробітник науково-дослідного центру (проблем керівництва Збройними Силами, наукового супроводження ЄАСУ ЗС), посадовий оклад — 4859 грн.

51. Головний науковий співробітник науково-дослідного управління (проблем ЄАСУ ЗС, наукового супроводження її складових) науково-дослідного центру (проблем керівництва Збройними Силами, наукового супроводження ЄАСУ ЗС), посадовий оклад — 4859 грн.

52. Головний науковий співробітник групи головних наукових співробітників — керівників наукових програм, посадовий оклад — 4859 грн.

Умови конкурсу: повна вища освіта за фахом за освітньо-кваліфікаційним рівнем «магістр військового управління». Науковий ступінь «доктор наук», учене звання «професор» (старший науковий співробітник, доцент). Досвід роботи (служби) за відповідним науковим напрямом не менше як 5 років. Наявність наукових праць, авторських свідоцтв (патентів) на винаходи.

53. Провідний науковий співробітник науково-організаційного відділу, посадовий оклад — 4566 грн.

54. Провідний науковий співробітник науково-дослідного відділу (проблем підготовки й ведення операцій та обґрунтування форм і способів застосування ЗС України) науково-дослідного управління (проблем застосування ЗС України), посадовий оклад — 4566 грн.

55. Провідний науковий співробітник науково-дослідного відділу (проблем тилового забезпечення військ (сил) науково-дослідного управління проблем матеріально-технічного забезпечення Збройних Сил України, посадовий оклад — 4566 грн.

56. Провідний науковий співробітник науково-дослідного відділу (проблем моделювання операцій) науково-дослідного управління математичного моделювання, посадовий оклад — 4566 грн.

57. Провідний науковий співробітник науково-дослідного відділу (систем управління, забезпечення їх функціонування) науково-дослідного управління (проблем керівництва Збройними Силами, управління військами (силами) науково-дослідного центру (проблем керівництва Збройними Силами, наукового супроводження ЄАСУ ЗС), посадовий оклад — 4566 грн.

58. Провідний науковий співробітник науково-дослідного відділу (системних, оперативно-тактичних рішень ЄАСУ ЗС) науково-дослідного управління (проблем ЄАСУ ЗС, наукового супроводження її складових) науково-дослідного центру (проблем керівництва Збройними Силами, наукового супроводження ЄАСУ ЗС), посадовий оклад — 4566 грн.

59. Провідний науковий співробітник науково-дослідного відділу (інформаційно-аналітичного забезпечення діяльності ОВУ) науково-дослідного управління (проблем ЄАСУ ЗС, наукового супроводження її складових) науково-дослідного центру (проблем керівництва Збройними Силами, наукового супроводження ЄАСУ ЗС), посадовий оклад — 4566 грн.

60. Провідний науковий співробітник науково-дослідного відділу (інформаційно-телекомунікаційних систем) науково-дослідного управління (проблем ЄАСУ ЗС, наукового супроводження її складових) науково-дослідного центру (проблем керівництва Збройними Силами, наукового супроводження ЄАСУ ЗС), посадовий оклад — 4566 грн.

61. Провідний науковий співробітник науково-дослідного відділу (довідково-інформаційного та перекладу) центру воєнно-наукової інформації, посадовий оклад — 4566 грн.

Умови конкурсу: повна вища освіта за фахом за освітньо-кваліфікаційним рівнем «магістр». Науковий ступінь «доктор (кандидат) наук», учене звання «професор» (старший науковий співробітник, доцент). Досвід роботи (служби) за відповідним науковим напрямом не менше як 4 роки. Наявність наукових праць, авторських свідоцтв (патентів) на винаходи.

62. Старший науковий співробітник секретаріату вченої ради, посадовий оклад — 4005 грн.

63. Старший науковий співробітник науково-дослідного відділу (розробки оперативно-тактичних вимог до систем та зразків ОВТ ЗС України) науково-дослідного управління (проблем застосування ЗС України), посадовий оклад — 4005 грн.

64. Старший науковий співробітник науково-дослідного відділу (проблем створення та розвитку системи матеріально-технічного забезпечення ЗС України) науково-дослідного управління проблем матеріально-технічного забезпечення Збройних Сил України, посадовий оклад — 4005 грн.

65. Старший науковий співробітник науково-дослідного відділу (проблем РХБ захисту та екологічної безпеки) науково-дослідного управління (проблем оперативного забезпечення ЗС України), посадовий оклад — 4005 грн.

66. Старший науковий співробітник науково-дослідного відділу (проблем інженерного забезпечення) науково-дослідного управління (проблем оперативного забезпечення ЗС України), посадовий оклад — 4005 грн.

67. Старший науковий співробітник науково-дослідного відділу (розробки математичних моделей операцій ЗС України) науково-дослідного управління математичного моделювання, посадовий оклад — 4005 грн.

68. Старший науковий співробітник науково-дослідного відділу проблем оборонного планування науково-дослідного управління (проблем розвитку ЗС України), посадовий оклад — 4005 грн.

69. Старший науковий співробітник науково-дослідного відділу (аналізу та прогнозування розвитку ЗС України) науково-дослідного управління (проблем розвитку ЗС України), посадовий оклад — 4005 грн.

70. Старший науковий співробітник науково-дослідного відділу (проблем мобілізації та комплектування ЗС України) науково-дослідного управління (проблем розвитку ЗС України), посадовий оклад — 4005 грн.

71. Старший науковий співробітник науково-дослідного відділу (організації управління, форм та способів діяльності ОВУ) науково-дослідного управління (проблем керівництва Збройними Силами, управління військами (силами)) науково-дослідного центру (проблем керівництва Збройними Силами, наукового супроводження ЄАСУ ЗС), посадовий оклад — 4005 грн.

72. Старший науковий співробітник науково-дослідного відділу (систем управління, забезпечення їх функціонування) науково-дослідного управління (проблем керівництва Збройними Силами, управління військами (силами)) науково-дослідного центру (проблем керівництва Збройними Силами, наукового супроводження ЄАСУ ЗС), посадовий оклад — 4005 грн.

73. Старший науковий співробітник науково-дослідного відділу (системних, оперативно-тактичних рішень ЄАСУ ЗС) науково-дослідного управління (проблем ЄАСУ ЗС, наукового супроводження її складових) науково-дослідного центру (проблем керівництва Збройними Силами, наукового супроводження ЄАСУ ЗС), посадовий оклад — 4005 грн.

74. Старший науковий співробітник науково-дослідного відділу (інформаційно-аналітичного забезпечення діяльності ОВУ) науково-дослідного управління (проблем ЄАСУ ЗС, наукового супроводження її складових) науково-дослідного центру (проблем керівництва Збройними Силами, наукового супроводження ЄАСУ ЗС), посадовий оклад — 4005 грн.

Умови конкурсу: повна вища освіта за фахом за освітньо-кваліфікаційним рівнем «магістр (спеціаліст)». Науковий ступінь «кандидат наук», учене «звання старший науковий співробітник», «доцент». На посаду може бути призначено осіб, які не мають наукового ступеня (вченого звання), але які є висококваліфікованими спеціалістами з досвідом роботи (служби) у відповідній галузі не менше як 5 років. Досвід роботи (служби) за відповідним науковим напрямом не менше як 3 роки. Наявність наукових праць, авторських свідоцтв (патентів) на винаходи.

Для участі в конкурсі надсилають такі документи: рапорт (заяву) по команді (у рапорті (заяві) вказувати свій контактний телефон, ШПК посади та посадовий оклад); автобіографію; копії документів про освіту (дипломи та додатки до дипломів), науковий ступінь, вчене звання (завірені у встановленому порядку); список наукових праць, винаходів, публікацій; інші документи, які свідчать про професійні риси претендента; довідку про військову службу (копію трудової книжки); медичну книжку та медичну характеристику; службову характеристику.

Окрім цього, на осіб офіцерського складу до конкурсної комісії подають: копію службової картки, завірену у встановленому порядку; витяг із Резерву кандидатів для просування по службі, завірений у встановленому порядку (якщо особа офіцерського складу бере участь у конкурсі на посаду, вищу, ніж та, на якій перебуває); особову справу.

Документи оформлюють і подають у вигляді конкурсної справи із супровідним листом.

Дата проведення конкурсу: 24.02.2017.

Термін надання документів: до 15.02.2017.

Документи надсилати на адресу: 03049, м. Київ-49, просп. Повітрофлотський, 28, директору Центрального науково-дослідного інституту Збройних Сил України.

***

Київське квартирно-експлуатаційне управління оголошує підсумки конкурсів із відбору суб'єктів оцінної діяльності, яких буде залучено до проведення незалежного оцінювання нерухомого військового майна

За результатами конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності, що відбувся 10 січня 2017 року, переможцем визнано ФОП Рябченко О. М. на проведення незалежного оцінювання нерухомого військового майна, а саме:

— нежитлового приміщення будівлі інв. № 248, в/м № 147, площею 40,00 кв. м за адресою: м. Київ, вул. Поліська, 28;

— нежитлового приміщення будівлі інв. № 248, в/м № 147, площею 16,7 кв. м за адресою: м. Київ, вул. Поліська, 28.

За результатами конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності, що відбувся 10 січня 2017 року, переможцем визнано ТОВ «Український фінансово-інвестиційний союз» на проведення незалежного оцінювання нерухомого військового майна, а саме:

— нежитлового приміщення будівлі інв. № 2, в/м № 27, площею 118,2 кв. м за адресою: м. Київ, пр-т. Перемоги, 55/2;

— нежитлового приміщення будівлі інв. № 1, в/м № 62, площею 93,80 кв. м за адресою: м. Київ, бул. Лесі Українки, 25.

***

Київське квартирно-експлуатаційне управління оголошує конкурс з відбору суб'єктів оцінної діяльності, яких буде залучено до проведення незалежного оцінювання нерухомого військового майна

Об'єкт оцінювання: нерухоме військове майно — нежитлове приміщення будівлі інв. № 93 військового містечка № 31 площею 63,60 кв. м.

Розташування об'єкта оцінювання: м. Київ, вул. Дегтярівська, 11.

Балансоутримувач: Київське квартирно-експлуатаційне управління (далі — Київське КЕУ).

Мета проведення незалежного оцінювання: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати задля укладення договору оренди.

Орієнтовна дата оцінювання: 31.01.2017.

До участі в конкурсі залучають суб'єктів оцінної діяльності — суб'єктів господарювання, які виконали вимоги пункту 9 розділу I Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції 11.06.2015 під № 699/27144.

Учасники конкурсу для участі в конкурсі надсилають (або подають особисто) до комісії конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться. Копії документів, які подають у складі конкурсної документації, завіряють позначкою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Конкурсна документація включає в себе: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оцінної діяльності (додаток 1 до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна); копії установчих документів суб'єкта оцінної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оцінної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсну пропозицію подають в окремо запечатаному конверті з позначкою «Конкурсна пропозиція», і вона має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляцію витрат, пов'язаних із виконанням робіт, термін виконання, який не повинен перевищувати 7 календарних днів, а також умови розрахунків (відстрочення платежів).

Конкурсна документація повинна надійти до Київського КЕУ не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться об 11 год. 00 хв. 3 лютого 2017 року за адресою: м. Київ, вул. Авіаконструктора Антонова, 2/32, каб. 15.

Документи надсилати поштою на адресу: 03186, м. Київ, а/с 37, Київське КЕУ; подавати особисто за адресою: м. Київ, вул. Курська, 13А, каб. 107.

Телефон для довідок: (067) 405-01-40 або (044) 242-81-99.

***

Київське квартирно-експлуатаційне управління оголошує конкурс з відбору суб'єктів оцінної діяльності, яких буде залучено до проведення незалежного оцінювання нерухомого військового майна

Об'єкт оцінювання: нерухоме військове майно — нежитлове приміщення будівлі інв. № 248 військового містечка № 147 площею 39,52 кв. м.

Розташування об'єкта оцінювання: м. Київ, вул. Поліська, 28.

Балансоутримувач: Київське квартирно-експлуатаційне управління (далі — Київське КЕУ).

Мета здійснення незалежного оцінювання: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати задля продовження договору оренди.

Орієнтовна дата оцінювання: 31.01.2017.

До участі в конкурсі залучають суб'єктів оцінної діяльності — суб'єктів господарювання, які виконали вимоги пункту 9 розділу I Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстровано в Міністерстві юстиції 11.06.2015 під № 699/27144.

Учасники конкурсу для участі в конкурсі надсилають (або подають особисто) в комісію конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться. Копії документів, які подають у складі конкурсної документації, завіряють позначкою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Конкурсна документація включає в себе: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оцінної діяльності (додаток 1 до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна); копії установчих документів суб'єкта оцінної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оцінної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсну пропозицію подають в окремо запечатаному конверті з позначкою «Конкурсна пропозиція», і вона має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляцію витрат, пов'язаних із виконанням робіт, термін виконання, який не повинен перевищувати 7 календарних днів, а також умови розрахунків (відстрочення платежів).

Конкурсна документація повинна надійти до Київського КЕУ не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться об 11 год. 30 хв. 3 лютого 2017 року за адресою: м. Київ, вул. Авіаконструктора Антонова, 2/32, каб. 15.

Документи надсилати поштою на адресу: 03186, м. Київ, а/с 37, Київське КЕУ; подавати особисто за адресою: м. Київ, вул. Курська, 13А, каб. 107.

Телефон для довідок: (067) 405-01-40 або(044) 242-81-99.

***

Київське квартирно-експлуатаційне управління оголошує конкурс з відбору суб'єктів оцінної діяльності, яких буде залучено до проведення незалежного оцінювання нерухомого військового майна

Об'єкт оцінювання: нерухоме військове майно — нежитлове приміщення будівлі інв. № 226 військового містечка № 147 площею 73,70 кв. м.

Розташування об'єкта оцінювання: м. Київ, вул. Поліська, 28.

Балансоутримувач: Київське квартирно-експлуатаційне управління (далі — Київське КЕУ).

Мета здійснення незалежного оцінювання: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати задля продовження договору оренди.

Орієнтовна дата оцінювання: 31.01.2017.

До участі в конкурсі залучають суб'єктів оцінної діяльності — суб'єктів господарювання, які виконали вимоги пункту 9 розділу I Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстровано в Міністерстві юстиції 11.06.2015 під № 699/27144.

Учасники конкурсу для участі в конкурсі надсилають (або подають особисто) в комісію конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться. Копії документів які подають у складі конкурсної документації, завіряють позначкою «Згідно з оригіналом « із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Конкурсна документація включає в себе: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оцінної діяльності (додаток 1 до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна); копії установчих документів суб'єкта оцінної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оцінної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсну пропозицію подають в окремо запечатаному конверті з позначкою «Конкурсна пропозиція», і вона має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляцію витрат, пов'язаних із виконанням робіт, термін виконання, який не повинен перевищувати 7 календарних днів, а також умови розрахунків (відстрочення платежів).

Конкурсна документація повинна надійти до Київського КЕУ не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться о 12 год. 00 хв. 3 лютого 2017 року, за адресою: м. Київ, вул. Авіаконструктора Антонова, 2/32, каб. 15.

Документи надсилати поштою на адресу: 03186, м. Київ, а/с 37, Київське КЕУ; подавати особисто за адресою: м. Київ, вул. Курська, 13А, каб. 107.

Телефон для довідок: (067) 405-01-40 або (044) 242-81-99.

***

Військовий інститут Київського національного університету імені Тараса Шевченка (далі — Військовий інститут) згідно з вимогами Інструкції про порядок заміщення на конкурсній основі вакантних посад науково-педагогічних працівників у вищих військових навчальних закладах, військових навчальних підрозділах вищих навчальних закладів, що належать до сфери управління Міністерства оборони України, затвердженої наказом Міністерства оборони України, Міністерства освіти і науки України від 19.10.2016 № 542/1255 та зареєстрованої в Міністерстві юстиції України 10.11.2016 за № 1461/29591, оголошує конкурс на заміщення вакантних посад науково-педагогічних працівників Військового інституту.

1. Посади, які заміщують військовослужбовці

1.1.Командування

Заступник начальника інституту з наукової роботи, ШПК «полковник» , посадовий оклад — 1804–2008 грн.

1.2. Військовий гуманітарно-лінгвістичний факультет

1.2.1. Кафедра військової педагогіки та психології:

начальник кафедри, ШПК «полковник», посадовий оклад — 1560–1720 грн.

1.2.2. Кафедра зарубіжної воєнної інформації:

начальник кафедри, ШПК «полковник», посадовий оклад — 1560–1720 грн.

1.2.3. Кафедра військового перекладу та спеціальної мовної підготовки:

старший викладач, ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1380–1460 грн.

1.3. Військовий факультет фінансів і права.

1.3.1. Кафедра фізичного виховання, спеціальної фізичної підготовки та спорту:

старший викладач, ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1380–1460 грн.

1.4. Факультет військової підготовки.

начальник факультету, ШПК «полковник», посадовий оклад — 1640–1740 грн.

2. Посади, які заміщують працівники Збройних Сил України

2.1. Центр інтенсивної мовної підготовки:

доцент, посадовий оклад — 5250 грн.

Кваліфікаційні вимоги

Посаду заступника начальника Військового інституту з наукової роботи можуть обіймати військовослужбовці, які мають учене звання, науковий ступінь, оперативно-стратегічний (оперативно-тактичний) рівень військової освіти, досвід військової служби на посадах наукових або науково-педагогічних працівників (наукових працівників) не менше як п'ять років.

Посаду начальника факультету військової підготовки Військового інституту можуть обіймати військовослужбовці, які мають науковий ступінь (відповідно до профілю діяльності факультету) та/або вчене (почесне) звання, оперативно-тактичний рівень військової освіти, досвід військової служби на посадах наукових або науково-педагогічних працівників не менше як три роки.

Посаду начальника кафедри Військового інституту можуть обіймати особи, які мають: досвід учасника бойових дій, ступінь вищої освіти «магістр» або науковий ступінь, учене звання, стаж науково-педагогічної роботи не менше як п'ять років, оперативно-тактичний рівень військової освіти, а також досвід військової служби на командних посадах та посадах керівного складу в органах військового управління (військових частинах).

На посаду доцента у Військовому інституті може бути призначено: осіб, які мають учене звання доцента (старшого наукового співробітника) або науковий ступінь, досвід науково-педагогічної роботи; старших викладачів та викладачів без наукових ступенів і вчених звань, які мають не менше як десять років стажу науково-педагогічної роботи, проводять навчальні заняття й мають видані навчально-методичні посібники та наукові праці; висококваліфікованих фахівців з військ, органів військового управління або військових навчальних закладів (установ, організацій), які мають повну вищу освіту з освітнім рівнем магістра та здійснюють педагогічну, науково-педагогічну діяльність.

На посаду старшого викладача у Військовому інституті може бути призначено: осіб, які мають досвід учасника бойових дій, ступінь вищої освіти «магістр» або досвід військової служби на посадах за фахом, ступінь вищої освіти «магістр», або вчене звання доцента (старшого наукового співробітника, старшого дослідника) чи науковий ступінь, або викладачів без наявності наукового ступеня й вченого звання, які мають не менше як п'ять років стажу науково-педагогічної (педагогічної, наукової) роботи та видані навчально-методичні посібники, наукові праці.

За умови відповідності кандидатів вимогам до посади, встановленим для науково-педагогічних працівників, перевага надається особам, які мають статус учасника бойових дій, відповідно до законодавства.

Особи, які бажають взяти участь у конкурсі, подають до конкурсної комісії: військовослужбовці — рапорт про участь у конкурсі, автобіографію, копії документів про вищу освіту, службову та медичну характеристики, завірену копію службової картки, довідку про проходження військової служби, письмову згоду на збір та обробку персональних даних; цивільні особи — заяву про участь у конкурсі, автобіографію, копії документів про вищу освіту, копію трудової книжки, характеристику з місця роботи, копію паспорта, письмову згоду на збір та обробку персональних даних.

Копії документів про науковий ступінь, учене (почесне) звання, список наукових праць (винаходів), а також документи, що підтверджують підвищення кваліфікації протягом останніх п'яти років (дипломи, сертифікати, свідоцтва), кандидати подають за наявності.

Особи, які проходять військову службу (працюють) у Військовому інституті Київського національного університету імені Тараса Шевченка, подають рапорт (заяву), автобіографію, службову характеристику, список наукових праць (винаходів) та звіт про науково-педагогічну (наукову) діяльність.

Останній день приймання документів кандидатів для участі в конкурсі на заміщення вакантних посад науково-педагогічних працівників Військового інституту — 17.02.2017 (включно).

Дата проведення конкурсу на заміщення вакантних посад науково-педагогічних працівників Військового інституту — 28.02.2017.

Документи подавати за адресою: 03189, м. Київ, вул. Ломоносова, 81.

«ШЛЯХИ УКРАЇНИ В КАНЕВІ СХОДЯТЬСЯ»



Одним із переможців усеукраїнської акції «Сім чудес України» став Канів — районний центр Черкаської області, розташований на березі Дніпра-Славути.

Саме Дніпро вважають найбільшою окрасою Канева. Тут він чи не найкрасивіший в Україні. Особливо навпроти Канівського природного заповідника. Недаремно саме такий Дніпро оспівували численні поети та письменники. Саме тут він «ревів та стогнав» у Шевченка, саме тут він був «чудным при тихой погоде» в Гоголя. І саме таким його уявляє більшість українців.

За повір'ям тут колись було давньоруське місто Родень. Існує народне прислів'я: «Шляхи України в Каневі сходяться». Це й не дивно, адже стародавнє місто стоїть у центрі держави на перетині шляхів, цивілізацій і природних зон. А ще саме в Каневі є один із головних духовних центрів України — Національний Шевченківський заповідник — Тарасова гора. Раніше гора називалася Чернечою. А змінили назву 1861 року, після перепоховання тут Тараса Шевченка, коли, зважаючи на численні народні прохання, царська влада дозволила перепоховати поета там, де він заповів, — на березі Дніпра.

Недалеко від Тарасової гори розміщено майданчик із героями творів поета. Саме такими їх бачать сучасні скульптори. Прометей, Катерина, Гонта — кого тут тільки немає.

Могила Шевченка, козацькі поховання, давньоруські поселення, скіфські кургани й стоянки мисливців на мамонтів. Канівський заповідник криє в собі ще не одну історичну таємницю. З глибин на поверхню й досі з'являються сотні унікальних артефактів. Екскурсії Канівським заповідником можна водити ледь не цілодобово. А славне воєнне минуле та сьогодення Канева ілюструє Музей військової техніки під відкритим небом, раніше — Музей бойової техніки просто неба, який засновано 2012 року. На двох відкритих майданчиках музею експонують бойову техніку часів Другої світової війни, війни в Афганістані й антитерористичної операції в Донецькій та Луганській областях.

Нинішній Канів — місто із 27-тисячним населенням. Попри те, що архітектурні пам'ятки міста можна оглянути за кілька годин, йому пророкують майбутнє значного туристичного центру. Адже краєвиди долини Дніпра, з правого берега розрізаної велетенськими, найбільшими в Європі, ярами, та особлива, шевченківська, атмосфера роблять Канів неймовірно привабливим.

Володимир КОРНІЯКА



ЧОМУ НІКОЛИ НЕ ТРЕБА ВИБАЧАТИСЯ?

Запам'ятайте: **вибачаюсь** означає «вибачаю себе», тобто людина, просячи вибачення в когось, сама себе вибачає. Погодьтеся, це нелогічно.

Справді, оте **-сь** або **-ся**, що в кінці дієслів, колись було займенником **себе**. Порівняйте: мити **себе** — мити**ся**, одягати **себе** — одягати**ся**, вибачати **себе** — вибачати**ся**. Тож уникайте слова *вибачаюсь*.

Арсенал етикетних формул вибачення в українській мові великий: **вибачте, пробачте, прошу вибачення, прошу пробачення, даруйте й перепрошую.**

З книжки «100 експрес-уроків української» Олександра АВРАМЕНКА

БАЙКИ ВІД БІЙЦЯ «МАЕСТРО»

Як «мехвод» зустрів свою «беху»

Зустрілися на Донбасі земляки. Потиснули руки. Один із них, безжурний механік-водій, чомусь радіє.

— Чого тебе аж розпирає? — питає в нього друг.

Той розповів, що на цій війні він знайшов свою рідну БМП ще з армійських часів. А служив він багато років тому в Німеччині за часів СРСР.

— Спочатку очам не повірив! — ділиться механік. — Це ж скільки років минуло. А вона мене шукала, виходить. І треба ж було їй із самого Бундесу сюди саме до мене дістатися. Диво та й годі. За теорією ймовірності, легше голку в сіні знайти вдруге! Тож повоюємо!..

СМІЄМОСЬ, ОТЖЕ, НЕ ЗДАЄМОСЬ!



— Вчора в нашу квартиру заліз злодій.

— І що? Взяв щось?

— Та де там! Лежить у лікарні. Дружина думала, що це я повернувся так пізно...

***

Мужик телефонує своїй теща:

— Заберіть свою дочку до себе. Ми прожили з нею тільки місяць, а я вже не можу!!!

Теща:

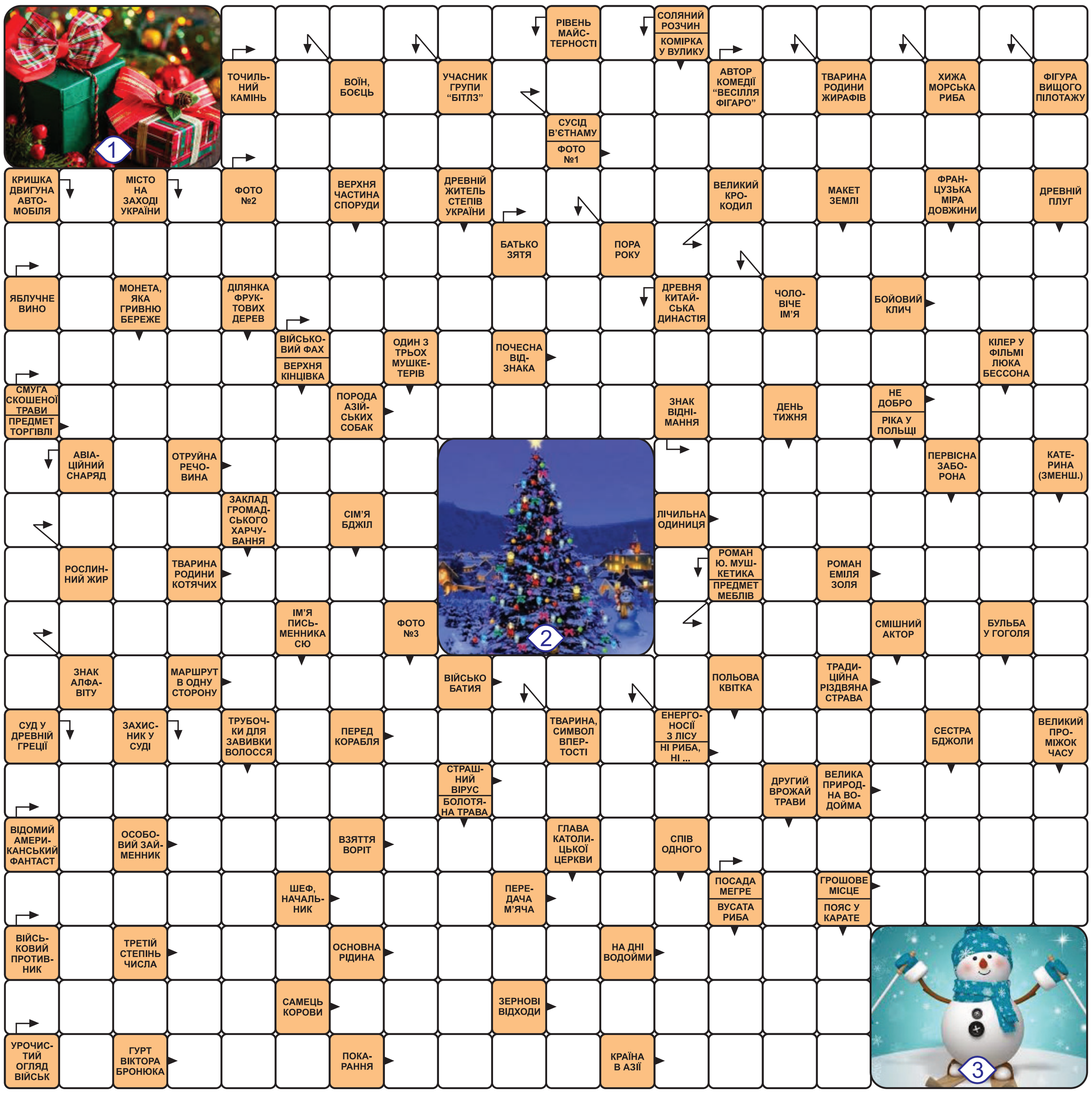
— Вибач зятьок, після 14 днів виробник товар назад не приймає!

***

Батько 18 дітей шукає того гостя, який на весіллі побажав «діточок, як на небі зірочок».

***

У Німеччині відбувся фестиваль пива. Найбільше випив Петро зі Львова, дивлячись фестиваль по телевізору.



Сканворд підготував Василь СОЛТИС, Тернопіль

РЕДАКЦІЙНА КОЛОНКА

НАРОДНА АРМІЯ

ЗАСНОВНИК – МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ

Реєстраційне свідоцтво
КВ № 2026 від 25.06.1996 р.

Газета надрукована у друкарні ТОВ «Мега-Поліграф» (вул. Марка Вовчка, 12/14, м. Київ, 04073).

Наклад 26995 Замовлення 51951

Ціна вроздріб – договірна

Головний редактор Роман ДРАПАК

Чергові по номеру — Володимир КОРНІЯКА, Сергій ВОРОНКОВ

Провідний літературний співробітник — Наталія ШАРОЙКО

Адреса редакції:
вул. Мельникова, 24, м. Київ, 04050

e-mail: n_army@army.kiev.ua

http://www.na.mil.gov.ua

Відділ передплати: тел.: (044) 489-50-12

Рр — Реклама редакції (подається безкоштовно)

Р — Реклама платна

Листування з читачами тільки на сторінках газети.
Відповідальність за достовірність інформації та реклами несуть автори та рекламодавці. Редакція може не поділяти погляди автора.
При передруку матеріалів посилання на «Народну армію» обов'язкове.

ISSN 1029-9114